

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน
ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์

A Study on Primary 6 (Grade 6) Students'

Learning Achievement in Performing Arts Course Using
the Synectics Instructional Model

ชมพิชนัน ศรีภักดี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา

คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ปีการศึกษา 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน
ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์

ชมพิจาน์ ศรีภักดี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนประถมศึกษา
ปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์

A Study on Primary 6 (Grade 6) Students' Learning Achievement
in Performing Arts Course Using the Synectics Instructional Model

ชื่อ - นามสกุล

นางสาวชมพิตาน์ ศรีภักดี

สาขาวิชา

นาฏศิลป์ศึกษา

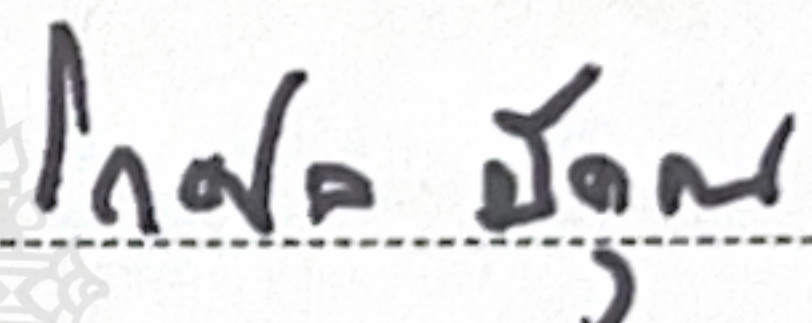
อาจารย์ที่ปรึกษา

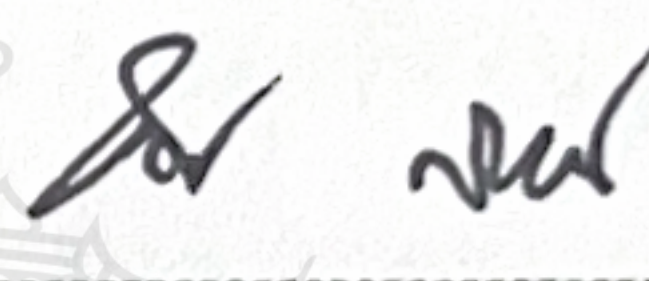
รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.

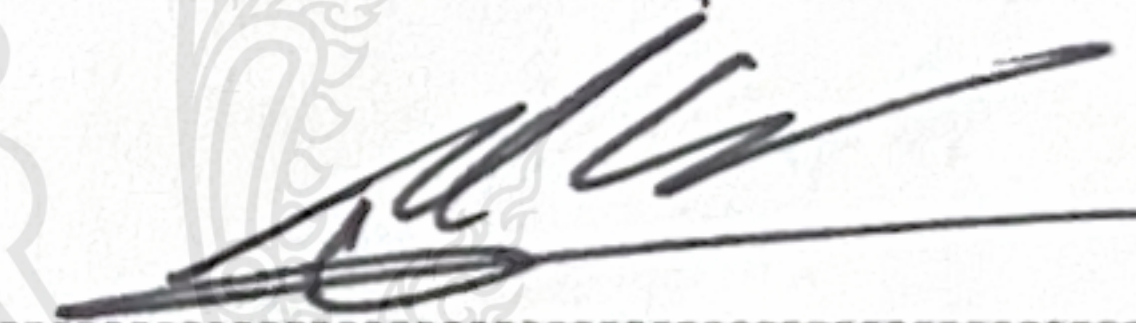
ปีการศึกษา

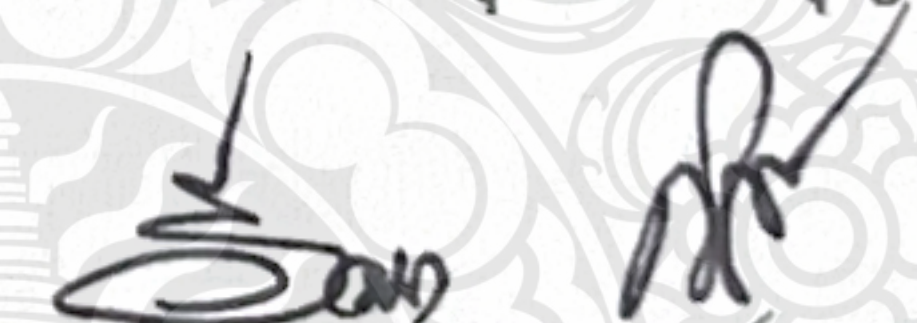
2567

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

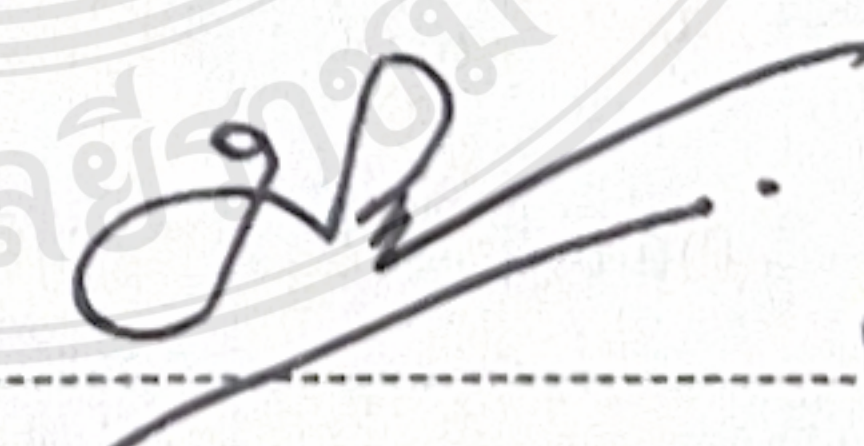
 ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์โกศล มีคุณ, กศ.ด.)

 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.)

 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุทธิพร บุญส่ง, ศษ.ด.)

 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธนา สุนทรานนท์, ศศ.ด.)

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อนุมัติวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

 คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์มานุษ บุญทองเล็ก, ปร.ด.)

วันที่ 12 เดือน กรกฎาคม พ.ศ.2567

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์
ชื่อ – นามสกุล	นางสาวชมพิดา ศรีภักดี
สาขาวิชา	นาฏศิลป์ศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์คำณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.
ปีการศึกษา	2567

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) โดยเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติ ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งจัดห้องละความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมซึ่งเป็น จำนวน 30 คน ที่สอนแบบปกติ ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Group Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) 2) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน 3) แบบทดสอบจำนวน 2 ฉบับ 4) แบบประเมินทักษะปฏิบัติจำนวน 4 ฉบับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที (t -test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลอง ที่ใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ และ 3) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติสูงกว่ากลุ่มควบคุม

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นาฏศิลป์ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์

Thesis Title	A Study on Primary 6 (Grade 6) Students' Learning Achievement in Performing Arts Course Using the Synectics Instructional Model
Name-Surname	Miss Chompicha Sripukdee
Program	Performing Arts Education
Thesis Advisor	Associate Professor Kamron Suntharanont, M.A.
Academic Year	2024

ABSTRACT

The purposes of this study were to: 1) compare students' learning achievement in the knowledge of performing arts course among Primary 6 (Grade 6) students at Surat Thani Provincial Administrative Organization school 2 (Ban Don Kiang) using the Synectics instructional model between before and after learning, 2) compare students' learning achievement in the knowledge between the experimental group using the Synectics instructional model and the control group using a normal instructional model and 3) compare students' learning achievement in the practical skills between the experimental group using the Synectics instructional model and the control group using a normal instructional model.

The samples consisted of Primary 6 (Grade 6) students at Surat Thani Provincial Administrative Organization school 2 (Ban Don Kiang), totaling 2 classrooms with mixed competence. The experimental group comprised 30 students instructed with the Synectics instructional model, while the control group included 30 students receiving normal instructional methods, selecting via group sampling. Research instruments included 1) Synectics instructional model, 2) six learning management plans, 3) two tests and 4) four practical skill assessment forms. Statistics for data analysis included mean, standard deviation, and *t*-test.

The findings indicated that: 1) the experimental group using the Synectics instructional model showed higher learning achievement in knowledge after learning compared to before learning, 2) the experimental group exhibited higher learning achievement in knowledge than the control group using a normal instructional model and 3) the experimental group showed higher learning achievement in practical skills compared to the control group.

Keywords: learning achievement, performing arts course, Synectics instructional model

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษา วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลืออย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ คำธณ สุทธรานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ รองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุทธรานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดหัวข้อในการทำวิทยานิพนธ์ และให้ข้อมูลคำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ทั้งยังได้สละเวลาอันมีค่าตรวจสอบความถูกต้องของงานให้ในทุกขั้นตอน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและสำนึกในพระคุณเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. โกศล มีคุณ ประธานกรรมการสอบ และกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุทธรานนท์ รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพร บุญส่ง รองศาสตราจารย์ คำธณ สุทธรานนท์ ที่ได้กรุณาชี้แนะแนวทางและให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของงานวิจัย รวมทั้งเสียสละเป็นกรรมการในการสอบในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร แพรวพณิต นางอุษา ทองแก้ว นางสาวกัลยกร บุญนำ นางวิสา กำลังเกื้อ นางชะอ้อน ช่วยบำรุงที่ท่านให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งเสียสละเป็นกรรมการในการสอบในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ นายวิชัย โสพลพันธุ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยใช้สถานที่ และใช้นักเรียนในความดูแลของท่านในการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ และมอบความดีทั้งหมดให้แก่ คุณมารดา นางปวีญาณินทร์ ศรีภักดี คุณบิดา พ.อ.อ. ปฐมขยพงศ์ ศรีภักดี ที่ช่วยสนับสนุนในด้านการศึกษา และเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา จนทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จตามความมุ่งหมายทุกประการ

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจ หากการวิจัยในครั้งนี้ขาดตกบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขออภัยมา ณ โอกาสนี้

ชมพิชาน์ ศรีภักดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญ	(6)
สารบัญตาราง	(8)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ.....	10
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	10
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	13
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	14
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	14
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	15
1.6 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	16
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	16
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.....	18
2.2 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) พุทธศักราช 2553 ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2564 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับชั้นประถมศึกษา.....	19
2.3 รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics).....	22
2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	26
2.5 ทักษะปฏิบัติด้านการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์.....	27
2.6 วิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	37
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	40
3.1 แบบแผนวิจัย.....	40
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	41

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	50
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	51
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	53
บรรณานุกรม.....	54
ภาคผนวก.....	58
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย.....	59
ภาคผนวก ข การหาค่าประสิทธิภาพและคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย.....	65
ภาคผนวก ค หลักสูตรและคู่มือการใช้แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้รูปแบบ การสอนซินเนคติกส์ (Synectics).....	96
ประวัติผู้วิจัย.....	183

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ รายวิชา นาฏศิลป์สำหรับนักเรียน ที่ใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน.....	48
ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชา นาฏศิลป์สำหรับนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการ สอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอน แบบปกติ	48
ตารางที่ 4.3 แสดงผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชา นาฏศิลป์สำหรับนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการ สอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอน แบบปกติ.....	56
ตารางที่ 4.5 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย.....	66
ตารางที่ 4.6 โครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้.....	103

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	16
ภาพที่ 2.1 ภาพ “ธรรมชาติบ้านเรา”	144
ภาพที่ 2.2 ภาพ “ป่าไม้”	145
ภาพที่ 2.3 ภาพ “วิถีชีวิตของคนไทย”	146
ภาพที่ 2.4 ภาพ “อาชีพของคนไทย”	154
ภาพที่ 2.5 ภาพ “อาชีพชาวนา”	155
ภาพที่ 2.6 ภาพ “เคี้ยวเกี่ยวข้าว”	156
ภาพที่ 2.7 ภาพ “ดอกบัว 4 เหล่า”	174

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของคนไทยทุกคน ที่รัฐต้องจัดให้เพื่อพัฒนาคนไทยทุกช่วงวัยให้มีความเจริญงอกงามทุกด้าน เพื่อเป็นต้นทุนทางปัญญาที่สำคัญในการพัฒนาทักษะ คุณลักษณะและสมรรถนะในการประกอบสัมมาชีพ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. ก) ได้วางกรอบเป้าหมายและทิศทางการจัดการศึกษาของประเทศ โดยมุ่งให้คนไทยทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสและความเสมอภาคในการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ พัฒนาระบบในการบริหารจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ และพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะตามขีดความสามารถของคนไทยทุกช่วงวัยให้เต็มตามศักยภาพ สามารถแสวงหาความรู้ และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยการขับเคลื่อนภายใต้วิสัยทัศน์คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิตอย่างเป็นสุขสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ ที่เน้นการเรียนรู้และการสอน ผ่านการทำกิจกรรมการเรียนรู้ ผ่านมุมมองประสบการณ์ของตนเอง เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจตนเองที่แท้จริง และเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เพื่อให้เกิดมุมมองที่หลากหลาย เกิดทักษะในการคิด จึงจำเป็นต้องเน้นการเรียนรู้การสอนที่มีกิจกรรมในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ เกิดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น และเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ มีทักษะในการคิดอย่างมีระบบและมีเหตุผล

การจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ไทยส่วนใหญ่เน้นการสอนที่ครูบอกกฎเกณฑ์หรือลอกเลียนแบบท่าทางของครูที่มีการสาธิตให้ผู้เรียนดูเป็นหลักโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนปฏิบัติท่าทำได้ถูกต้องและมีลีลาสวยงามตามแบบฉบับครู ทั้งนี้ครูผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทยมีจุดมุ่งหมายในการสอนเพียงให้ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ในท่าทางการรำจากครูเพียงฝ่ายเดียว สภาพการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ไทยจึงยังไม่เอื้อต่อการคิดสร้างสรรค์ครูจึงจำเป็นต้องพัฒนาวิธีการสอนที่แปลกใหม่ขึ้นมาใช้สอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการปฏิบัติท่าทำได้ถูกต้องและสวยงามพร้อมทั้งมีความคิดสร้างสรรค์ มีท่ารำที่แปลกใหม่ เพื่อต่อยอดการสร้างสรรคในงานนาฏศิลป์ไทย ซึ่งได้ตรงกับผลการวิจัยของ (วิวัฒน์ เพชรศรี, 2561, น. 23 ; อ้างถึงใน อุษา สบฤกษ์, 2536, น. 104-105) เรื่องการศึกษาพฤติกรรมการสอนนาฏศิลป์ไทย พบว่ารูปแบบการสอนนาฏศิลป์ไทยภาคปฏิบัติใช้วิธีการสอนโดยการเลียนแบบเป็นหลักและปฏิบัติสืบทอดกันมาโดยถือว่าเป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุด ผู้เรียนต้องพยายามเลียนแบบครูให้ได้ทั้งหมด การเรียนการสอนดังกล่าวจึงไม่เอื้อต่อการเรียนรู้

ในทางเชิงสร้างสรรค์ นอกจากนี้การสอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติตามครูผู้สอนอย่างเคร่งครัด โดยผู้เรียนไม่ได้ซักถามหรือแสดงความคิดเห็นขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติทางลบต่อการเรียนนาฏศิลป์ไทย ผู้เรียนจึงไม่สนใจการเรียนเพราะมองไม่เห็นประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน ทำให้ไม่สามารถค้นพบศักยภาพของตนเองที่มีอยู่ได้ (บุษกร พรหมหล้าวรรณ, 2549, น. 2) และผู้สอนจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงพัฒนาการของผู้เรียนโดยเฉพาะเรื่องพัฒนาการและศักยภาพที่แตกต่างกันออกไปของผู้เรียน ช่วงชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย การสอนนาฏศิลป์ไทยในวัยนี้ผู้สอนสามารถสอนได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากเด็กมีการพัฒนาการทางด้านร่างกายที่ดี กล้ามเนื้อทุกส่วนมีความสัมพันธ์กัน ชอบเข้าสังคม ต้องการความยอมรับนับถือในสังคม กล้าแสดงออก และรวมถึงการมีความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นครูควรจึงนำความพร้อมของเด็กในวัยนี้มาใช้ในการออกแบบการสอนนาฏศิลป์ให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น (รจนา สุนทรานนท์, 2556, น. 50-52) ดังนั้นเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จตามแนวทางการจัดการศึกษา ครูต้องปรับพฤติกรรมการสอนจาก ผู้ถ่ายทอดความรู้ เปลี่ยนเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออก ทั้งในการปฏิบัติและการแสดงความคิดเห็นรวมทั้งการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองได้เต็มตามศักยภาพและเน้นในด้านความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งในการเรียนรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไทยนั้นมีเทคนิคและวิธีการที่สามารถทำได้หลายวิธี เช่น วิธีการระดมพลังสมอง การสอนให้คิดประดิษฐ์หรือเทคนิคต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์โดยใช้การเปรียบเทียบ เพื่อให้เห็นได้ชัดเจน การสอนโดยใช้จินตนาการจากการเรียนรู้ในเรื่องของนาฏศิลป์ไทย จากประสบการณ์และการสังเกตการณ์ หากได้นำวิธีและเทคนิคเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในวิชานาฏศิลป์ไทยก็จะช่วยให้ส่งเสริมการฝึกพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ, 2545, น. 139)

โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา พุทธศักราช 2553 (ฉบับปรับปรุง) พ.ศ.2564 ขึ้นมาตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และให้สถานศึกษาใช้เอกสารหลักสูตรดังกล่าวเป็นกรอบและแนวทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเยาวชนคนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้ความสามารถ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เนื่องด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ และเทคโนโลยีการปรับเปลี่ยนปฏิรูปสังคมไปสู่ความเป็นสังคมใหม่ประกอบกับแนวคิดใหม่ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์และความสมดุล ทั้งด้านร่างกายจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคมสามารถ พัฒนาตนเองและร่วมมือกับผู้อื่นได้อย่างสร้างสรรค์ จึงต้องมีการจัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้น

พื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มสาระที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน (โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง), 2565, น. 3) กลุ่มสาระการเรียนรู้ได้มุ่งเน้นการส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม สนุกทริยภาพ ความเป็นคุณค่า ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นกิจกรรมศิลปะสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนโดยตรงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ พัฒนาการกระบวนการรับรู้ทางศิลปะ การเห็นภาพรวม การสังเกตรายละเอียด ทำให้ผู้เรียนสามารถค้นพบศักยภาพของตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ หรือการประกอบอาชีพในอนาคตต่อไปอีกด้วย

จากสภาพการเรียนการสอนการปฏิบัติทำรำนานาฏศิลป์ไทยในรายวิชานาฏศิลป์ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ได้รับความสนใจจากนักเรียนน้อยลง เนื่องด้วยนักเรียนไม่มีความเข้าใจในท่ารำเรื่องของนาฏยศัพท์ ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นมากในการปฏิบัติทำทางนาฏศิลป์ไทย อันจะส่งผลไปสู่การปฏิบัติท่ารำได้อย่างถูกต้องและสวยงาม ทำให้นักเรียนปฏิบัติท่ารำได้ไม่ดีพอ ผิดเพี้ยนกับอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างชาติที่เผยแพร่เข้ามาอย่างรวดเร็ว จึงทำให้นักเรียนบางคนเลือกที่จะสนใจในวิชานาฏศิลป์ไทยน้อยลง เพราะได้รับวัฒนธรรมต่างชาติที่มีความสนุกสนานมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น เมื่อวิเคราะห์หลักสูตรการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าความรู้เนื้อหา และเวลาในการเรียนการสอนค่อนข้างน้อย เพราะการเรียนกลุ่มสาระศิลปะ ซึ่งประกอบด้วยวิชาทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ไทย พื้นฐานการเรียนสาระวิชาดังกล่าวต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติมาก ๆ เนื่องจากนักเรียนขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติจึงเป็นผลทำให้ไม่สามารถปฏิบัติได้ รูปแบบการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ไทยควรเป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของตัวผู้เรียนในด้านการปฏิบัติการกระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการและวิธีการที่แตกต่างกันออกไป รวมถึงรูปแบบการเรียน และการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยเช่นเดียวกัน ทักษะการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทย ถือได้ว่าเป็นทักษะแห่งการประดิษฐ์ ดัดแปลง หรือ ปรับปรุงท่ารำขึ้นใหม่ให้มีความสวยงามและถูกต้องตามหลักนาฏศิลป์ไทย ซึ่งสิ่งสำคัญในการสร้างสรรค์ท่ารำทางนาฏศิลป์ไทยนั้นคือ ผู้สร้างสรรค์จะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของท่ารำพื้นฐานและสามารถปฏิบัติท่ารำพื้นฐาน ได้แก่ นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ โดยจะต้องให้มีความเข้าใจถึงหลักในการสร้างสรรค์ท่ารำทางนาฏศิลป์ไทยก่อน ถึงจะสามารถคิดและหาแนวทางในการคัดเลือกประสบการณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ มาจัดระบบ สร้างสรรค์รูปแบบการแสดงตามความคิดของตนที่แปลกไปจากความคิดผู้อื่น และสามารถนำไปปรับใช้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยการฝึกปฏิบัติจนเกิดเป็นทักษะได้

รูปแบบการเรียนและการสอนที่ใช้กระบวนการคิดสร้างสรรค์หรือจินเนคติกส์ ซึ่งพบในงานวิจัยของ (อดิยศ สรรคบุรณรักษ์ และ ธนาเทพ พรหมสุข, 2560, น. 2555) ที่ระบุว่าเป็นทฤษฎีทางวิธีการมุ่งที่จะรวมบุคคลที่มีความแตกต่าง ทั้งบุคลิภาพและความคิด เพื่อร่วมกันกำหนดปัญหาและแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์เป็นทฤษฎีเชิงปฏิบัติการที่นำกลไกทางจิตวิทยาที่ซ่อนเร้นทางความคิด (Preconscious thought) มาใช้ในทางความคิดสร้างสรรค์จุดมุ่งหมายเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาการเรียนการสอนในทุกระดับชั้นให้มีประสิทธิภาพ รวมถึงไปการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ จินเนคติกส์คือแนวทางการสอนเพื่อใช้ในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์สำหรับผู้เรียน ได้การเปรียบเทียบเพื่อฝึกฝน ให้เกิดความคิดจินตนาการสร้างสรรค์ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีโอกาสในการพิจารณาการมองปัญหาในมุมที่แตกต่างออกไปจากเดิม รูปแบบการสอนที่เน้นการส่งเสริมนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบจินเนคติกส์ที่เน้นการอุปมาโดยตรง การอุปมาตนเอง การอุปมาสัญลักษณ์ และการอุปมาแบบเพื่อฝันเป็นแนวทางในการสอนล้วนแล้วแต่ส่งเสริมนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนอันเป็นทักษะจำเป็นในศตวรรษที่ 21 ได้อีกวิธีการหนึ่งและในปัจจุบันมักพบได้ในรายวิชาที่มีการปฏิบัติทักษะ จึงมีการเรียนการสอนด้วยวิธีการเลียนแบบโดยไม่มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและปฏิบัติด้วยตนเองอย่างมีอิสระในระหว่างการศึกษา ผู้เรียนมีหน้าที่เป็นผู้ตามและเป็นผู้ได้รับการถ่ายทอดโดยตลอด ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะการคิดด้วยตนเอง รวมทั้งเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมด้านความคิดสร้างสรรค์ เนื่องจากองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความคิดสร้างสรรค์คืออารมณ์ร่วม และความคิดล่องลอยซึ่งต้องอาศัยกระบวนการคิดของตนเองเป็นหลัก

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการพัฒนาผู้เรียน จึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนด้วยวิธีการเชื่อมโยงโดยใช้กระบวนการเปรียบเทียบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างผลงานที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ไทย ผู้วิจัยจึงได้จัดทำนวัตกรรมในการการศึกษาลักษณะของการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนจินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะปฏิบัติในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ได้อย่างสมบูรณ์

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนเรียนหลังเรียน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) เป็นกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ที่เรียนรูปแบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.3.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ที่เรียนผ่านรูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติ

1.3.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะ ปฏิบัตินาฏศิลป์ ที่เรียนผ่านรูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา เกี่ยวกับความรู้และทักษะการสร้างสรรค์รายวิชานาฏศิลป์ไทยโดยใช้เนื้อหาเรื่องหลักการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงซึ่งประกอบด้วยการประดิษฐ์ทำรำ, การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง, การออกแบบเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์

1.4.2 ด้านประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1.4.2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) จังหวัดสุราษฎร์ธานี

1.4.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งจัดห้องละศักยภาพ ได้แก่ กลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน และกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน

1.4.3 ด้านสถานที่ โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
45/8 หมู่ 3 ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

1.4.4 ด้านเวลา ปีการศึกษา 2566 ภาคเรียนที่สอง

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ศักยภาพทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัยของนักเรียนที่ผ่านกระบวนการเรียนการสอนนาฏศิลป์ด้วยการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์

1.5.2 รายวิชานาฏศิลป์ หมายถึง รายวิชานาฏศิลป์ที่อยู่ในหลักสูตรโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

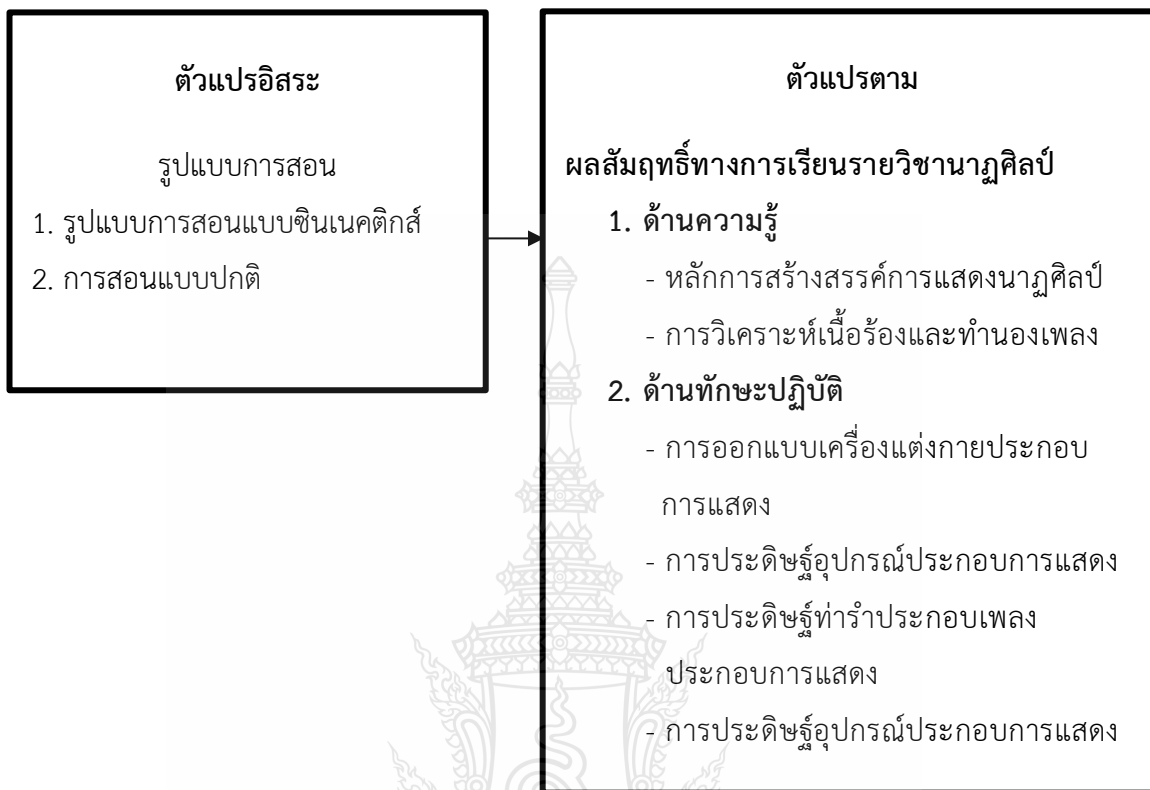
1.5.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 (ภาคเรียนที่ 2) โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

1.5.4 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) หมายถึง โรงเรียนที่อยู่ในสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้การดูแลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล จนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.5.5 รูปแบบซินเนคติกส์ หมายถึง รูปแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้ ที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ของผู้เรียนด้วยวิธีการเชื่อมโยงที่แตกต่างกันหรือไม่เกี่ยวข้องกันเข้าด้วยกัน โดยใช้กระบวนการเปรียบเทียบ เพื่อช่วยในการสร้างผลงานที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ไม่ซ้ำเดิม

1.5.6 การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ หมายถึง การประดิษฐ์สร้างสรรค์ท่ารำทางนาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกายและหรืออุปกรณ์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์

1.6 กรอบแนวคิดของการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้รูปแบบการสอน รายวิชานาฏศิลป์ โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์

1.7.2 ได้เป็นทิศทางในการจัดกิจกรรม รายวิชานาฏศิลป์ในชุดอื่น ๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.1.1 สาระสำคัญรายวิชา นาฏศิลป์

2.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน 2551

2.2 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) พุทธศักราช 2553 ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2565 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะระดับชั้นประถมศึกษา

2.2.1 โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาระดับประถมศึกษา

2.2.2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัด สุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

2.2.3 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่นำมาใช้ในงานวิจัย

2.3 การจัดการเรียนการสอนรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics)

2.3.1 ความหมายของซินเนคติกส์ (Synectics)

2.3.2 หลักแนวความคิดของรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics)

2.3.3 ซินเนคติกส์ (Synectics) กับความคิดสร้างสรรค์

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.2 หลักการออกแบบทดสอบประเมินผลการเรียนรู้

2.5 ทักษะปฏิบัติด้านการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

2.5.1 หลักการวิเคราะห์เพลงเพื่อการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

2.5.2 การออกแบบและสร้างสรรค์ท่ารำ

2.5.3 หลักการออกแบบ และการประดิษฐ์เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดง

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

2.6.2 งานวิจัยนอกประเทศ

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

บทเรียนด้านศิลปะมีความสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน โดยเฉพาะในด้านความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการทางศิลปะ ซึ่งมีบทบาทในการเสริมสร้างสุนทรียภาพและความเข้าใจในคุณค่าทางศิลปะ ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของมนุษย์ กิจกรรมศิลปะยังช่วยในการพัฒนาผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 1)

นักเรียน ได้รับความรู้และความเข้าใจในองค์ประกอบของนาฏศิลป์ สามารถใช้ท่าทางและภาษานาฏยศัพท์พื้นฐานได้อย่างมีคุณภาพ รวมถึงมีศักยภาพในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์และละครอย่างง่าย การออกแบบเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์การแสดงก็เป็นทักษะที่นักเรียนสามารถพัฒนาได้ นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถแสดงออกถึงความรู้สึกที่มีต่อนาฏศิลป์ได้อย่างชัดเจน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 4-5)

สาระการเรียนรู้ศิลปะมุ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความรู้และทักษะทางศิลปะ รวมถึงการสร้างสรรค์ผลงานในหลากหลายแขนง โดยเฉพาะในวิชานาฏศิลป์ ผู้เรียน จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของนาฏศิลป์และการแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ รวมถึงการใช้ศัพท์นาฏศิลป์เบื้องต้นในการวิเคราะห์และวิพากษ์วิจารณ์คุณค่า ตลอดจนการถ่ายทอดความรู้สึกและความคิดอย่างอิสระ ผู้เรียนยังสามารถออกแบบการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม รวมถึงคุณค่าของนาฏศิลป์ในฐานะมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญ ทั้งในด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทยและสากล

2.1.1 สาระสำคัญรายวิชา นาฏศิลป์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านศิลปะมีเป้าหมายในการเสริมสร้างความรู้และความสามารถในการด้านศิลปะให้กับผู้เรียนพร้อมทั้งสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในศิลปะแขนงต่าง ๆ อย่างอิสระ ซึ่งรวมถึงทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ โดยเฉพาะในสาระนาฏศิลป์ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจองค์ประกอบของนาฏศิลป์สามารถแสดงออกได้อย่างสร้างสรรค์และใช้คำเบื้องต้นในการวิเคราะห์วิพากษ์และวิจารณ์คุณค่าของนาฏศิลป์ นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถแสดงความรู้สึก

และความคิดได้อย่างอิสระ สร้างสรรค์และประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน รวมถึงตระหนักถึงความสำคัญของนาฏศิลป์ในฐานะทางวัฒนธรรมทั้งในด้านภูมิปัญญาไทยและสากล (หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ บ้านดอนเกลี้ยง, 2565, น. 5)

จากสาระสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านศิลปะข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ผู้เรียน จะมีศักยภาพในการเข้าใจองค์ประกอบของศิลปะแขนงต่างๆ เช่น ทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ โดยสามารถวิเคราะห์ แยกแยะ และวิพากษ์วิจารณ์ศิลปะเหล่านั้นได้อย่างลึกซึ้ง พร้อมทั้งมีความคิดสร้างสรรค์ในการประยุกต์ใช้ศิลปะให้เหมาะสมกับบริบทและลักษณะเฉพาะของแต่ละแขนง นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถผสมผสานวัฒนธรรมและภูมิปัญญาทั้งในระดับไทยและสากล ผ่านรูปแบบทั้งดั้งเดิมและร่วมสมัย

2.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน 2551 โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระแกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 61-64) ดังนี้

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบไปด้วย 6 ตัวชี้วัด ดังนี้ ศ 3.1 ป.6/1, ศ 3.1 ป.6/2, ศ 3.1 ป.6/3, ศ 3.1 ป.6/4, ศ 3.1 ป.6/5 และ ศ 3.1 ป.6/6

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล ประกอบไปด้วย 2 ตัวชี้วัด ดังนี้ ศ 3.2 ป.6/1 และ ศ 3.2 ป.6/2

2.2 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) พุทธศักราช 2553 ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2565 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นประถมศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้กลุ่มศิลปะตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้และความตระหนักในศิลปะ รวมถึงการคิดวิเคราะห์เชิงเหตุผลเกี่ยวกับวิธีการทางศิลปะ ซึ่งส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ การเรียนรู้อย่างรวมถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมไทยและสากล อีกทั้งยังสนับสนุนให้ผู้เรียนสำรวจและพัฒนาทักษะทางศิลปะอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งให้โอกาสในการแสดงอย่างอิสระ ส่งเสริมจินตนาการสุนทรียภาพ และการเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมทั้งไทยและสากลบนพื้นฐานของความเป็นไทย

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข (หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ บ้านดอนเกลี้ยง, 2565, น. 2)

สาระมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมีเป้าหมายในการพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะและทักษะวิธีการทางศิลปะ กระตุ้นให้เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะและสร้าง โอกาสให้ผู้เรียนแสดง ออกยากอิสระในศิลปะแขนงต่างๆซึ่งประกอบด้วย 3 สาระสำคัญได้แก่ทัศนศิลป์ดนตรีและนาฏศิลป์

ในวิชานาฏศิลป์นั้น เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจในองค์ประกอบของนาฏศิลป์ พร้อมทั้งสามารถแสดงออกทางนาฏศิลป์ได้อย่างสร้างสรรค์ โดยใช้ศัพท์เบื้องต้นในการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าของนาฏศิลป์นอกจากนี้ ยังสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกและความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ และประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน รวมถึงทำความเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมโดยตระหนักถึงคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล (หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ บ้านดอนเกลี้ยง, 2565, น. 5)

2.2.1 โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาระดับประถมศึกษา

โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาระดับประถมศึกษา (หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ บ้านดอนเกลี้ยง, 2565, น. 8) มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1) รายวิชาพื้นฐาน ซึ่งจะประกอบไปด้วย 8 กลุ่มวิชาได้แก่ วิชาภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม วิชาสุขศึกษาและพลศึกษา วิชาศิลปะ วิชาการงานอาชีพ วิชาภาษาต่างประเทศ

2) รายวิชาเพิ่มเติม ประกอบไปด้วย วิชาภาษาต่างประเทศ วิชาคอมพิวเตอร์ และวิชาพุทธศาสน

3) กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ประกอบไปด้วยกิจกรรมแนะแนว กิจกรรมนักเรียน ได้แก่ กิจกรรมลูกเสือเนตรนารี กิจกรรมชุมนุม กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์

ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 ในรายวิชาพื้นฐาน มีเวลาเรียนทั้งหมดในแต่ละช่วงชั้น 840 ชั่วโมง รายวิชาเพิ่มเติมมีเวลาเรียนทั้งหมดในแต่ละช่วงชั้น 120 ชั่วโมง กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมีเวลาเรียนทั้งหมดในแต่ละช่วงชั้น 120 ชั่วโมง และรายวิชาศิลปะ มีเวลาเรียนทั้งหมด 80 ชั่วโมง รวมเวลาเรียนทั้งหมดของประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวน 1,080 ชั่วโมง

2.2.2 ตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัด สุราษฎร์ธานี (บ้านดอนเกลี้ยง)

สาระที่ 3 นาฏศิลป์ หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัด
สุราษฎร์ธานี ๒ บ้านดอนเกลี้ยงตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียน
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ บ้านดอนเกลี้ยง, 2565, น. 47-48)

มาตรฐาน ศ 3.1 : ใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์พากษ์
คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างสร้างสรรค์ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
ประกอบไปด้วย 6 ตัวชี้วัด ดังนี้ ศ3.1 ป.6/1, ศ3.1 ป.6/2, ศ3.1 ป.6/3, ศ3.1 ป.6/4, ศ3.1 ป.6/5 และ
ศ3.1 ป.6/6

มาตรฐาน ศ 3.2 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ประวัติศาสตร์และ
วัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล
(หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ บ้านดอนเกลี้ยง, 2565, น.
49) ประกอบไปด้วย 2 ตัวชี้วัด ดังนี้ ศ3.2 ป.6/1 และ ศ3.2 ป.6/2

2.2.3. มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่นำมาใช้ในงานวิจัย

มาตรฐานการเรียนรู้, ตัวชี้วัด, และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระนาฏศิลป์
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระแกนกลางตามมาตรฐานการ
เรียนรู้ ดังนี้

มาตรฐาน ศ 3.1 สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงโดยเน้นการถ่ายทอด
ลีลาหรืออารมณ์ สาระแกนกลาง คือ การประดิษฐ์ท่าทางประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมืองหรือ
ท้องถิ่นเน้นลีลาหรืออารมณ์

ศ 3.1 ป.6/1 สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงโดยเน้นการถ่ายทอดลีลา
หรืออารมณ์ สาระแกนกลาง คือ การประดิษฐ์ท่าทางประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมืองหรือท้องถิ่น
เน้นลีลาหรืออารมณ์

ศ 3.1 ป.6/2 ออกแบบเครื่องแต่งกายหรืออุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่างง่าย ๆ
สาระแกนกลาง คือ การออกแบบสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายอุปกรณ์ประกอบการแสดง

ศ 3.1 ป.6/4 บรรยายความรู้สึกของตนเองที่มีต่องานนาฏศิลป์และการละครอย่าง
สร้างสรรค์ สาระแกนกลาง คือ บทบาทและหน้าที่ในงานนาฏศิลป์และการละคร

ศ 3.1 ป.6/5 แสดงความคิดเห็นในการชมการแสดง สาระแกนกลาง คือ หลักการ
ชมการแสดงการวิเคราะห์ ความรู้สึกชื่นชม

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล ประกอบไปด้วย 2 ตัวชี้วัด

ศ 3.2 ป.6/1 อธิบายสิ่งที่มีความสำคัญต่อการแสดงนาฏศิลป์และละคร สารระแกนกลาง คือ ความหมาย ความเป็นมาความสำคัญของนาฏศิลป์และละคร,บุคคลสำคัญและคุณค่าของนาฏศิลป์และละคร

ศ 3.2 ป.6/2 ระบุประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงหรือการชมการแสดงนาฏศิลป์และละคร สารระแกนกลาง คือ การแสดงนาฏศิลป์และละครในวันสำคัญของโรงเรียน

2.3 รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics)

2.3.1 ความหมายของซินเนคติกส์ (Synectics)

ซินเนคติกส์ (Synectics) หมายถึงกระบวนการรวมสิ่งต่าง ๆ เข้าด้วยกัน โดยเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการคิดสร้างสรรค์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเปรียบเทียบและฝึกฝนความคิดจินตนาการ กระตุ้นให้ผู้เรียนมีโอกาสพิจารณาและมองปัญหาในมุมมองที่แตกต่างออกไปจากเดิม การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เน้นการใช้วิธีการอุปมาในหลายรูปแบบ ได้แก่ การอุปมาโดยตรง การอุปมาตนเอง การอุปมาสัญลักษณ์ และการอุปมาแบบเพื่อฝัน เป็นแนวทางในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ (อติยศ สรคบุรานุรักษ์ และ ธนาเทพ พรหมสุข, 2560, น. 2555) และได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของซินเนคติกส์ไว้ดังนี้

สมศักดิ์ ภูวิภาตวรธ (2554) ได้กล่าวถึงกระบวนการซินเนคติกส์ หมายถึง เทคนิคเชื่อมโยงสัมพันธ์โดยใช้การเปรียบเทียบ

ชุลีรัตน์ ประกิจ (2558) กล่าวถึงกระบวนการซินเนคติกส์ว่าเป็นวิธีการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน โดยเน้นการเชื่อมโยงสิ่งที่แตกต่างหรือไม่เกี่ยวข้องกัน ผ่านกระบวนการเปรียบเทียบ ซึ่งช่วยในการสร้างผลงานที่สร้างสรรค์และแปลกใหม่ไม่ซ้ำเดิม

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics) มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน โดยใช้วิธีการเชื่อมโยงสิ่งที่แตกต่างหรือไม่เกี่ยวข้องกัน ผ่านกระบวนการเปรียบเทียบ โดยเน้นการอุปมาในหลายรูปแบบ เช่น การอุปมาโดยตรง การอุปมาตนเอง การอุปมาสัญลักษณ์ และการอุปมาแบบเพื่อฝัน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถสร้างผลงานที่สร้างสรรค์และแปลกใหม่ไม่ซ้ำเดิม

2.3.2 หลักแนวความคิดของรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics)

รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) เน้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยการส่งเสริมให้บุคคลหลุดพ้นจากวิธีคิดเดิม ๆ ที่คับแคบและไม่สร้างสรรค์ ผู้เรียนจะได้รับโอกาสในการคิดแก้ปัญหาผ่านวิธีการที่ไม่เคยลองมาก่อน เช่น การสมมติบทบาทใหม่ หรือการร่วมมือกับบุคคลจากหลากหลายกลุ่มประสบการณ์ การใช้การอุปมาและการเปรียบเทียบสิ่งที่ไม่สัมพันธ์กันช่วยให้เกิดมุมมองใหม่ ๆ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหา นอกจากนี้ ซินเนคติกส์ยังช่วยสร้างความคุ้นเคยกับสิ่งที่แตกต่างและทำให้สิ่งเหล่านั้นมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และการแก้ไขปัญหา

1) การอุปมาอุปไมยโดยอิงตัวเอง (Personal Analogy) เป็นเทคนิคในกระบวนการซินเนคติกส์ที่บุคคลจินตนาการว่าตนเองเป็นวัตถุหรือสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่ เพื่อเข้าใจความรู้สึกและประสบการณ์ของวัตถุหรือสิ่งนั้นอย่างลึกซึ้ง เทคนิคนี้ช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ดีขึ้นในมุมมองและความรู้สึกของผู้อื่น และสามารถนำไปสู่การคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาและพัฒนาแนวทางใหม่ ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) การอุปมาอุปไมยโดยตรง (Direct Analogy) คือการเปรียบเทียบปัญหาหรือสถานการณ์ที่ต้องการแก้ไขกับสิ่งที่มีความคล้ายคลึงกันเพื่อมองปัญหาในบริบทใหม่ ๆ เทคนิคนี้ช่วยให้เข้าใจปัญหาได้อย่างชัดเจนและเฉพาะเจาะจง โดยสามารถนำไปใช้ซ้ำได้ และมักให้ผลลัพธ์ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ทันที

3) การอุปมาอุปไมยโดยอิงบัญญัติหรือสัญลักษณ์ (Symbolic Analogy) คือการไร้ใช้ภาพเชิงวัตถุและมโนทัศน์ของ "วิธีการ" ในการบรรยายปัญหา แทนที่จะใช้การเปรียบเทียบที่เกี่ยวข้องกับบุคคล เทคนิคนี้เน้นการใช้มโนทัศน์ของ "คุณสมบัติ" ที่หลากหลายในการพัฒนาวิธีการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน โดยการเปลี่ยนการใช้สมการเป็นภาพประกอบทางความคิด การมีความรู้หรือประสบการณ์จากหลายสาขาช่วยเพิ่มโอกาสในการใช้การอุปมาอุปไมยเชิงบัญญัติในหลายรูปแบบ และส่งเสริมให้สามารถพัฒนาแนวคิดและวิธีการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์มากขึ้น

4) การอุปมาอุปไมยโดยอิงการเพ้อฝัน (Fantasy Analogy) คือการเปรียบเทียบที่มองว่าผลงานเชิงสร้างสรรค์เป็นการเติมเต็มความปรารถนาและความฝัน เทคนิคนี้ช่วยให้บุคคลสามารถตระหนักถึงโอกาสและแนวคิดสร้างสรรค์ที่เกิดจากจินตนาการและความฝัน โดยการสร้างสรรค์สิ่งนี้อาจจะไม่ได้เป็นไปในโลกจริง แต่สามารถกระตุ้นความคิดใหม่ ๆ และมุมมองที่แปลกใหม่ในการแก้ปัญหาได้

สรุปได้ว่า ซินเนคติกส์ (Synectics) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบและอุปมาอุปไมย เทคนิคนี้ช่วยเชื่อมโยงความคิดของ

ผู้เรียนผ่านการเปรียบเทียบและอุปมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การอุปมาโดยตรง การอุปมาอุปไมยโดยอิงตัวเอง การอุปมาอุปไมยโดยอิงบัญญัติหรือสัญลักษณ์ และการอุปมาอุปไมยโดยอิงการพ้องผัน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างสรรค์แนวคิดและผลลัพธ์ที่น่าสนใจและไม่ซ้ำเดิม

2.3.3 ซินเนคติกส์ (Synectics) กับความคิดสร้างสรรค์

นักวิชาการได้กล่าวถึง การสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) ไว้ดังนี้

จารุวรรณ ปะกัง (2551, น. 9) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์แสดงถึงศักยภาพของสมองในการใช้ความคิดที่มีหลายมิติ ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิธีคิดและการรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ การคิดแบบนี้ช่วยให้การเรียนรู้และความเข้าใจมีความละเอียดและลึกซึ้ง นำไปสู่ความคิดที่เต็มไปด้วยจินตนาการ ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์สามารถนำไปสู่การประดิษฐ์หรือคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ โดยอาศัยการบูรณาการจากประสบการณ์และความรู้ทั้งหมดที่มีอยู่

ตามที่ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2551, น. 177) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์สะท้อนถึงศักยภาพในการจินตนาการ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรวบรวมความรู้และความคิดเดิม เพื่อสร้างความรู้ใหม่ จนสามารถคิดใหม่และนอกกรอบได้

ตามที่สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรธม (2554, น. 91) กล่าวว่า การสอนแบบซินเนคติกส์มีพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ โดยมุ่งเน้นการคิดเชื่อมโยงและหาความสัมพันธ์ผ่านการเปรียบเทียบ

สรุปได้ว่า ซินเนคติกส์เป็นวิธีการสอนที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยการผ่านการเปรียบเทียบและเชื่อมโยง ซึ่งช่วยในการส่งเสริมความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ของผู้เรียน

2.3.4 การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics)

จากทีทศนา แชมมณี (2560, น. 46-47) กล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) ที่พัฒนาโดยจอยส์และวีล จากแนวคิดของกอร์ดอน มุ่งเน้นการกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนผ่านการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย โดยกอร์ดอนเสนอวิธีการเปรียบเทียบ 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบแบบตรง: การเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ โดยตรงเพื่อเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างกัน การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ: การเปรียบเทียบคุณลักษณะหรือความสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งของที่ไม่เกี่ยวข้องเพื่อกระตุ้นความคิดใหม่ การเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง: การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันเพื่อสร้างมุมมองใหม่และกระตุ้นการคิดสร้างสรรค์ การประยุกต์ใช้ซินเนคติกส์ในการเรียนการสอนช่วยเสริมสร้างทักษะการเขียนและการพูดที่เน้นความคิดสร้างสรรค์ รวมถึงการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skill) เช่น การคิดวิเคราะห์ การอุปนัย การนิรนัย การ

ใช้เหตุผล การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การทำงานร่วมกันในกระบวนการทางสังคม ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการดำรงชีวิตและการเพิ่มประสิทธิภาพหรือประโยชน์ในการสร้างแนวคิดใหม่ที่แตกต่างจากเดิม ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) มีทั้งหมด 6 ขั้น ดังต่อไปนี้ (ทีศนา แคมมณี, 2560, น. 252)

ขั้นที่ 1 การนำเสนอและการทำงานตามปกติ: ผู้สอนเริ่มต้นด้วยการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเขียน การบรรยาย การวาดภาพ หรือการปั้น โดยเน้นให้ผู้เรียนทำงานเสร็จสิ้นก่อนที่จะเก็บผลงานไว้สำหรับการใช้งานในขั้นตอนถัดไป

ขั้นที่ 2 การสร้างอุปมาแบบตรง (Direct Analogy): ในขั้นตอนนี้ ผู้สอนให้ผู้เรียนเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของสิ่งต่าง ๆ เช่น ลูกบอลกับมะนาว คำคู่ที่เลือกควรมีความเชื่อมโยงกับเนื้อหาหรือกิจกรรมที่ทำในขั้นตอนแรก ผู้เรียนจะได้เปรียบเทียบและบันทึกคำตอบเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

ขั้นที่ 3 การสร้างอุปมาบุคคล (Personal Analogy): ผู้สอนให้ผู้เรียนจินตนาการว่าตนเองเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด เช่น เครื่องซักผ้า และพิจารณาความรู้สึกหรือประสบการณ์ที่อาจมี การสมมตินี้จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นมุมมองใหม่ ๆ และแสดงความรู้สึกที่แตกต่างออกไป ซึ่งคำตอบจะถูกบันทึกไว้เพื่อการวิเคราะห์ต่อไป

ขั้นที่ 4 การสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (Contradictory Analogy): ผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียนรวบรวมคำหรือวลีจากการเปรียบเทียบในขั้นตอนก่อนหน้า เช่น คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน เช่น ไฟเย็น หรือ น้ำผึ้งขม การใช้คำคู่ขัดแย้งนี้จะกระตุ้นการคิดสร้างสรรค์และมุมมองใหม่ ๆ

ขั้นที่ 5 การชี้แจงความหมายของคำที่มีลักษณะขัดแย้งกันในตัวเอง: ผู้เรียนร่วมกันอธิบายความหมายของคำที่มีลักษณะขัดแย้ง เพื่อช่วยให้เข้าใจแนวคิดใหม่ ๆ และการคิดที่สร้างสรรค์ จึงช่วยให้สามารถใช้วิธีการคิดใหม่ ๆ ในการพัฒนาแนวคิด

ขั้นที่ 6 การนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน: ในขั้นตอนสุดท้าย ผู้เรียบทวนที่ทำในที่ที่ทำที่ ทำในที่ทำในขั้นตอนแรกและลองนำความคิดใหม่ที่ได้จากการสร้างอุปมาในขั้นตอนก่อนหน้า มาประยุกต์ใช้เพื่อปรับปรุงงานให้มีความคิดสร้างสรรค์และน่าสนใจมากขึ้น

กระบวนการเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนได้มุมมองใหม่ ๆ ผ่านการเปรียบเทียบและการอุปมาอุปไมย ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาความคิดที่สร้างสรรค์และสามารถนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหาและการสร้างสิ่งใหม่ ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง "ความรู้ ความเข้าใจ ศักยภาพและทักษะทางด้านวิชาการ รวมทั้งความสามารถทางสติปัญญาและประสบการณ์ที่เด็กสะสมจากการเรียนการสอน" ซึ่งกระตุ้นให้พฤติกรรมของบุคคลเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน โดยแสดงผลได้ด้วยคะแนนจากแบบทดสอบเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน" (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2530, น. 29)

2.4.1 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักวิชาการได้กล่าวถึง การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

ววลิต ชูกำแหง (2551, น. 18) กล่าวถึงการวัดผล (Measurement) ว่าเป็นกระบวนการในการกำหนดตัวเลขหรือปริมาณให้กับสิ่งต่าง ๆ โดยใช้เครื่องมือที่เหมาะสม เช่น แบบทดสอบเพื่อวัดศักยภาพทางสมอง หรือการใช้ตลับเมตรวัดความยาว การวัดผลมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน ได้แก่ จุดมุ่งหมายของการวัด, เครื่องมือที่ใช้วัด เช่น แบบทดสอบ, แบบสอบถาม,แบบสังเกต หรือการสัมภาษณ์ และการแปลผล (Evaluation) ซึ่งเป็นกระบวนการตัดสินใจหรือตีค่าผลลัพธ์ที่ได้จากการวัดผล โดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดไว้

ชนิษฐา อินนวล (2554, น. 59) กล่าวถึงการวัดผลว่าเป็นกระบวนการหรือเทคนิคที่ใช้ในการตรวจสอบคุณลักษณะของบุคคล เพื่อนำข้อมูลที่เป็นนามธรรมออกมาเป็นรูปธรรม

ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ (2562, น. 118-128) กล่าวว่า การวัดผล(Measurement) คือการกำหนดตัวเลขให้กับสิ่งต่าง ๆ เช่น วัตถุ สิ่งของ และพฤติกรรม โดยใช้เครื่องมือวัดเพื่อให้ได้ตัวเลขที่แทนคุณลักษณะต่าง ๆ การวัดผลแบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก การวัดทางตรง (Direct Measurement) การวัดคุณลักษณะที่ต้องการโดยตรง เช่น ส่วนสูง น้ำหนัก ซึ่งใช้มาตราวัดในระดับ Ratio Scale การวัดทางอ้อม (Indirect Measurement)^{***}: การวัดคุณลักษณะที่ต้องการโดยตรงไม่ได้ แต่ต้องวัดผ่านกระบวนการทางสมอง เช่น ความรู้ เจตคติ บุคลิกภาพ ซึ่งใช้มาตราวัดในระดับInterval Scale การวัดทางอ้อมแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ด้านสติปัญญา (Cognitive Domain) ด้านความรู้สึก (Affective Domain) ด้านทักษะกลไก (Psychomotor Domain)

บุญชม ศรีสะอาด (2560, น. 112) กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าเป็นกระบวนการที่ใช้ในการประเมินศักยภาพของนักเรียนหลังจากการเรียนการสอนสิ้นสุดลงในแต่ละหน่วยหรือวิชา การวัดผลสัมฤทธิ์นี้ช่วยให้ผู้สอนได้รับข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนในแต่ละวิชา ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการพัฒนานักเรียนและปรับปรุงวิธีการสอนต่อไปเพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สรุปได้ว่าการวัดผลหมายถึงกระบวนการกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์แทนปริมาณหรือคุณภาพของคุณลักษณะสิ่งของที่ต้องการวัด ซึ่งสิ่งของที่ต้องการวัดเป็นผลมาจากการกระทำหรือ

กิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างร่วมกัน เช่น การวัดผลการเรียนรู้ที่ต้องการวัดคือผลที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.4.2 การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิชิต ฤทธิ์จัญญ (2556, น. 96) กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือ แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และศักยภาพทางวิชาการที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้วโดยประเมินว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สิริพร ทิพย์คง (2553, น. 193) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงชุดคำถามที่มุ่งวัดพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน โดยประเมินความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านสมองในเรื่องที่เรียนรู้ไปแล้วว่ามีมากน้อยเพียงใด

สมพร เชื้อพันธ์ (2547, น. 59) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงแบบทดสอบหรือชุดของข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือศักยภาพในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอน โดยประเมินว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้เพียงใด

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ครูสร้างมีหลายแบบ แต่ที่นิยมใช้ ได้แก่ 1) แบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง ซึ่งให้ผู้ตอบเขียนตอบอย่างเสรีตามความรู้และความคิดเห็นของตนเอง 2) แบบข้อสอบถูก-ผิด ซึ่งเป็นข้อสอบเลือกตอบที่มีตัวเลือกสองแบบ เช่น ถูก-ผิด หรือใช่-ไม่ใช่ 3) ข้อสอบแบบเติมคำ ซึ่งประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ไม่สมบูรณ์ ให้ผู้ตอบเติมคำในช่องว่างเพื่อให้ข้อความสมบูรณ์ 4) ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ ที่คล้ายกับการเติมคำ แต่ให้ผู้ตอบเขียนคำตอบสั้น ๆ และกะทัดรัด 5) ข้อสอบแบบจับคู่ ซึ่งให้ผู้ตอบจับคู่ข้อความจากสองชุดที่มีความสัมพันธ์กัน และ 6) ข้อสอบแบบเลือกตอบ ที่มีคำถามและตัวเลือกหลายตัว โดยผู้ตอบต้องเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดจากตัวเลือกที่ให้มา

2.5 ทักษะปฏิบัติด้านการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์เป็นเรื่องเกี่ยวกับทักษะปฏิบัติด้านการสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบไปด้วยหลายด้านในการสร้างสรรค์ท่ารำในรายวิชานาฏศิลป์ โดยเริ่มจากการวิเคราะห์ความหมายของเพลงเพื่อตีความเนื้อหาและความรู้สึกที่ต้องการถ่ายทอด จากนั้นวิเคราะห์ทำนองเพลงและดนตรีเพื่อให้เข้าใจจังหวะและองค์ประกอบที่มีผลต่อการออกแบบท่ารำ การออกแบบและสร้างสรรค์ท่ารำจะต้องสอดคล้องกับความหมายและทำนองเพลง ต่อมาเป็นการประดิษฐ์เครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับการแสดงและสนับสนุนเนื้อหาเพลง รวมถึงการเลือกและใช้อุปกรณ์

ประกอบการแสดงที่จำเป็นเพื่อเสริมสร้างความสมบูรณ์ของการแสดงสุดท้ายคือการนำเสนอการ
แสดงอย่างมีคุณภาพเพื่อถ่ายทอดความคิดสร้างสรรค์และอารมณ์ของเพลงให้กับผู้ชม ดังนี้

2.5.1 หลักการวิเคราะห์เพลงเพื่อการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

หลักการวิเคราะห์เพลงสำหรับการสร้างสรรค์ทำรำนั้นไม่เพียงแต่ต้องการความรู้
และความเข้าใจในทำรำพื้นฐาน รวมถึงศักยภาพในการปฏิบัติทำรำพื้นฐาน แต่ยังต้องคำนึง
คำนึงถึงถึงหลายปัจจัยสำคัญเพื่อให้การสร้างสรรค์ทำรำมีความสอดคล้องและมีประสิทธิภาพ โดย
ผู้สร้างสรรค์จะต้องพิจารณาความหมายของเพลง ดนตรี จังหวะ และทำนองอย่างละเอียด เพื่อให้
ทำรำที่ออกแบบมีความเชื่อมโยงกับเนื้อหาของเพลงและสามารถสะท้อนแนวคิดที่ต้องการสื่อใน
การแสดงได้อย่างครบถ้วน โดยมีองค์ประกอบดังนี้

ประเด็นที่ 1 หลักการวิเคราะห์ความหมายเพลงเพื่อการประดิษฐ์ทำรำนั้นเริ่ม
จากการเลือกเพลงที่มีความหมายชัดเจน จึงจะเป็นแนวทางในการสร้างทำรำที่สอดคล้องกับเนื้อ
ร้องและเนื้อหาของเพลง เมื่อประดิษฐ์ทำรำควรคำนึงถึงการเลือกทำรำที่สำคัญและสื่อความหมาย
ได้ชัดเจน โดยอาจตัดทำย่อ ๆ ที่ไม่จำเป็นออก เพื่อเน้นการแสดงทำรำที่สำคัญและม
ความสัมพันธ์กับเนื้อเพลง ทำรำที่ออกแบบควรมีความอ่อนช้อยและสวยงามตามแบบนาฏศิลป์
ควรหลีกเลี่ยงการใช้ทำรำที่ซ้ำซ้อนหรือการสลับแถวซ้ายขวาบ่อย ๆ เพื่อให้ทำรำมีความกลมกล
ื่นกับจังหวะทำนอง และบทร้องของเพลง การสร้างทำรำให้ตรงกับจังหวะและทำนองเพลงอย่าง
กลมกลืนจะช่วยให้การแสดงมีความสอดคล้องและมีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดความหมายของ
เพลงได้ดียิ่งขึ้น

ประเด็นที่ 2 หลักการวิเคราะห์ทำนองเพลงและดนตรีเป็นส่วนสำคัญในการ
สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทย ซึ่งต้องพิจารณาจังหวะต่าง ๆ เช่น ช้า เร็ว และปานกลาง การ
เข้าใจทำนองเพลงและดนตรีจะช่วยให้ผู้แสดงสามารถจับจังหวะและดำเนินการแสดงได้อย่างลงตัว
และงดงาม การทำความเข้าใจในทำนองและจังหวะจะทำให้การออกแบบทำรำมีความเหมาะสม
และพร้อมเพรียง เช่น ในการแสดงระบำหมู่ ผู้แสดงที่เข้าใจจังหวะจะสามารถสร้างทำรำให้มีความ
สอดคล้องและสวยงาม พร้อมกันได้อย่างลงตัว

2.5.2. การออกแบบและสร้างสรรค์ทำรำ

นาฏศิลป์สร้างสรรค์คือการประดิษฐ์และสร้างสรรค์ทำรำในนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อน
เรื่องราวหรือสื่อความหมายผ่านการใช้ลีลาทำรำที่งดงาม โดยอิงหลักการนาฏยประดิษฐ์ซึ่งมาจาก
บริบททางสังคม จุดประสงค์หลักของการสร้างสรรค์คือการออกแบบและสร้างสรรค์ทำรำที่
สอดคล้องกับเนื้อร้องและดนตรีที่ใช้ใช้ในการแสดง สิ่งสำคัญในการออกแบบและสร้างสรรค์ทำรำ
คือการมีความรู้และความเข้าใจในทำรำพื้นฐาน รวมถึงการสามารถปฏิบัติทำรำพื้นฐานได้อย่าง

ถูกต้องซึ่งรวมถึงนาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ที่ใช้ในการแสดงอารมณ์และความรู้สึก การออกแบบท่าร่าต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับกับเนื้อร้องของเพลง โดยอาจเป็นเพลงที่แต่งขึ้นสำหรับการแสดงละครหรือเพลงที่ใช้ในโอกาสสำคัญ เช่น บทถวายพระพร หรือบทถวายพรวันเกิด การใช้ ท่าร่าควรให้ความสำคัญกับเพลงและดนตรี โดยการปรับปรุงท่าร่าให้เข้ากับแนวโน้มของเพลงตัวอย่างเช่น การสร้างท่าร่าสำหรับเพลงปลุกใจรักชาติที่เน้นการเคลื่อนไหวร่างกายที่น้อยและการเดินแปรแถว ซึ่งต่างจากท่าร่าที่อ่อนช้อยที่ใช้ในเพลงประเภทอื่น การปรับเปลี่ยนเหล่านี้จะช่วยให้การแสดงมีความสอดคล้องและสร้างความงดงามตามที่ต้องการ

1) แนวความคิดหลักหรือความคิดรวบยอดคือการสื่อสารหรือถ่ายทอดความหมายหลักผ่านการแสดง เพื่อให้ผู้ชมรับรู้และเข้าใจประเด็นสำคัญที่ต้องการสื่อ เช่น การแสดงระบำกรบที่ต้องการถ่ายทอดท่าทางการร่าเพื่อแสดงถึงความเสียสละ ความกล้าหาญ และความรักชาติ โดยการแสดงควรทำให้ผู้ชมรู้สึกถึงการเสียสละและบุญคุณของวีรบุรุษในอดีต การสร้างแนวความคิดควรมีความชัดเจนและตรงประเด็น เพื่อหลีกเลี่ยงความหลากหลายที่อาจทำให้เสียจุดสำคัญของการสร้างสรรค์ผลงาน

2) การเลือกและวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอเป็นขั้นตอนสำคัญที่ผู้สร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ เพื่อให้การแสดงสะท้อนแนวคิดหลักของงานได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ รูปแบบการนำเสนอสามารถแบ่งออกเป็นหลายลักษณะ เช่น การฟ้อน รำเดี่ยว รำคู่ หรือระบำ การตัดสินใจเลือกวิธีการเหล่านี้ขึ้นอยู่กับแนวคิดที่ต้องการสื่อสารและลักษณะของเนื้อเรื่องที่แสดง หากต้องการเน้นความหมายหรืออารมณ์ของเนื้อเรื่องอย่างชัดเจน การเลือกท่าร่าเดี่ยวหรือรำคู่อาจเหมาะสมเพราะช่วยให้ผู้ชมสามารถโฟกัสไปที่ศักยภาพและความรู้สึกของผู้แสดงแต่ละคนได้ดีขึ้นส่วนการแสดงในรูปแบบระบำจะเหมาะกับการสื่อสารที่ต้องการแสดงความร่วมมือหรือความเป็นหนึ่งเดียวกันในกลุ่ม เช่น การแสดงความภาคภูมิใจในชาติ การฟ้อนอาจเหมาะสำหรับการถ่ายทอดความละเอียดอ่อนหรือประเพณีพื้นบ้าน

การเลือกวิธีการนำเสนอที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการสื่อสารแนวคิดหลักของงานให้กับผู้ชมอย่างมีคุณภาพและตรงตามความต้องการของการแสดงอย่างยิ่ง ซึ่งการเลือกวิธีการนำเสนอควรพิจารณาตามลักษณะและแนวคิดหลักของเนื้อเรื่อง เช่น การฟ้อน รำเดี่ยว รำคู่ หรือระบำ เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความหมายและอารมณ์ของการแสดงได้อย่างครบถ้วน นอกจากนี้ องค์ประกอบของเนื้อหายังเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สร้างสรรค์ต้องศึกษาและวิเคราะห์อย่างละเอียด โดยรวมถึงการศึกษาประวัติความเป็นมา ข้อมูลทางสังคมวิทยา วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ ตำนาน เรื่องเล่า วัฒนธรรม การแต่งกายและประเพณีของคนกลุ่มนั้น ๆ ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานสำคัญ

ในการสร้างสรรค์งาน เพื่อให้การแสดงมีความน่าเชื่อถือและสามารถสะท้อนถึงความเป็นจริงของวัฒนธรรมและประเพณีได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน

2.5.2.1 การออกแบบประดิษฐ์สร้างสรรค์ทำรำ เมื่อผู้ผลิตได้ผ่านกระบวนการขั้นต้นมาแล้วการสร้างสรรคทำรำจะเริ่มดำเนินการสร้างสรรค์ทำรำ การเคลื่อนไหวร่างกาย และการแปรแถว โดยหากเป็นชุดการแสดงที่มีบทขับร้อง ก็ต้องมีการประพันธ์บทร้อง และบรรจุบทเพลง ดนตรีประกอบการแสดง รวมถึงอุปกรณ์ประกอบการแสดงให้มีความกลมกลืนกันทั้งหมด ซึ่งต้องตรงกับแนวประดิษฐ์ทำรำของอาจารย์เฉลย ศุขะวณิช ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดงและผู้เชี่ยวชาญนาฏศิลป์ไทย การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยตามที่อาจารย์เฉลย ศุขะวณิช กล่าวไว้เน้นการใช้ภาษานาฏศิลป์ที่เป็นแบบแผนดั้งเดิม ทำรำทำที่ใช้สำหรับเพลงช้า เพลงเร็ว และท่าแม่บทจะถูกตีความและปรับให้สอดคล้องกับเนื้อร้องและทำนองเพลง เพื่อให้การประดิษฐ์ทำรำมีความสอดคล้องและมีความหมายตามความต้องการของการแสดง (เฉลย ศุขะวณิช, 2539, อ้างถึงใน คำรณ สุนทรานนท์, 2558, น. 234) จะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1) การประดิษฐ์ลีลาทำรำให้สอดคล้องตามจังหวะและทำนองเพลงนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ซึ่งลีลาทำรำจะต้องสะท้อนถึงอารมณ์และความรู้สึกของเพลงนั้น ๆ เช่น หากเพลงมีจังหวะเชื่องช้า ลีลาทำรำจะต้องมีความอ่อนช้อยและสื่อถึงความอ่อนหวานหรืออารมณ์เศร้า ในขณะที่เพลงที่มีจังหวะรวดเร็ว ลีลาทำรำจะต้องมีความฉับฉับ สนุกสนาน และเต็มไปด้วยพลังเพื่อให้การแสดงมีความกลมกลืนและสื่อสารอารมณ์ได้อย่างมีคุณภาพ

2) หากจังหวะและทำนองเพลงมีสำเนียงที่แตกต่างจากวัฒนธรรมไทย ผู้สร้างสรรค์ทำรำควรนำลีลาทำรำจากวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้ เพื่อให้การแสดงมีความกลมกลืนและสอดคล้องกับจังหวะและทำนองเพลงนั้น ๆ โดยการนำเอาลีลาทำรำของชาตินั้น ๆ มาประดิษฐ์และผสมผสานเข้ากับท่ารำแบบไทย จะช่วยให้การแสดงสามารถสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความสอดคล้องกับแนวคิดของการแสดงได้อย่างมีคุณภาพ

3) กำหนดท่ารำให้เข้ากับลีลาของเพลง โดยยึดหลักความสัมพันธ์ของทำนองเพลงกับท่ารำและความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของบทร้องกับท่ารำ

4) การประดิษฐ์ท่ารำที่เกี่ยวกับพื้นเมือง ต้องศึกษาท่ารำที่เป็นแม่ท่าหลักของท้องถิ่น แล้วนำมาประดิษฐ์ ลีลาเชื่อมท่า ให้ครอบคลุมความหมายของเนื้อเพลงในระบำชุดนั้น ๆ โดยคัดเลือกแม่ท่าหลักมาใช้ให้เหมาะสม

5) การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ควรให้ความสำคัญกับความเป็นเอกลักษณ์ของท่ารำแต่ละภาค และไม่ควรนำลีลาท่ารำจากภาคหนึ่งไปปะปนกันกับการแสดงจากอีกภาคหนึ่ง เช่น การนำลีลาท่าลีลาทำของภาคใต้ไปใช้ในฟ้อนเหนือ หรือการนำลีลาท่ารำของภาคเหนือมาใช้ในเจ๊

ของภาคอีสาน การปฏิบัติเช่นนี้อาจทำให้สูญเสียความเป็นเอกลักษณ์และความถูกต้องของนาฏศิลป์ที่มีแต่ละภาค และอาจทำให้เกิดความไม่สมบูรณ์ในการสร้างสรรค์การแสดง ควรหลีกเลี่ยงการผสมผสานลีลาท่ารำจากภาคต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมเพื่อรักษาความเป็นเอกลักษณ์และความงดงามของการแสดงนาฏศิลป์ไทยให้ได้มากที่สุด

6) การคิดประดิษฐ์ท่ารำให้คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการแสดงในชุดนั้น ๆ ด้วย เช่น ชุดนี้มีจุดมุ่งหมายให้เป็นผู้หญิงล้วน (ตัวนาง) ก็ต้องหลีกเลี่ยงท่ารำที่เป็นลีลาท่าทำของตัวพระโดยสิ้นเชิง

การประดิษฐ์ท่ารำควรยึดเนื้อร้องหรือเนื้อหาของบทเพลงเป็นหลักสำคัญ โดยการตัดทอนย่อ ๆ ออกและเน้นแสดงเฉพาะท่ารำที่สำคัญของแต่ละวรรคนั้น ๆ ของเพลง ท่ารำจะต้องสื่อความหมายชัดเจนและรักษาความถูกต้องของท่ารำไว้ เช่น ความอ่อนช้อยและความสวยงามตามแบบนาฏศิลป์ ควรหลีกเลี่ยงการใช้ท่ารำที่ซ้ำซากหรือการสลับแถวซ้ายขวาบ่อย ๆ เพื่อไม่ให้เกิดการแสดงขาดความกลมกลืน การประดิษฐ์ท่ารำสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภทหลัก ได้แก่ การประดิษฐ์ท่ารำที่เป็นคู่ และการประดิษฐ์ท่ารำที่เป็นกลุ่ม สำหรับการประดิษฐ์ท่ารำที่เป็นคู่ ผู้ประดิษฐ์ต้องคำนึงถึงส่วนประกอบที่สำคัญ เช่น จังหวะ ทำนองเพลง บทร้อง และเครื่องแต่งกาย เพื่อนำมาหลอมรวมให้มีความเป็นเอกภาพ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความกลมกลืนและความสอดคล้องในการแสดง นอกจากนี้ควรหลีกเลี่ยงความแตกต่างที่มากเกินไปในองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อรักษาความเป็นเอกภาพของการประดิษฐ์ท่ารำให้สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ มีแนวปฏิบัติดังนี้

1) การประดิษฐ์ท่ารำแนวอนุรักษ์ ส่วนมากจะใช้ท่ารำเป็นแบบแผนมาตั้งแต่ดั้งเดิมคือ เพลงช้าเพลงเร็ว เป็นท่ารำในกลอนตำราเป็นการตีความหมายตามบทร้องและทำนองเพลง

2) การประดิษฐ์ท่ารำแนวความคิดสร้างสรรค์ จะเป็นการประดิษฐ์ท่ารำขึ้นใหม่ โดยได้แนวคิดมาจากการรับอิทธิพลของต่างประเทศทางตะวันออกและตะวันตก การประดิษฐ์ท่ารำให้กับผู้รำที่เป็นคู่ผู้ประดิษฐ์ท่ารำจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

(1) รูปแบบการรำที่เป็นคู่หมายถึงการแสดงนาฏศิลป์โดยมีผู้แสดงเพียง 2 คน ซึ่งเป็นลักษณะการแสดงที่นิยมในรูปแบบโบราณ เช่น การรำในเบิกโรงก่อนการแสดงละคร เช่น รำประเลงรำกึ่งไม้เงินทอง หรือการรำตัดตอนจากละครเรื่องใหญ่ เช่น พระรามตามกวางและธรรมาเสียงพวงมาลัยการกำหนดรูปแบบการรำจะต้องชัดเจน เช่น การรำในคู่ชาย-หญิง คู่พระ-นาง หรือ คู่ชาย-หญิง การประดิษฐ์ท่ารำในรูปแบบนี้จะต้องมีความสอดคล้องกันระหว่างคู่รำ ไม่ควรให้แต่ละฝ่ายรำไปคนละทิศทาง การจับจังหวะ ทำนองเพลง และบทร้องมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการรำ การประดิษฐ์ท่ารำต้องตรงกับจังหวะและทำนองเพลงอย่างกลมกลืน เพื่อให้การแสดงมีความต่อเนื่องและมีความสมดุล หากมีการใช้สำเนียงเพลงจากชาติอื่น ๆ เช่น จีน พม่า ลาว มอญ หรือ

เวียดนาม การประดิษฐ์ทำร่าจะต้องนำทำร่าของชาตินั้น ๆ มาปรับให้กลมกลืนกับทำร่าของนาฏศิลป์ไทย เพื่อให้การแสดงมีความกลมกลืนและเหมาะสม

(2) การประดิษฐ์ทำร่าที่เป็นหมู่หมายถึงการสร้างสรรคทำร่าที่มีผู้แสดงตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมถึงระบำ รำ และฟ้อน โดยไม่จำกัดจำนวนผู้แสดง การแสดงลักษณะนี้มเอกลักษณ์และความโดดเด่นที่ความพร้อมเพรียงและความงดงามในการแปรแถว การคำนึงถึงการแปรแถวเป็นข้อสำคัญในการประดิษฐ์ทำร่าเป็นหมู่ ซึ่งในนาฏศิลป์โบราณมักนิยมการแปรแถวที่ไม่ซับซ้อน เช่น แถวตรงแถวเรียงเดี่ยวหน้ากระดาน หรือแถวตอนคู่ และลักษณะวงกลม ทำร่าจะต้องมีความกลมกลืนและเหมือนกันในแต่ละแถว ในปัจจุบัน การแสดงนาฏศิลป์ได้รับอิทธิพลจากต่างประเทศ จึงมีการนำมาประดิษฐ์ทำร่านาฏศิลป์ไทยให้มีการแปรแถวที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น การตั้งซุ้ม การคำนึงถึงความกลมกลืนยังคงเป็นหลักสำคัญ การทำร่าจะต้องสัมพันธ์กับเพลงอย่างใกล้ชิด ผู้ประดิษฐ์ทำร่าจะต้องฟังฟังบทเพลงก่อนแล้วจึงคิดทำร่าให้สอดคล้องกับบทเพลงการออกแบบเครื่องแต่งกายควรยึดตามทำร่าเป็นหลัก โดยการเลือกสีและลักษณะการแต่งกายมักจะเป็นแบบเดียวกันสำหรับผู้แสดงทั้งหมด การแสดงเป็นหมู่คณะจะใช้ผู้แสดงจำนวนมาก ซึ่งการจัดความพร้อมเพรียงถือเป็นหลักสำคัญ ทำร่าที่มีบทร้องต้องยึดความหมายของบทร้องเป็นหลัก ต้องประดิษฐ์ทำร่าให้ถูกต้องตามความหมายของบทร้อง ส่วนทำร่าที่ไม่มีบทร้องแต่มีทำนองเพลงให้ยึดทำนองของเพลง เช่น อารมณ์ของเพลงที่แสดงถึงความรัก ความโกรธ ความตื่นเต้น หรือความสนุกสนาน

2.5.3 หลักการออกแบบและประดิษฐ์เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดง

เครื่องแต่งกายถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการออกแบบและสร้างสรรค์การแสดง โดยมีความสำคัญอย่างมากในการเสริมสร้างความงามและความน่าสนใจของการแสดง ดังที่กล่าวไว้ว่า "เพลงดี เครื่องแต่งกายงาม จะส่งผลให้ทำงานตามไปด้วย" ซึ่งหมายความว่าเครื่องแต่งกายที่ดีจะช่วยเพิ่มความงดงามให้การแสดงอย่างมีนัยสำคัญ ในการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายสำหรับการแสดง การเลือกสีเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ต้องพิจารณา สีจะต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาและอารมณ์ของการแสดง ตัวอย่างเช่น ในการแสดงที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตการประกอบอาชีพของกลุ่มชาติพันธุ์เครื่องแต่งกายควรใช้ผ้าที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับผ้าพื้นเมืองของกลุ่มนั้น ๆ ซึ่งจะช่วยให้เครื่องแต่งกายมีความเหมาะสมและเข้ากับบริบทของการแสดง นอกจากนี้สำหรับการแสดงที่เกี่ยวข้องกับงานบุญหรือประเพณี การออกแบบเครื่องแต่งกายควรคำนึงถึงถึงจารีตประเพณีและกาลเทศะของการแต่งตัวตามวิถีพุทธศาสนิกชน และถ้าการแสดงมีเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น การแสดงที่แสดงถึงธรรมชาติของป่าเขา การเลือกใช้สีเขียวในเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดงจะช่วยให้การแสดงนั้นสอดคล้องกับธีมของธรรมชาติและเพิ่ม

ความกลมกลืนให้กับการแสดง ดังนั้น การออกแบบเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดง จึงต้องมีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาและธีมของการแสดง เพื่อให้การแสดงมีความสวยงามและสร้างความประทับใจให้กับผู้ชม เป็นต้น หลักการออกแบบเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดง ดังนี้

1. ความประหยัดเป็นแนวทางสำคัญในการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายสำหรับการแสดง ซึ่งสามารถทำได้โดยการนำวัสดุเหลือใช้ เช่น กระป๋อง กล่อง กระดาษสี ลัง หรือเชือก มาใช้ในการออกแบบและผลิตเครื่องแต่งกาย ผู้สร้างสรรค์สามารถใช้วัสดุเหล่านี้อย่างมีคุณภาพเพื่อสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายที่ไม่เพียงแต่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม แต่ยังช่วยลดค่าใช้จ่ายในการผลิตอีกด้วย

2. การเลือกใช้วัสดุในท้องถิ่น ซึ่งการแสดงบางชุดที่ต้องใช้การสื่อถึงผู้แสดงในบทบาทการแสดงที่ชัดเจนขึ้น และควรคำนึงถึงวัสดุที่มีในท้องถิ่นของตนเอง

3. ใช้หลักเรียบง่าย ซึ่งในการออกแบบและประดิษฐ์อุปกรณ์หรือเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงไม่ควรยุ่งยากจนเกินไป คำนึงถึงวัยของผู้เรียน ใช้วิธีการสอนแบบง่าย ๆ สามารถหาอุปกรณ์นำมาประดิษฐ์เอง โดยที่ไม่ต้องซื้อหาให้สิ้นเปลือง

4. ใช้ความคิดสร้างสรรค์ ในการออกแบบและประดิษฐ์อุปกรณ์หรือเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง เป็นการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์

5. ในการออกแบบและประดิษฐ์เครื่องแต่งกายสำหรับการแสดง ความสวยงามและความสะดวกในการใช้งานเป็นสิ่งสำคัญ เครื่องแต่งกายควรมีความสวยงามที่สอดคล้องกับชุดการแสดง และต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดงจริง การออกแบบเครื่องแต่งกายควรคำนึงถึงองค์ประกอบศิลป์ในทางผิวด้าน และช่วยเสริมความงามของการแสดงอย่างเหมาะสม

6. การเลือกสีสำหรับเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดงมีความสำคัญในการสร้างความโดดเด่นและการกระตุ้นอารมณ์ สีที่ตัดกันสามารถสร้างลวดลายที่ดึงดูดความสนใจ และแต่ละสีมีความหมายที่สามารถกระตุ้นอารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์ได้ นักออกแบบใช้ความเข้าใจในอิทธิพลของสีเพื่อเพิ่มความน่าสนใจและความสำเร็จในงานออกแบบปัจจุบัน อิทธิพลของสีที่ปรากฏบนพื้นผิวต่าง ๆ มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นและเร้าความรู้สึกที่หลากหลาย ได้แก่

สีเขียวมีคุณสมบัติในการให้ความรู้สึกที่แตกต่างจากสีแดง คลื่นแสงของสีเขียวแผ่กระจายอย่างนุ่มนวล ช่วยลดความเครียดและทำให้รู้สึกสดชื่นและกระปรี้กระเปร่ามากขึ้น สีเขียวจะตัดกับสีแดงอย่างรุนแรง ทำให้เกิดการเน้นและความโดดเด่นในดีไซน์

สีดำเป็นสีที่มักให้ความรู้สึกลึกลับ ซับซ้อน และน่าสะพรึงกลัว โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในที่มืด ซึ่งทำให้รู้สึกว้าวุ่นทั้งนั้นๆ ดูไกลและไร้ขอบเขต สีดำจึงถูกนำมาใช้ในงานออกแบบที่ต้องการสร้าง

บรรยากาศของความน่ากลัวหรือความเศร้า เช่น ในฉากละครที่เกี่ยวกับผี หรือในการออกแบบฉาก พิธีศพ โดยสีดำร่วมกับสีขาวสามารถสื่อถึงความสงบเงียบและความเศร้าโศกได้อย่างชัดเจน

สีขาวมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการให้ความรู้สึกสะอาดและบริสุทธิ์ และเมื่อนำไปใช้ร่วมกับสีอื่นๆ เช่น สีแดง จะช่วยเสริมความเข้มข้นของสีที่รวมกัน สีขาวในเครื่องแต่งกายช่วยเสริมบุคลิกภาพให้ดูน่าเชื่อถือและสะท้อนถึงความละเอียดอ่อน ความสะอาด และความประณีต

สีเทาเป็นสีที่มีคลื่นแสงอ่อนที่สุด มักให้ความรู้สึกกว้างเหงาหรืออยากนอน เมื่อนำมาผสมกับสีอื่น ๆ เช่น เทาเขียว เทาฟ้า หรือเทาอมม่วง สามารถใช้ในการตกแต่งห้องนอนเพื่อสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมกับการพักผ่อน อย่างไรก็ตาม สีเทาล้วน ๆ อาจให้ความรู้สึกเก่าแก่และคร่ำครึ ดังนั้นจึงควรใช้สีเทาในปริมาณน้อยหรือผสมกับสีอื่นเพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกที่อาจไม่ต้องการ สีฟ้า คือสีที่ให้ความรู้สึกสดชื่น ร่าเริง อ่อนวัย เป็นสีที่นิยมใช้กันมากในสังคมปัจจุบัน ทั้งตกแต่งอาคาร ร้านค้า และเครื่องแต่งกาย ซึ่งจะให้ความรู้สึกที่ผู้แต่งดูอ่อนกว่าวัยที่เป็นจริง และเป็นคนมีบุคลิกที่ร่าเริง แจ่มใส ไม่อมทุกข์ขมโศก ตามสายตาของผู้พบเห็น และเนื่องจากสีฟ้าเป็นสีเกณฑ์กลาง ไม่เข้มไม่อ่อนเกินไปจึงใช้ร่วมสีอื่น ๆ ได้ดี

สีชมพูเป็นสีที่ให้ความรู้สึกประณีตและร่าเริง มักใช้ในเครื่องแต่งกายของสุภาพสตรี เพราะมันสะท้อนถึงความอ่อนโยนและอ่อนหวาน ด้วยความเป็นสีอ่อน สีชมพูสามารถใช้ร่วมกับสีอื่นได้ดี

สีเหลืองสื่อถึงความสุข ความเบิกบาน และความมีชีวิตชีวา เป็นสีที่กระตุ้นการมองโลกในแง่ดีและเกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์และพลังของความคิดใหม่ ๆ สีเหลืองยังเป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคงและความเจริญรุ่งเรือง

สีม่วงเป็นสีที่ให้ความรู้สึกมีเสน่ห์และลึกลับ มักถูกใช้เพื่อสร้างความรู้สึกถึงพลังและอำนาจรวมถึงความเศร้าและโดดเดี่ยว

สีแดงสื่อถึงความอันตรายและการเตือนให้ระวัง ด้วยความรุนแรงของคลื่นแสงที่คล้ายกับสีแดง จึงมักใช้ในการออกแบบป้ายเตือนและเครื่องจักรกลเพื่อความปลอดภัย

2.5.3.1 การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องแต่งกายสำหรับการแสดงต้องพิจารณาองค์ประกอบศิลป์ในทางทัศนศิลป์ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและสวยงาม การศึกษาเรื่องขนาดและสัดส่วนเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้เครื่องแต่งกายสอดคล้องกับรูปร่างของผู้แสดงและไม่ผิดสัดส่วน การใช้สีและลวดลายที่ตัดกันอย่างลงตัวสามารถสร้างความโดดเด่นและดึงดูดความสนใจได้ การออกแบบเครื่องแต่งกายควรคำนึงถึงความสวยงาม ความเหมาะสม และความคุ้มค่าในการใช้งาน

เพื่อให้สามารถใช้งานได้ยาวนานผู้ออกแบบควรเลือกเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับบุคลิกของผู้สวมใส่และสามารถอำพรางจุดด้อยพร้อมเสริมจุดเด่นให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ด้วยความเข้าใจในหลักการออกแบบเพื่อให้การแต่งกายมีความกลมกลืนและประสบผลสำเร็จ การออกแบบและการประดิษฐ์เครื่องแต่งกายประกอบการแสดงจึงควรคำนึงถึงถึงหลักดังต่อไปนี้

1) วัยและเพศของผู้สวมใส่ เนื่องจากแต่ละวัยมีความต้องการที่แตกต่างกัน เช่น วัยเด็กต้องการเสื้อผ้าที่สะดวกสบายและปลอดภัยต่อการพัฒนา ซึ่งจะต้องไม่ขัดต่อการทำกิจกรรมและไม่คับหรือหลวมเกินไป ส่วนวัยผู้ใหญ่จะมีการเลือกเสื้อผ้าที่สอดคล้องกับความต้องการในการใช้งานและแฟชั่น

2) การออกแบบเสื้อผ้าควรคำนึงถึงบุคลิกภาพของผู้สวมใส่เพื่อส่งเสริมลักษณะเฉพาะของแต่ละคน เช่น สำหรับผู้หญิงที่มีบุคลิกเรียบร้อยและสุภาพ ควรเลือกผ้าที่มีลักษณะเช่น จีบ รูด ติดโบ หรือสีก่อน พร้อมลวดลายเล็กๆ เพื่อสร้างความสง่างาม ส่วนผู้ที่มีบุคลิกกระฉับกระเฉงและแข็งแรงเช่น นักกีฬา ควรเลือกเสื้อผ้าแบบเรียบ ใช้ผ้าสีเข้ม เช่น น้ำเงินหรือเทา และออกแบบเป็นเสื้อมีปก เช่นปกเชิ้ตหรือปกโปโล เพื่อเพิ่มความเหมาะสมและสะท้อนบุคลิกภาพอย่างดี

3) รูปร่างของผู้สวมใส่เป็นสิ่งสำคัญ เสื้อผ้าแบบเดียวกันอาจไม่เหมาะสมกับทุกคนการออกแบบที่ดีควรมีการพิจารณาเพื่ออำพรางส่วนที่บกพร่องและเสริมจุดเด่นของผู้สวมใส่ ซึ่งจะช่วยให้เสื้อผ้าดูดีและเหมาะสมกับรูปร่างของแต่ละบุคคลมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

4) สำหรับผู้ที่มีรูปร่างผอมสูง การออกแบบเสื้อผ้าควรมุ่งเน้นการลดความสูงและเพิ่มความกลมกลืนให้กับรูปร่าง การใช้เส้นตามขวางและการตกแต่งที่คอปกจะช่วยลดความสูงได้ อย่ามีคุณภาพ การออกแบบควรมีรายละเอียดที่ช่วยเน้นบริเวณเอวและสะโพก เช่น การใช้กระโปรงจีรูดเพื่อให้รูปร่างดูสมส่วนมากขึ้น หลีกเลี่ยงการใช้เส้นตามยาวหรือเส้นแนวตั้ง เพราะอาจทำให้รูปร่างดูยิ่งสูงขึ้น ส่วนเสื้อที่มีคอแหลม ไม่มีปก แขนสั้น ตัวยาว และมีเส้นตกแต่งเป็นแนวยาควรหลีกเลี่ยง เช่นเสื้อที่มีเส้นตามขวาง เสื้อที่มีปกใหญ่ เสื้อปกติดอกกลม เสื้อแขนพอง เสื้อสีสด หรือดอกใหญ่ ซึ่งทั้งหมดนี้อาจทำให้รูปร่างดูผิดสัดส่วนและไม่เป็นที่พอใจ

5) สำหรับผู้ที่มีหน้าอกใหญ่ ควรออกแบบเสื้อผ้าด้วยการใช้เส้นตั้งฉากเพื่อช่วยให้รูปร่างดูสมดุล โดยเลือกเสื้อคอแหลมและเสื้อสะเอวต่ำที่บริเวณสะโพกจะช่วยให้กระโปรงปลายบานหรือกระโปรงที่ตกแต่งให้เข้ากับหน้าอก ดูดีขึ้น การใช้เส้นตั้งฉากและคอแหลมจะลดความโดดเด่นของหน้าอกและทำให้รูปร่างดูสมดุลยิ่งขึ้น ในทางกลับกัน ควรหลีกเลี่ยงการใช้เส้นขวางที่บริเวณอก ซึ่งอาจเพิ่มความกว้างให้กับหน้าอก เสื้อคอเหลี่ยมลึกและเสื้อรัดรูปก็ไม่เหมาะ เพราะอาจทำให้

หน้าอกดูโดดเด่นเกินไป เช่นเดียวกับเสื้อจีบรูดตั้งแต่ช่วงไหล่ถึงสะเอว ซึ่งอาจเพิ่มความหนาให้กับบริเวณหน้าอกได้

6) สำหรับผู้ที่มีสะโพกใหญ่ ควรออกแบบเสื้อผ้าโดยเน้นการตกแต่งบริเวณอื่นที่ไม่ใช่สะโพก เช่น การใช้เส้นตกแต่งที่บริเวณคอหรือแขนเสื้อ เพื่อช่วยดึงความสนใจไปยังส่วนอื่นของร่างกาย การเลือกกระโปรงปลายบานสามารถช่วยปรับสมดุลให้กับรูปร่าง แต่ควรหลีกเลี่ยงการใช้เส้นขวางในแนวกระโปรงซึ่งอาจทำให้สะโพกดูหนาขึ้น นอกจากนี้ ควรหลีกเลี่ยงการตกแต่งบริเวณสะโพก เช่น การใช้ลวดลายหรือกระเป๋ที่เพิ่มความหนา และควรหลีกเลี่ยงชุดเข้ารูปหรือกระโปรงปลายสอบที่อาจเน้นสะโพกมากเกินไป

2.5.3.2 การออกแบบและประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง

อุปกรณ์ประกอบการแสดงมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มความน่าสนใจให้กับการแสดง โดยเฉพาะในการแสดงนาฏศิลป์ที่บางครั้งอุปกรณ์เหล่านี้จำเป็นในการเสริมสร้างความสมบูรณ์และความสวยงามของการแสดง การออกแบบอุปกรณ์การแสดงสามารถนำความรู้จากจิตรกรรมมาใช้ เช่นการตกแต่งลวดลายของอุปกรณ์ให้มีความสวยงามและเหมาะสมกับชุดการแสดง ตัวอย่างเช่น การแสดงเชิงกระติบข้าวที่ใช้กระติบข้าวซึ่งสานด้วยลวดลายสวยงาม หรือการแสดงระบำตารีกีปัสที่ใช้พัดซึ่งออกแบบให้เข้ากับธีมการแสดง การออกแบบอุปกรณ์การแสดงยังช่วยในการขยายพื้นที่ของการแสดงหรือเพิ่มความสมดุลกับพื้นที่โดยรวม อุปกรณ์เหล่านี้มีส่วนสำคัญในการกำหนดท่าทางการเคลื่อนไหวและการสื่อความหมายในการสร้างงานนาฏศิลป์ โดยไม่ว่าจะเป็นความสวยงามหรือการเล่าเรื่องอุปกรณ์ประกอบการแสดงมักจะเป็นส่วนสำคัญในการสร้างประสบการณ์ที่มีความหมายและสมจริงสำหรับผู้ชม (สุรินทร์ เมทะนี, 2565, น. 105)

สรุปได้ว่า การประดิษฐ์เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการดึงดูดความสนใจของผู้ชม การออกแบบเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ควรยึดหลักเรื่องราวของการแสดงเป็นแนวทาง เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาและความต้องการของการแสดง โดยเฉพาะในกรณีของการแสดงแนวสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ องค์ประกอบต่าง ๆ เช่นขนาดและสัดส่วนของเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ต้องมีความสัมพันธ์กับรูปร่างของผู้แสดงอย่างเหมาะสม และการตกแต่งด้วยสีและลวดลายที่ตัดกันจะช่วยสร้างความโดดเด่นและดึงดูดความสนใจผู้ออกแบบและผู้ประดิษฐ์จึงจำเป็นต้องมีความรู้และความเข้าใจในหลักการออกแบบและองค์ประกอบศิลป์ในทางทัศนศิลป์ เพื่อสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ที่สวยงามและเหมาะสม ส่งเสริมให้การแสดงนาฏศิลป์มีความงดงามและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

ชูลีรัตน์ ล้วนาค (2558) ได้ดำเนินการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนานานาญประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการพัฒนาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบซินเนคติกส์ เรื่องนาฏยประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์ ซึ่งพบว่าประสิทธิภาพของการเรียนรู้มีค่า E1/E2 เท่ากับ 80.18/82.50 หลังการเรียน ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการสอนแบบซินเนคติกส์ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้กระบวนการคิดอย่างสร้างสรรค์และลงมือปฏิบัติจริง การนำการสอนแบบซินเนคติกส์ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจหลักการและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ให้ชัดเจน และอาจปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน การสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ การให้คำปรึกษา และการเป็นผู้อำนวยความสะดวกที่ดี แต่ไม่ชี้นำจนเกินไป จะช่วยให้การสอนแบบซินเนคติกส์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การสอนในรูปแบบนี้สามารถสร้างแรงจูงใจและนิสัยการคิดแก้ปัญหาให้กับผู้เรียน และสามารถนำไปปรับใช้ได้กับทุกระดับชั้นและรายวิชา

ไพฑูรย์ กานต์ธัญลักษณ์ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง "การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานด้วยการเรียนแก้ปัญหาร่วมกันและเทคนิคซินเนคติกส์" ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมศักยภาพในการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาครู ผลการวิจัยพบว่าศักยภาพในการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยการประเมินตนเองและพฤติกรรมตามสภาพจริงแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาคิดที่ชัดเจน นอกจากนี้ การวัดความคิดสร้างสรรค์ด้วยแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของทอแรนซ์ (Torrance Tests of Creative Thinking ด้านภาษาภาพ พบว่าคะแนนความคิดสร้างสรรค์ในด้านต่าง ๆ เช่น ความคิดริเริ่ม คล่องแคล่ว ยืดหยุ่น และละเอียดลออ เพิ่มขึ้นหลังเรียนทุกด้าน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการใช้เทคนิคซินเนคติกส์รวมกับการเรียนแก้ปัญหาเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาและสามารถประยุกต์ใช้ในบริบทการศึกษาได้อย่างดี

สายใจ ตะพองมาตร (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ โดยใช้แนวคิดของศิลปินที่มีชื่อเสียง" เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาและประเมินประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

จำนวน 30 คน จากโรงเรียนสตรีประเสริฐศิลป์ ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวคิดของศิลปินที่มีชื่อเสียงเป็นตัวกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์และทดลองใช้แผนการเรียนรู้ดังกล่าว ผลการศึกษาพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนามีคุณภาพสูงตามเกณฑ์ที่กำหนด และนักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ คะแนนเฉลี่ยของความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อแผนการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องพบว่าการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ถือเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้อย่างดีเยี่ยม รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวช่วยกระตุ้นความคิดริเริ่มและแปลกใหม่ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์ที่ต้องการความคิดจินตนาการอย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ ผู้วิจัยหลายท่านยังได้นำรูปแบบการเรียนการสอนซินเนคติกส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

2.6.2 งานวิจัย ต่างประเทศ

สำหรับงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนรูปแบบซินเนคติกส์ปรากฏผลการวิจัย ดังนี้

M. Vani (2013) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิผลของรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาอังกฤษในระดับโรงเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนที่ช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในด้านภาษา ผลการวิจัยพบว่าการใช้โมเดลซินเนคติกส์ทำให้เกิดผลลัพธ์ในระยะสั้นที่ดีในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยเฉพาะในด้านการพัฒนาภาษาความคล่องแคล่ว และความเป็นธรรมชาติในการพูด การคิด และการแสดงออก ทำให้การสอนแบบซินเนคติกส์มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

Kleiner Charles S. (1991) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการฝึกใช้ซินเนคติกส์ต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบด้วยนักเรียนระดับ 4 และระดับ 5 จำนวน 58 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในวิชาวิทยาศาสตร์ผ่านการใช้ซินเนคติกส์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ใช้ซินเนคติกส์ในการเรียนรู้สามารถอธิบายและเข้าใจโน้ตทางวิทยาศาสตร์ได้ดีกว่ากลุ่มที่เรียนตามคู่มือครู ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการใช้ซินเนคติกส์ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และความเข้าใจในเนื้อหาวิทยาศาสตร์ได้อย่างมีคุณภาพ

Nalan Beiraktar Lapki (2017) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้ซินเนคติกส์เป็นเทคนิคก่อนการเขียนเพื่อศึกษาผลกระทบต่อความคล่องแคล่วในการเขียนและความซับซ้อนของคำศัพท์ใน

ข้อความของผู้เรียนภาษาตุรกี EFL ระดับอุดมศึกษา จำนวน 20 คน โดยใช้การออกแบบการวิจัยแบบผสมผสาน ซึ่งรวมทั้งเทคนิคเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ รวมถึงการใช้การออกแบบการวัดซ้ำเพื่อตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงของความคล่องแคล่วและความซับซ้อนของคำศัพท์ ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้เรียนและวิเคราะห์ข้อความที่เขียนด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ข้อความออนไลน์ ผลการวิจัยพบว่าความคล่องแคล่วในการเขียนของผู้เรียนเพิ่มขึ้นอย่างมากเมื่อสิ้นสุดโปรแกรม แต่ความซับซ้อนของคำศัพท์ยังคงเหมือนเดิม ผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่มีการรับรู้ในเชิงบวกเกี่ยวกับประสบการณ์การใช้ซินเนคติกส์ โดยรู้สึกว่าการเรียนรู้คำศัพท์และพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น

Suratno, Komaria, N., Yushardi, Dafik, & Wicaksono, I. (2019) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้แบบจำลองซินเนคติกส์ต่อการคิดเชิงสร้างสรรค์และทักษะอภิปัญญาของนักเรียนมัธยมศึกษาใช้แบบจำลองและทดสอบกลุ่มเดียว เพื่อประเมินผลของแบบจำลองซินเนคติกส์ในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และทักษะอภิปัญญา นักเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 612 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 242 คน ถูกประเมินโดยใช้รูปรีดของทักษะความคิดสร้างสรรค์และแบบสอบถามเกี่ยวกับทักษะอภิปัญญา ผลการวิจัยพบว่า แบบจำลองซินเนคติกส์มีผลบวกต่อการคิดเชิงสร้างสรรค์และทักษะอภิปัญญา โดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แสดงให้เห็นว่า $R = 0.873$ และการวิเคราะห์ถดถอยได้สมการ $Y = 12.27 + 0.8847x$ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทุกๆ 1 คะแนนเพิ่มขึ้นในทักษะอภิปัญญาจะทำให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น 0.8847 คะแนน

จากการศึกษาวิจัยพบว่า การใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์มีผลต่อการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนอย่างชัดเจน รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไม่เพียงแต่ช่วยในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในรายวิชานาฏศิลป์ แต่ยังสามารถสร้างความคิดในเชิงมนทัศน์อย่างเป็นระบบ ซึ่งช่วยในการพัฒนาด้านการคิดเปรียบเทียบและการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้ดีขึ้น รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวยังช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เปิดกว้างและอิสระทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์มากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 แบบแผนการวิจัย
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ที่ดำเนินการตามแผนการศึกษาแบบสุ่มกลุ่ม ซึ่งแบ่งกลุ่มศึกษาทั้งหมดออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Nonequivalent Control Group Pre-test Posttest Design) โดยมีการวัดผลก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) เมื่อประเมินผลกระทบและประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนนี้ในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และทักษะการเรียนรู้ เขียนเป็นสัญลักษณ์ได้ดังในตาราง 3.1

ตารางที่ 3.1 ตารางแบบแผนการวิจัยแบบ 2 กลุ่ม (กลุ่มทดลอง-กลุ่มควบคุม)

กลุ่ม	การทดสอบก่อนเรียน Pre-test	ทำการทดลอง	การทดสอบหลังเรียน Posttest
E	O ¹	X	O ²
C	O ¹	-	O ²

ความหมายของสัญลักษณ์

- E แทน กลุ่มทดลอง
- C แทน กลุ่มควบคุม
- X แทน การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics)

○¹ แทน การทดสอบก่อนเรียนของกลุ่มทดลอง

○² แทน การทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

3.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้แก่ กลุ่มทดลองจำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) ซึ่งมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการประดิษฐ์สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics) ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 6 แผน โดยมีระยะเวลาเรียนรวม 16 ชั่วโมง แผนการเรียนรู้ที่ 1 ถึง 4 ใช้เวลา 2 ชั่วโมงต่อแผน ซึ่งครอบคลุมหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์และการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลงแผนการเรียนรู้ที่ 5 ใช้เวลา 4 ชั่วโมง เน้นการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง และแผนการเรียนรู้ที่ 6 ใช้เวลา 4 ชั่วโมง เพื่อการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง และการนำเสนอการแสดง การสอนแบบแบปกติจะใช้เวลาเท่ากันรวม 16 ชั่วโมง สำหรับหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ซึ่งมีการสอนเกี่ยวกับการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์และการออกแบบรวมถึงการประดิษฐ์ส่วนต่าง ๆ ของการแสดง

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีกระบวนการ ดังนี้

3.4.1 แผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้และตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาวิธีการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จากเอกสาร และตำรา และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

2) วิเคราะห์จุดมุ่งหมาย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 และวิเคราะห์มาตรฐาน ตัวชี้วัด สาระแกนกลาง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่นำมาใช้

3) วิเคราะห์เนื้อหาสาระ จัดทำโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้และกำหนดค่าน้ำหนักในแต่ละรายแผนจำนวน 6 แผน ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

4) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนนาฏศิลป์แบบซินเนคติกส์ จำนวน 6 แผน และรูปแบบการสอนแบบปกติ จำนวน 6 แผน

5) นำเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนนาฏศิลป์ไทยแบบซินเนคติกส์ จำนวน 6 แผน และรูปแบบการสอนแบบปกติ จำนวน 6 แผน เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

6) นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

7) ตรวจสอบประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) นำมาวิเคราะห์ได้ค่าคะแนนเท่ากับ 1.00

8) นำแผนการจัดการเรียนรู้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญและแก้ไขปรับปรุงตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ

9) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้ว เตรียมไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.4.2 แบบทดสอบ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบมีลำดับขั้นขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาวิธีการจัดทำแบบทดสอบจากเอกสาร และตำรา

2) วิเคราะห์จุดมุ่งหมาย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 และวิเคราะห์มาตรฐาน ตัวชี้วัด สาระแกนกลาง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่นำมาใช้

3) วิเคราะห์เนื้อหาสาระจัดทำโครงสร้างแบบทดสอบและกำหนดค่าน้ำหนักในแต่ละรายข้อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

4) จัดทำแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ โดยจัดทำแบบทดสอบให้สอดคล้องตามโครงสร้างค่าน้ำหนักของแบบทดสอบ เพื่อใช้ในการวัดผลการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรคการแสดงนาฏศิลป์ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

- 5) นำแบบทดสอบ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา
- 6) นำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
- 7) ตรวจสอบประสิทธิภาพของแบบทดสอบ โดยนำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) นำมาวิเคราะห์ได้ค่าคะแนนเท่ากับ .98-1.00
- 8) นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญและแก้ไขปรับปรุงตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ
- 9) นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ (Try-Out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
- 10) นำผลจากการทดสอบมาวิเคราะห์คุณภาพข้อสอบเป็นรายข้อ นำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ ได้ค่าความยากง่ายเท่ากับ .80-1.00 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .30-.50 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90
- 11) คัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพค่าความยากและค่าอำนาจจำแนก จำนวน 20 ข้อ
- 12) นำแบบทดสอบมาปรับปรุง และเตรียมนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.4.3 แบบประเมินทักษะ ปฏิบัติ

แบบประเมินทักษะ ปฏิบัติที่ใช้ในการวิจัยมี ดังนี้

- 1) แบบประเมินการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง ใช้วัดและประเมินในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
- 2) แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง ใช้วัดและประเมินในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
- 3) แบบประเมินการนำเสนอรายงาน “หัวข้อ การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมือง หรือท้องถิ่น” ใช้วัดและประเมินในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5
- 4) แบบประเมินการนำเสนอการแสดงใช้วัดและประเมินในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

3.4.3.1 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินทักษะ ปฏิบัติมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 1) ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินทักษะ ปฏิบัติจากเอกสารและตำรา

2) วิเคราะห์จุดมุ่งหมายหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 วิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัด สาระแกนกลาง

3) จัดทำแบบประเมินทักษะ ปฏิบัติ ได้แก่ แบบประเมินการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง แบบประเมินการนำเสนอรายงาน“หัวข้อ การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมือง หรือท้องถิ่น” แบบประเมินการนำเสนอการแสดง

4) นำเสนอแบบประเมินการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง แบบประเมินการนำเสนอรายงาน“หัวข้อ การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมือง หรือท้องถิ่น” แบบประเมินการนำเสนอการแสดงเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

5) นำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

6) ในการตรวจสอบประสิทธิภาพของแบบประเมินต่าง ๆ เช่น การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง การนำเสนอรายงาน “หัวข้อ การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมือง หรือท้องถิ่น” การนำเสนอการแสดงโดยเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) นำมาวิเคราะห์ได้ค่าคะแนนเท่ากัน .98-1.00 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องและความเหมาะสมของแบบประเมินเหล่านี้

7) นำข้อมูลมาสังเคราะห์และวิเคราะห์ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

8) นำแบบประเมินที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ได้แก่ แบบประเมินการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง, แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, แบบประเมินการนำเสนอรายงานในหัวข้อ "การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมืองหรือท้องถิ่น", และแบบประเมินการนำเสนอการแสดง ไปเตรียมการใช้งานกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อการศึกษาและการประเมินผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างจากวิธีการแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยการจับสลาก ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 กลุ่ม คือ

- 1) กลุ่มทดลอง จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์
- 2) กลุ่มควบคุม จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

ขั้นตอนที่ 2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มทดลอง ด้วยแบบทดสอบ เรื่องความรู้เกี่ยวกับการหลักการประดิษฐ์ทำรำประกอบการแสดง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ นำผลการสอบมาบันทึกเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์

ขั้นตอนที่ 3 ทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์ เกี่ยวกับหลักการประดิษฐ์ทำรำประกอบการแสดง ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 แผน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) ในกลุ่มทดลอง และสอนด้วยวิธีสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม กลุ่มละจำนวน 6 แผน ใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ โดยใช้ระยะเวลาเท่ากัน รวมกลุ่มละ 16 ชั่วโมง

ขั้นตอนที่ 4 ทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบ เรื่องความรู้เกี่ยวกับหลักการประดิษฐ์ทำรำประกอบการแสดง ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน

ขั้นตอนที่ 5 ทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทักษะปฏิบัติ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ในแต่ละชั่วโมงที่สอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำผลมาใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติ

ขั้นตอนที่ 6 ประเมินทักษะปฏิบัติกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในแต่ละชั่วโมงที่สอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำผลมาใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ในแบบประเมินการออกแบบและสร้างสรรค์ทำรำแบบประเมินการร้องเพลง แบบประเมินการประดิษฐ์ทำรำ แบบประเมินการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง แบบประเมินการออกแบบและประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง แบบประเมินการนำเสนอการแสดงของนักเรียน โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่มีต่อรูปแบบการสอนนาฏศิลป์ไทยแบบซินเนคติกส์ (Synectics) ได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะปฏิบัติ โดยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน, ค่าความสอดคล้อง (IOC), ค่าอำนาจจำแนก, ค่าความยากง่าย, ค่าความเชื่อมั่น และค่าร้อยละ

3.6.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านความรู้ก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองที่เรียนผ่านการสอนด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics) โดยสถิติ t-test dependent

3.6.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านความรู้ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนผ่านการสอนด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มการสอนควบคุม ที่ใช้การสอนแบบปกติโดยสถิติ t-test Independent

3.6.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนผ่านการสอนด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ โดยสถิติ t-test Independent

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอผลของการวิจัย เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ สำหรับนักเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics)

- 4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์
- 4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การนำเสนอข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกันในการแปลความหมายผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

n	แทน	จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	สถิติทดสอบความแตกต่างและค้นค่าสัมประสิทธิ์
Sig	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบ
**	แทน	มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

- 4.2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้าน ที่ใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
- 4.2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ
- 4.2.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนที่ใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ดังต่อไปนี้

ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ของกลุ่มทดลองในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คะแนนเฉลี่ยผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 6.77 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า $t = 26.82$ ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่ม	n	($\bar{X}$)	SD	$\bar{D}$	t	Sig.
ก่อนเรียน (Pre-test)	30	11.73	3.72	6.77	26.82	.000
หลังเรียน (Post-test)	30	18.49	2.40			

4.3.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ดังต่อไปนี้

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของกลุ่มทดลอง = 18.50 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของกลุ่มควบคุม = 14.53 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 8.650$ ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	SD	t	Sig
กลุ่มทดลอง	30	18.50	1.588	8.650**	.000
กลุ่มควบคุม	30	14.53	1.689		

4.3.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ดังต่อไปนี้

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-6 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง, การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง และการนำเสนอการแสดง คะแนนรวมทั้งสิ้น 80 คะแนน พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ย = 18.42 สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้คะแนนเฉลี่ย = 12.1 เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 18.05$ ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

ทักษะปฏิบัติ	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	SD	t	Sig
รวม 4 เรื่อง	กลุ่มทดลอง	30	18.42	1.178	18.055**	.000
	กลุ่มควบคุม	30	12.1	1.577		

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 มีนักเรียนจำนวน 60 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ มีจำนวน 6 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้เป็นแบบทดสอบปรนัย แบบเลือกตอบ เกี่ยวกับเรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ จำนวน 1 ฉบับ 20 ข้อ 10 คะแนนและเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง จำนวนอีก 1 ฉบับ 20 ข้อ 10 คะแนน 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ ซึ่งประกอบไปด้วยแบบประเมินทักษะการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง, แบบประเมินทักษะการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, แบบประเมินทักษะการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง, แบบประเมินทักษะการนำเสนอการแสดงมีเกณฑ์การประเมินความสามารถในการปฏิบัติ 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และควรปรับปรุง

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดย

ใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) พบว่านักเรียนมีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1

5.1.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2

5.1.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 3

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของชูลีรัตน์ ล้วนาค (2558) ศึกษาการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เพื่อพัฒนานาฏยประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) พัฒนาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เรื่อง นาฏยประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์ 2) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์ จัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาประสิทธิภาพในระดับ E1/E2 เท่ากับ 80.18/82.50 ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เรื่องนาฏยประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์ โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการสอนแบบซินเนคติกส์ ครูผู้สอนเน้นการฝึกทักษะการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ และการลงมือปฏิบัติจริง เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ก่อนเริ่มการสอน ควรศึกษาหลักการและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ให้ละเอียด และอาจปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของนักเรียน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ การสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการอภิปรายและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเป็นสิ่งสำคัญ ครูควรกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ชัดเจน และสร้างความคุ้นเคยกับการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ก่อนเริ่มการสอนนอกจากนี้ ครูควรเป็นผู้ให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ แต่ไม่ควรชี้นำมากเกินไปจนเป็นการสกัดกั้นจินตนาการของผู้เรียน การสอนด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ไม่เพียงแต่ช่วยสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน ยังเป็นการพัฒนานิสัยการคิดแก้ปัญหา และสามารถปรับใช้ได้กับนักเรียนทุกระดับชั้นและในทุกวิชา

5.2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง "หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์" และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง" พบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนซินเนคติกส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าผลการศึกษา มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสร้อยญา เชื้อทอง, สรพล บุญลือ และไพฑูรย์ กานต์ธัญลักษณ์ (2558) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาห้องเรียนเสมือนโดยใช้การเรียนรู้ร่วมกันและการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในสาขาครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบห้องเรียนเสมือนที่ใช้การเรียนรู้ร่วมกันและการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ มีความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผู้ทรงคุณวุฒิยังเห็นว่ารูปแบบนี้มีความเหมาะสมในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสายใจ ตะพองมาตร (2557) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์โดยใช้แนวคิดของศิลปินที่มีชื่อเสียงเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้มีความคิดสร้างสรรค์ในระดับดี และมีความพึงพอใจสูงในภาพรวม โดยสรุปการสอนด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ไม่เพียงแต่ส่งผลดีต่อความรู้และทักษะของนักเรียน ยังช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และความพึงพอใจในการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ

5.2.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติพบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างชัดเจน เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่ามีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของพิริยะพงศ์ พิมพ์ลับ (2565) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เพื่อส่งเสริมทักษะศักยภาพในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีศักยภาพในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 82.23/84.83 การศึกษานี้ยืนยันว่าการใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์มีผลดีในการพัฒนาทักษะปฏิบัติของนักเรียนและส่งเสริมศักยภาพในการคิดสร้างสรรค์ได้อย่างมีคุณภาพ

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ควรนำกิจกรรมไว้ใน Google Drive เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลและทบทวนบทเรียนได้ด้วยตัวเอง

5.3.2.2 ผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนช่วงเวลาในการสอนแต่ละรายแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องตามเนื้อหาได้ตามความเหมาะสม

5.3.2.3 ผู้สอนสามารถนำสื่อนวัตกรรมที่หลากหลายมาผสมผสานเพื่อเป็นการเสริมแรง

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรนำรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ไปบูรณาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในด้าน การแสดงละครเพื่อส่งเสริมจริยธรรมให้นักเรียน

5.3.2.2 ควรนำรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ผสมผสานกับการสอนทักษะปฏิบัติของ แสร์ว์ ในรายวิชานาฏศิลป์

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2556). **การคิดเชิงสร้างสรรค์** (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: ชัดเชสมิเดีย.
- ชนิษฐา บุญภักดี. (2552). **การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี).
- จันทรา ด้านคงรักษ์. (2561). **การพัฒนาการสอนทักษะการคิดสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จารุวรรณ ปะกัง. (2551). **ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เกี่ยวกับเรื่องวงกลมจากผลงานศิลปะ**. (วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น).
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2562). **การพัฒนาแบบวัดความรู้สึกเชิงจำนวน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1**. วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาลงกรณ์, 6(3), 118-129.
- ชัชวาล รัตนสวนจิก. (2550). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เวกเตอร์ ระหว่างการสอนแบบร่วมมือ (STAD) การสอนแบบ 4 MAT และการสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์. (2546). **การคิดสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ชนิษฐา อินนวล. (2554). **แนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอชายแดนจังหวัดตาก**. (วิทยานิพนธ์ ค.ม. การบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร).
- ชลีรัตน์ ประกิจ. (2558). **การพัฒนาบทเรียนบนเว็บตามกระบวนการสอนแบบซินเนคติกส์ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อคู่คิดที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ วิชาการสร้างงานแอนิเมชันชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ทิตนา แคมมณี. (2551). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รจนา สุนทรานนท์ และ คำณ สุนทรานนท์. (2556). เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทย ระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน. คณะศิลปกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่10). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ สุวีริยาสาส์น.
- บุษกร พรหมหล้าวรรณ. (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชา นาฏศิลป์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนแบบ 4 MAT. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาการอุดมศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร).
- ประทีนรัตน์นิยมสิน. (2554). การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TAI และเทคนิค TGT กับระดับความสามารถทางการเรียนที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนคณิตศาสตร์และทักษะการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่3. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา).
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2556). การพัฒนาการคิด. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ เทคนิคพรินติ้ง,
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2556). หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: เฮ้าส์ ออฟ เคอร์รี่ส์.
- ไพฑูรย์ กานต์ธัญลักษณ์. (2557), วารสารวิชาการ Veridian E-Journal, (กันยายน – ธันวาคม 2557), 666-80.
- วิชัย โสพลพันธุ์. (2564). หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) สุราษฎร์ธานี: โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
- วนิช สุธารัตน์. (2547). ความคิดและความความคิดสร้างสรรค์ กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วิวัฒน์ เพชรศรี และ วิชิต สุรัตน์เรืองชัย. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ฐานศิลปะที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ของผู้เรียนในระดับช่วงชั้นที่ 2. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคมปีที่ 4, (2), 1-13.
- วิวัฒน์ เพชรศรี. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 4S สารที่ 3 นาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วารสารวิจัยและประเมินผลจังหวัดอุบลราชธานี 7, 1 (มกราคม-มิถุนายน 2561), 23.
- สมพร เชื้อพันธ์. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองกับการจัดการเรียนการสอน ตามปกติ. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา).
- สมศักดิ์ ภู่วิภาดาธารณ. (2554). เทคนิคการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สายใจ ตะพองมาตร. (2557). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์โดยใช้แนวคิดของศิลปินที่มีชื่อเสียงเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- สิริพร ทิพย์คง. (2553). เอกสารประกอบการสอนวิชาทฤษฎีและวิธีการสอนคณิตศาสตร์. คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรภา นิลกานนท์. (2561). ยุทธศาสตร์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิดเป็นของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- อาจียา หลิมกุล. (2556). การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อติยศ สรรคบุรณรักษ์. (2560). รูปแบบการสอนที่ส่งเสริมนวัตกรรมและกระบวนการคิดสร้างสรรค์
ทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่21. วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University
ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะปีที่10, 3 (กันยายน-ธันวาคม
2560), 2555-2566.
- อุษา สบฤกษ์. (2536). การศึกษาพฤติกรรมการสอนนาฏศิลป์ไทยในวิทยาลัยนาฏศิลป์
กรุงเทพมหานคร: ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.
- Kleiner, Charles S. (1991). **The Effects of Synectics Training on Students Creativity
and Achievement in Science.** Dissertation Abstracts International. United
States International University.
- Louie M. Valdez and Virginia S. Sobremisana. (2019). **The Synectics Teaching Method:
Effects on the Problem- Solving and Creative Thinking Skills of Learners in
Physics.** International Journal of Science and Research (IJSR), from www.ijsr.net.
[accessed Date of Access 12st December, 2020].
- M, Vani. (2013). **Effectiveness of Synectics model of teaching on the development
of English language creativity in school level.** Karnatak University, from
<http://hdl.handle.net/10603/98741>. [accessed Date of Access 31st December,
2013].
- Nalan Beiraktar Lapki. (2017). **Synectics as a prewriting technique: Its effects on
writing fluency and lexical complexity.** EJAL Eurasian Journal of Applied
Linguistics, from www.ejal.eu. [accessed Date of Access 30st August, 2017].
- Suratno, Komaria, N., Yushardi, Dafik, & Wicaksono, I. (2019) **The Effect of Using
Synectics Model on Creative Thinking and Metacognition Skills of Junior High
School Student.** International Journal of Instruction, from www.e-iji.net p-ISSN:
1694-609X. [accessed Date of Access 30st July, 2019].

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/ ๑๗๕๒

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอลำลูกหลวง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นางสาวอุษา ทองแก้ว

เนื่องด้วย นางสาวชมพิดาน ศรีภักดี ศึกษานิเทศก์ ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๓-๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ โดย รองศาสตราจารย์คำณ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบในวันพฤหัสบดีที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร รุรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานคณบดี
โทร ๐๒ ๕๔๔ ๓๒๘๐
โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๒

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/ ๑๗๕๒

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย
เรียน นางสาวกัลยกร บุญนำ

เนื่องด้วย นางสาวชมพิชาณ์ ศรีภักดี รหัสนักศึกษา ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๓-๓ นักศึกษาระดับ
บัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน
ซินเนคติกส์ โดย รองศาสตราจารย์คำณ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอ
เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบใน
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี
และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร จิต)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานคณบดี

โทร ๐๒ ๕๔๙ ๓๒๘๐

โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๒๒

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/ ๑๗๕๒

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอลองทอง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย
เรียน นางชะอ้อน ช่วยบำรุง

เนื่องด้วย นางสาวชมพูนัน ศรีภักดี รหัสนักศึกษา ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๓-๓ นักศึกษาระดับ
บัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่ เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน
ซินเนคติกส์ โดย รองศาสตราจารย์คำณ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอ
เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบใน
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี
และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร รุจิ)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานคณบดี
โทร ๐๒ ๕๔๙ ๓๒๘๐
โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๒๒

ที่ อว'๐๖๔๙.๐๙/ ๑๗๕๒

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นางกรวิวิสา กำลั้งเกื้อ

เนื่องด้วย นางสาวชมพิดาน ศรีภักดี รหัสนักศึกษา ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๓-๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ โดย รองศาสตราจารย์คำณ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบในวันพฤหัสบดีที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร ฐรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานคณบดี

โทร ๐๒ ๕๔๔ ๓๒๘๐

โทรสาร ๐๒ ๕๓๗ ๕๐๒๒

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทร ๐๒-๕๔๔-๓๒๘๐

ที่ อว ๐๖๔๔.๐๘/ ๑๗๕๒

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร แพรพพนิต

เนื่องด้วย นางสาวชมพิดาน ศรีภักดี รหัสนักศึกษา ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๓-๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ โดย รองศาสตราจารย์คำณ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบในวันพฤหัสบดีที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร ฐรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

ภาคผนวก ข

การหาค่าประสิทธิภาพและคุณภาพของแผนการเรียนรู้
การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	
สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
1. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องตามศักยภาพของกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. กิจกรรมการเรียนรู้มีการใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะการประดิษฐ์สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ให้นักเรียนได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถพัฒนาความรู้ การประดิษฐ์สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ให้นักเรียนได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. เนื้อหาสาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. กิจกรรมการเรียนรู้ครอบคลุมลักษณะการเรียนรู้ด้านความรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
8. กิจกรรมการเรียนรู้ครอบคลุม ลักษณะการเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พัฒนาศักยภาพของนักเรียน ตามลำดับนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10. การกำหนดระยะเวลาในการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละรายแผน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนสอดคล้องตามเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12. สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนสอดคล้องตามเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13. การวัดและประเมินผลสามารถ วัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนด้าน ความรู้การสร้างสรรค์การแสดง นาฏศิลป์	0	+1	+1	+1	+1	5	0.8	ใช้ได้
14. การวัดและประเมินผลสามารถ วัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนด้านทักษะ การประดิษฐ์สร้างสรรค์การแสดง นาฏศิลป์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15. การวัดและประเมินผลมีความ สอดคล้องกับเนื้อหา สามารถพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรคการแตงนาฏศิลป์								
1. สารการเรยนรู้มืความสอตคคลังตามจุดประสงค์การเรยนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรยนรู้มืความสอตคคลังกับมาตรฐานการเรยนรู้และตัวชี้วัด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรยนรู้มืความสอตคคลังกับจุดประสงค์การเรยนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรยนรู้เป็นไปตามขั้นตอนรูปแบบการสอนชินเนคติกส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. เนื้อหาเกยวกับความรู้เกยวกับการหลักการสร้างสรรคการแตงนาฏศิลป์โดยไ้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์ ช่วยให้นักเรยนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. สื่อประกอบการเรยนรู้ส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรยนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. การวัดและประเมินผลสอตคคลังตามจุดประสงค์การเรยนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง								
1. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนรูปแบบการสอนชินเนติกส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. เนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลงโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนติกส์ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. สื่อประกอบการเรียนรู้ส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง								
1. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนรูปแบบการสอนชินเนคติกส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. เนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง โดยใช้รูปแบบการสอน ชินเนคติกส์ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. สื่อประกอบการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
7. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง								
1. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนรูปแบบการสอนชินเนติกส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. เนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนติกส์ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. สื่อประกอบการเรียนรู้ส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง								
1. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนรูปแบบการสอนชินเนคติกส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. เนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
6. สื่อประกอบการเรียนรู้ส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การนำเสนอการแสดง								
1. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนรูปแบบการสอนชินเนคติกส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. เนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการนำเสนอการแสดง โดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. สื่อประกอบการเรียนรู้ส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์								
1. ภาษาในแบบทดสอบอ่านแล้วเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. ข้อคำถามในแบบทดสอบมีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. ข้อคำถามไม่ยากไม่ง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. คำถามมีความเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง								
1. ภาษาในแบบทดสอบอ่านแล้วเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. ข้อคำถามในแบบทดสอบมีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. ข้อคำถามไม่ยากไม่ง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. คำถามมีความเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง								
1. มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบในงาน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. การควบคุมเวลาตามกำหนดในการออกแบบงาน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง								
1. มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบในชิ้นงาน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. ชิ้นงานมีความแข็งแรงคงทน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง								
1. แนวคิดในการกำหนดรูปแบบการแสดง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. กำหนดทำรำสอดคล้องตามกรอบแนวคิด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. ทำรำที่ออกแบบสื่อความหมายได้ชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. ทำรำสอดคล้องตามเนื้อร้องทำนองเพลงและจังหวะ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การนำเสนอการแสดง								
แบบประเมินการนำเสนอรายงาน								
1. การนำเสนอได้น่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. นำเสนอได้เป็นธรรมชาติ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. มีความเชื่อมั่นในการนำเสนอโดยไม่ติดขัด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. การควบคุมเวลาตามกำหนด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การนำเสนอการแสดง								
แบบประเมินการนำเสนอการแสดง								
1. ทำท่าสอดคล้องตามเนื้อร้องและทำนองเพลง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จังหวะถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. การสื่ออารมณ์ความรู้สึก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. ความพร้อมเพรียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
รวม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
1) เรื่อง หลักการสร้างสรรคการแตงนาฏคิลป์								
1. ผู้สร้างสรรคการแตงนาฏคิลป์ ควรมีความรู้ความเข้าใจในหลักการ สร้างสรรคการแตงนาฏคิลป์ ประเภทระบำ ยกเว้นข้อใด ก. หลักในการเขียนบท ข. องค์ประกอบนาฏคิลป์ ค. กรอบความคิดในการสร้างสรรค การแตงนาฏคิลป์ ง. ขั้นตอนการสร้างสรรคการแตง นาฏคิลป์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. ข้อใดตรงกับความหมายของคำว่า “ตืบท” มากที่สุด ก. การใช้ท่าเชื่อมในทำนองเพลง ข. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อ ความหมายตามจังหวะ ค. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อ ความหมายตามทำนอง ง. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อ ความหมายตามบทร้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
3. ข้อใดตรงกับการใช้ภาษาท่า มาก ที่สุด ก. มาลีสาธิตการจับส่งหลัง ข. อนุรักษ์อธิบายวิธีการเดินเสา ค. วริณาสาธิตท่ารัก ง. วรรณนาสาธิตการประดิษฐ์ ดอกไม้	+1	+1	+1	+1	0	5	0.8	ใช้ได้
4. ข้อใดคือภาษาท่า ก. ท่าตั้งวง ข. ท่าจับส่งหลัง ค. ท่ารัก ง. ท่าล้อแก้ว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. ลักษณะการใช้ภาษาท่า ตรงกับ ข้อใด ก. มือซ้ายจับหางยเข้าหาตัวระดับ ออก ข. มือขวาจับสอดสูง ค. มือซ้ายจับส่งหลัง ง. นิ้วหัวแม่มือกดปลายนิ้วชี้เข้าหาฝ่า มือ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. ข้อใดไม่ใช่ภาษาท่า ก. ท่าดีใจ ข. ท่าโศกเศร้า ค. ท่าเทพนม ง. ท่าโกรธ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
7. ข้อใดไม่ใช่คุณสมบัติสำคัญของผู้ สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ก. ผู้แสดงต้องมีความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องของท่ารำพื้นฐาน ข. ผู้แสดงต้องมีรู้หลักการออกแบบ ท่ารำ ค. ผู้แสดงต้องร้องเพลงได้ไพเราะ ง. ผู้แสดงต้องวิเคราะห์เพลงได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบหลักใน การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ก. รูปแบบวิธีการนำเสนอ ข. เนื้อหาสาระ ค. การออกแบบประดิษฐ์สร้างสรรค์ ง. นักแสดงที่มีหน้าตาสวย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9. การพ้อนรำ มีความหมายตรงกับ ข้อใด ก. การแสดงท่าทาง ข. การใช้อุปกรณ์ ค. การแต่งกาย ง. การแต่งหน้า	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
10. ข้อใดคือความสำคัญของจังหวัด ก. ทำให้ผู้ชมเข้าใจการแสดงมากขึ้น ข. ทำให้การแสดงมีเอกลักษณ์ ค. ช่วยในการสื่อความหมายแทน คำพูด ง. ถูกทุกข้อ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11. ข้อใดไม่ใช่หลักและวิธีการ สร้างสรรค์การแสดงโดยใช้ องค์ประกอบนาฏศิลป์ ก. การฟ้อนรำ ข. จังหวัด ค. ดนตรี ง. นักแสดงที่มีฝีมือ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12. ข้อใดไม่ใช่ ความสำคัญของการ แต่งหน้า ก. ทำให้แสดงท่าทางได้ถูกต้อง ข. ทำให้การแสดงมีความสวยงาม วิจิตรยิ่งขึ้น ค. ช่วยอำพรางข้อบกพร่องของ ใบหน้าของผู้แสดง ง. สามารถบอกลักษณะเฉพาะของ ตัวละครได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
13. ข้อใดคือประโยชน์ของการแต่งกาย ก. บ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของตัวละคร ข. บ่งบอกถึงฐานะของตัวละคร ค. บ่งบอกถึงประวัติของตัวละคร ง. ถูกทุกข้อ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14. ข้อใดไม่สามารถบอกประวัติอาชีพ ฐานะ และยศถาบรรดาศักดิ์ของตัวละครได้ ก. การแต่งกาย ข. การแต่งหน้า ค. ฉากประกอบ ง. แสงและสีบนเวที	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15. ข้อใดไม่ใช่กรอบความคิดในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ก. ความคิดรวบยอด ข. ประสบการณ์ ค. รูปแบบวิธีการนำเสนอ ง. องค์ประกอบของเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16. ข้อใดคือข้อมูลที่ผู้สร้างสรรค์จำเป็นต้องศึกษา เพื่อการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ก. ประวัติความเป็นมา ข. วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ค. วัฒนธรรม ง. ถูกทุกข้อ								

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17. การสร้างสรรค์การแสดง นาฏศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับนักรบ ควร สื่อถึงสิ่งใด ก. ความสวยงาม ข. ความเจริญรุ่งเรือง ค. ความเสียสละ ง. ความมีดีมาน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18. องค์ประกอบของนาฏศิลป์แล้ว ที่ช่วยให้การแสดงมีเอกลักษณ์ ความสมจริงและทำให้การแสดงมี ความสมบูรณ์และน่าสนใจมากขึ้น ตรงกับข้อใด ก. การฟ้อนรำ ข. จังหวะ ค. ดนตรี ง. ฉากอุปกรณ์ประกอบการแสดง	0	+1	+1	+1	+1	5	0.8	ใช้ได้
19. นาฏศิลป์เป็นส่วนหนึ่งของ ศิลปะสาขาจิตรศิลป์ ยกเว้นข้อใด ก. วรรณคดี ข. จิตรกรรม ค. สถาปัตยกรรม ง. อนุสาวรีย์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
20. ข้อใดที่กล่าวเกี่ยวกับนาฏศิลป์ไทยไม่ได้ถูกต้อง ก. นาฏศิลป์ไทยสะท้อนการดำเนินชีวิตของคนไทยได้ ข. นาฏศิลป์ไทยสามารถแสดงให้แก่ผู้ชมชาวไทยรับรู้ได้ชาติเดียวเท่านั้น ค. นาฏศิลป์ไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่แสดงถึงความเป็นอารยประเทศ ง. นาฏศิลป์ไทยเป็นแหล่งรวมของศิลปะหลายแขนง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
21. ข้อใดไม่ใช่ความสำคัญของนาฏศิลป์ ก. เป็นเครื่องแสดงความเป็นอารยประเทศ ข. เป็นสิ่งที่สามารถโน้มน้าวอารมณ์คนไทยได้ ค. เป็นสิ่งที่มีราคาแพง ง. เป็นสิ่งที่สร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่บ้านเมือง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
22. ข้อใดไม่ใช่แนวทางในการสืบ สานและอนุรักษ์นาฏศิลป์ ก. จัดการกิจกรรม ที่เกี่ยวกับความ เชื่อของแต่ละชุมชน ข. สร้างงานนาฏศิลป์ในระบบการ เรียนการสอน ค. ประชาสัมพันธ์ ให้ข้อมูลที่เป็น องค์ความรู้แก่ผู้อื่นและสร้างค่านิยม ให้หันกลับมาสนใจนาฏศิลป์ไทย ง. หาโอกาสเข้าชมการแสดง นาฏศิลป์ไทยทุกประเภท ทั้งในรูป แบบเดิมและรูปแบบที่ปรับปรุงขึ้น ใหม่	0	+1	+1	+1	+1	5	0.8	ใช้ได้
23. ข้อใดเป็นการช่วยกันอนุรักษ์ โดยการสืบทอดนาฏศิลป์ ก. เน้นร่วมทำบุญทุกครั้งเมื่อมี โอกาส ข. นนทเอาความรู้ที่เรียนมาต่อ ยอดในการแสดงประจำหมู่บ้าน ค. เน้นสอนลีลาศให้น้อง ๆ เพื่อ แสดงในวันปีใหม่ ง. นันทเป็นหนึ่งในผู้เข้าประกวด นางงามเงาะนาสาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
24. นักเรียนจะมีส่วนในการสืบสาน และอนุรักษ์นาฏศิลป์ได้อย่างไร ก. การดูภาพยนตร์เกาหลี ข. การร้องเพลงสากลให้ไพเราะ ค. การชมโขนในโรงละครแห่งชาติ ง. การดูการแสดงคอนเสิร์ตกับเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
25. การจัดกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ออกสู่สายตาสาธารณชน อย่างต่อเนื่อง ต้องอาศัยความ ร่วมมือควรเริ่มต้นจากใคร ก. ตนเอง ข. เพื่อน ๆ ค. โรงเรียน ง. ประเทศชาติ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
2) เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง								
1. นักเรียนมีหลักในการเลือกเพลงเพื่อใช้ในการประดิษฐ์อย่างไร ก. เนื้อเพลงสั้นที่สุด ข. เนื้อเพลงยาวที่สุด ค. เนื้อเพลงที่ตนเองชื่นชอบที่สุด ง. เนื้อเพลงบ่งบอกความหมายชัดเจนที่สุด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง จำเป็นต้องใช้ข้อใดมากที่สุด ก. ความจำ ข. ความมั่นใจ ค. สมมติ ง. ฐานะ	0	+1	+1	+1	+1	5	0.8	ใช้ได้
3. ข้อใดเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่สุดในการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง ก. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับผู้ขับร้อง ข. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับชนิดของเครื่องดนตรี ค. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับชื่อเพลงต่าง ๆ ง. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเพลง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
4. สิ่งสำคัญที่ผู้ขับร้องและผู้บรรเลงจะต้องยึดเป็นหลักตรงกับข้อใด ก. ชื่อเพลง ข. จังหวะ ค. ฝีมือ ง. ผู้ชม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. ข้อใดไม่ถือว่าเป็นองค์ประกอบของเพลง ก. จังหวะ ข. ทำนอง ค. ผู้ถ่ายทอด ง. การประสานเสียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. องค์ประกอบของเพลงในส่วนใดที่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ก. เนื้อร้อง ข. จังหวะ ค. ทำนอง ง. ดนตรี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. คำประพันธ์ที่ใช้สำหรับขับร้อง คือ ความหมายข้อใด ก. เนื้อร้อง ข. จังหวะ ค. ทำนอง ง. ดนตรี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
8. ข้อใดคือองค์ประกอบหนึ่งของเพลงที่บ่งบอกถึงเสียงสูง-ต่ำ ก. เนื้อร้อง ข. จังหวะ ค. ทำนอง ง. ดนตรี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9. ข้อใดคือความหมายของเสียงร้อง ก. เสียงที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ข. เสียงที่เกิดขึ้นจากเปล่งออกมาจากผู้ขับร้อง ค. เสียงที่เกิดขึ้นจากการบรรเลงเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ ง. เสียงที่เกิดจากวัตถุ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10. ในการพิจารณาเสียงร้องอาจพิจารณาตามลักษณะดังต่อไปนี้ ยกเว้นข้อใด ก. ผู้ขับร้องสามารถร้องได้ถูกต้องตามจังหวะและทำนอง ข. ผู้ขับร้องสามารถถ่ายทอดอารมณ์ในบทเพลงให้ผู้ฟังคล้อยตาม ค. ผู้ขับร้องมีชื่อเสียงโด่งดังและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ง. ผู้ขับร้องเพลงมีเสียงที่ไพเราะ	0	+1	+1	+1	+1	5	0.8	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
11. ข้อใดคือคุณสมบัติที่สำคัญของการขับร้องเดี่ยว ก. หน้าตาดี ข. มีชื่อเสียง ค. มีเสียงที่ไพเราะกังวาน ง. ได้เรียนขับร้องกับผู้มีชื่อเสียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12. ข้อใดคือองค์ประกอบของดนตรี ก. แสง ข. สี ค. จังหวะ ง. เวที	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13. การขับร้องเป็นหมู่คณะ โดยเปล่งเสียงออกมาพร้อมกัน และผสมผสานกลมกลืนไปในทิศทางเดียวกันคือข้อใด ก. จังหวะ ข. ทำนองเพลง ค. ดนตรี ง. การประสานเสียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
14. จงเติมประโยคเนื้อเพลงที่ขาดหายไปให้ถูกต้อง นานมาแล้ว พ่อได้ปลูกต้นไม้ไว้ให้เรา “.....” ก. เพื่อวันหนึ่งจะบังลมหนาว ข. ลมแรงเท่าไร ก็บรรเทา ค. ต้องสวยต้องงดงาม และยิ่งใหญ่ ง. สืบสานและติดตาม จากรอยที่พ่อตั้งใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15. จงเติมประโยคเนื้อเพลงที่ขาดหายไปให้ถูกต้อง “ลูกได้อยู่ได้คอยอาศัย..... 1..... แต่เหมือนว่าหัวใจพ่อกว้างกว่า” “ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่..... 2.....และยังอยู่เพื่อคอยรักษา” ก. (ต้นไม้ที่สูงใหญ่) และ (แตกใบเพื่อให้ร่มเงา) ข. (แผ่นดินยังกว้างไกล) และ (และยังอยู่เพื่อคอยรักษา) ค. (ต้นไม้ที่พ่อปลูก) และ (จากรอยที่พ่อตั้งใจ) ง. (สืบสานและติดตาม) และ (จากรอยที่พ่อตั้งใจ)	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อความถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
16. เพลงต้นไม้ของพ่อในท่อนต่อไปนี้ สื่อความหมายตรงกับข้อใด “ผ่านมาแล้วห้าสิบปี ต้นไม้นั้นสูงใหญ่ ลมแรงเท่าไร ก็บรรเทา ออกผลให้เก็บกิน แตกใบเพื่อให้ร่มเงา คอยดูแลเรา ให้เรายังมีวันต่อไป” ก. แม้จะผ่านมรสุมมากมาย แต่ประเทศไทยก็ยังมุ่งไปสู่ความเจริญ ด้วยร่มบารมีของในหลวงด้วยความพอเพียง ประเทศของเราก็ผ่านพ้นมาได้ ข. คนไทยทุกคนต้องจับมือกัน และทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพราะในหลวงทรงรักประชาชนและรักประเทศไทย ค. ทุกคนมาร่วมกันทำตามปณิธานของพ่อ เพื่อให้ต้นไม้ของพ่อยังคงงดงามต่อไปอีกหมื่น ๆ ปี ง. ในหลวงทรงต้องแบกรับความหวังของปวงชนชาวไทย ห่มเทและไม่ย่อท้อ และลูกจะสัญญากับพ่อว่าจะรักสามัคคีกัน จะอยู่ดูแลประเทศไทยของเราด้วยหัวใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อความคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
17. เพลงต้นไม้ของพ่อในท่อนต่อไปนี้ สื่อความหมายตรงกับข้อใด “พ่อใช้เหงื่อแทนน้ำรดลงไป เพื่อให้ผลิดอกใบออกผล ให้เราทุกคน เติบโตอย่างร่มเย็นในบ้านเรา ” ก. แม้จะผ่านมรสุมมากมาย แต่ประเทศไทยก็ยังมุ่งไปสู่ความเจริญ ด้วยร่มบารมีของในหลวง ด้วยความพอเพียง ประเทศของเราก็ผ่านพ้นมาได้ ข. คนไทยทุกคนต้องจับมือกัน และทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพราะในหลวงทรงรักประชาชน และรักประเทศไทยอย่างสุดหัวใจ ค. ทุกคนมาร่วมกันทำตามปณิธานของพ่อ เพื่อให้ต้นไม้ของพ่อยังคงงดงามต่อไปอีกหมื่น ๆ ปี ง. ในหลวงทรงต้องแบกรับความหวังของปวงชนชาวไทย ทুমเทไม่ย่อท้อพยายามสร้างรากฐานเพื่อให้ประเทศไทยไปสู่อนาคตที่ดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
18. เพลงต้นไม้ของพ่อ ผู้แต่งตั้งใจเขียนเพลงในแนวการเล่าเรื่อง และใช้สิ่งใดเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่ในหลวงทรงทำเพื่อประชาชนมาโดยตลอด ก. เมล็ดพืช ข. ต้นไม้ ค. ดอกไม้ ง. ลม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19. เนื้อเพลงในประโยคนี้ “ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่ และยังอยู่เพื่อคอยรักษา” คำว่า รักษา หมายถึง สิ่งใด ก. จะรักและซื่อตรงในอาชีพของตนเอง ข. จะคอยรักษายามที่เป็นไข้ได้ป่วย ค. จะรักษาคำสอนของพระพุทธศาสนา ง. จะรักสามัคคีกันและจะอยู่ดูแลกันและกัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20. เนื้อเพลงในประโยคนี้ “ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่ และยังอยู่เพื่อคอยรักษา” ใครจะยังอยู่เพื่อคอยรักษา ก. เพื่อนที่ดี ข. สมาชิกในครอบครัว ค. ประชาชนทุกคน ง. คนที่เป็นใหญ่เป็นโตในสังคม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
21. เพลงต้นไม้ของพ่อ คำว่า “พ่อ” ในที่นี้หมายถึงใคร ก. รุ่นพี่ ข. ครูบาอาจารย์ ค. บิดา ง. ในหลวง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
22. เพลงต้นไม้ของพ่อ คำว่า “ต้นไม้” เปรียบเสมือนสิ่งใด ก. ตัวเรา ข. ครอบครัว ค. ประเทศ ง. นายหลวงรัชกาลที่ 9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
23. เพลงต้นไม้ของพ่อ มุ่งใหญ่ฟ งเกิดความรู้สึกใดมากยิ่งขึ้น ก. รักครอบครัว ข. รักเพื่อนบ้าน ค. รักประเทศไทย ง. รักตัวเรา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลการประเมินแบบทดสอบ								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
24. บทเพลงต้นไม้ของพ่อ สื่อถึง พระมหากษัตริย์ในข้อใด ก. พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้า เจ้าอยู่หัว ข. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า เจ้าอยู่หัว ค. พระบาทสมเด็จพระปรเมนท รมหาอานันทมหิดล ง. พระบาทสมเด็จพระปรมินท รมหา ภูมิพลอดุลยเดช	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
25. ใครคือผู้แต่งเพลงต้นไม้ของพ่อ ก. ครูสลา คุณวุฒิ ข. ธงไชย แมคอินไตย์ ค. นิตยพงษ์ ห่อนาค ง. ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	รวม						0.98	ใช้ได้

ภาคผนวก ค
หลักสูตรและคู่มือการจัดกิจกรรม
การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์
ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์

หลักสูตรและคู่มือการจัดกิจกรรม
การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์
ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์
สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จัดทำโดย

นางสาวชมพิชาณ์ ศรีภักดี

หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์

สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

โครงสร้างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์

กิจกรรมการเรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์ จัดเป็นระยะเวลาดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ถึง 4 จำนวนแผนละ 2 ชั่วโมง และ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ถึง 6 จำนวนแผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมดจำนวน 16 ชั่วโมง โดยใช้เวลาเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ป.6

หลักการและเหตุผล

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมุ่งเน้นส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม สุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ ดังนั้นกิจกรรมสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนโดยตรง ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ ทำให้ผู้เรียนสามารถค้นพบศักยภาพของตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพในอนาคตต่อไป

การจัดการเรียนการสอนในแต่ละระดับชั้นของโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ได้จัดตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน 2551 โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระแกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ 2551 การจัดการเรียนรู้ในสาระนาฏศิลป์นั้น เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทาง มีความคิดจินตนาการสร้างสรรค์ด้วยตนเองซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเปรียบเทียบ มีโอกาสในการพิจารณาการมองปัญหาในมุมที่แตกต่างออกไปจากเดิม รูปแบบชินเนคติกส์เป็นรูปแบบที่เน้นการอุปมาโดยตรง การอุปมาตนเอง การอุปมาสัญลักษณ์ และการอุปมาแบบเพื่อฝันซึ่งแนวทางการสอนดังกล่าว ล้วนแล้วแต่ส่งเสริมและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนอันเป็นทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ได้อีกวิธีการหนึ่ง

ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการเรียนดังกล่าว โดยใช้วิธีการสอนในรูปแบบของชินเนคติกส์มาใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนและศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ วิธีการสอนใน

รูปแบบของซินเนคติกส์จะทำให้ผู้เรียนมีแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏศิลป์ไทยที่ถูกต้องตามหลักการองค์ประกอบของนาฏศิลป์ และเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะปฏิบัติในการประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง และเพื่อพัฒนาแผนการจัดการมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะให้มีประสิทธิภาพได้ต่อไป

สาระสำคัญของหลักสูตร

การจัดการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ เป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ซึ่งจะประกอบด้วยเรื่องหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง การประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง การนำเสนอการแสดง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนที่ดีขึ้น สามารถพัฒนาความรู้และทักษะปฏิบัติในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ได้อย่างสมบูรณ์

จุดมุ่งหมายของกิจกรรม

เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์

หลักการจัดกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้โดยการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ จัดเป็นระยะเวลาดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ถึง 4 จำนวนแผนละ 2 ชั่วโมง และ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ถึง 6 จำนวนแผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมดจำนวน 16 ชั่วโมง โดยใช้เวลาเรียนรายวิชา ดนตรี-นาฏศิลป์ มีรูปแบบการสอนดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนการสอนด้านความรู้ในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ถึง 6 และให้นักเรียนทำใบงานเป็นกลุ่มในแผนที่ 2 ถึง 6
2. กิจกรรมการเรียนการสอนด้านทักษะปฏิบัติในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ โดยใช้

รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ถึง 6

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับ การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
2. พาวเวอร์พอยต์และวีดิทัศน์เกี่ยวกับ การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
3. สื่อภาพเกี่ยวกับ การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

การวัดประเมินผล การวัดผลและประเมินผล

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก เรื่องการสร้างสรรคการแสดงนาฏศิลป์ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และ 2 แบ่งได้ดังนี้

1.1 แบบทดสอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรคการแสดงนาฏศิลป์

1.2 แบบทดสอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

2. แบบประเมินทักษะการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

3. แบบประเมินทักษะการออกแบบและการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง

4. แบบประเมินทักษะการนำเสนอรายงานใน “หัวข้อ การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมือง หรือท้องถิ่น”

5. แบบประเมินการนำเสนอการแสดง โดยแบ่งออกเป็นดังนี้

5.1 แบบประเมินการนำเสนอรายงาน

5.2 แบบประเมินการแสดง

วิธีการดำเนินกิจกรรม

วิธีการดำเนินการกิจกรรมการเรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ มีขั้นตอนดังนี้

1. ครูชี้แจงรายละเอียดกับนักเรียนเกี่ยวกับ การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ โดยมีเนื้อหาสาระสำคัญได้แก่ หลักการสร้างสรรคการแสดงนาฏศิลป์, การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง, การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง, การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง, การนำเสนอการแสดง

2. ครูชี้แจงระบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

2.1 หลังจากทีนักเรียนได้เรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ไปแล้ว นักเรียนจะเริ่มจับกลุ่มซึ่งเป็นกลุ่มที่จะทำกิจกรรมร่วมกันตั้งแต่แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 จนถึงแผนที่ 6 เนื่องจากเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ต้องออกแบบและสร้างสรรค์นาฏศิลป์ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

2.2 ในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตั้งแต่แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 ถึงแผนที่ 6 นักเรียนแต่ละกลุ่ม จะพัฒนาเนื้อหาสาระในกลุ่มของตนได้พร้อมบอกเหตุผลให้เห็นชัดเจน

2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการใช้วิธีการสอนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์ทุกขั้นตอน เพื่อพัฒนานักเรียนให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้

3. ครูใช้วิธีการสอนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์ ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) มีกระบวนการเรียนการสอน ทั้งหมด 6 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานต่าง ๆ ที่ต้องการให้ผู้เรียนทำ เช่น ให้เขียนบรรยายเล่า แสดงวาดภาพ สร้าง ปั้น เป็นต้น ผู้เรียนทำงานนั้น ๆ ตามปกติที่เคยทำเสร็จแล้วให้กับผลงานไว้ก่อน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

คำอธิบายรายวิชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

รายวิชานาฏศิลป์
เวลา 16 ชั่วโมง

รหัสวิชา ศ16101
(1.0 หน่วยกิต)

อธิบายทักษะพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ที่ใช้สื่อความหมายและอารมณ์ โดยใช้ภาษาท่าทางและภาษาทำท่างนาฏศิลป์ ในการถ่ายทอดเรื่องราว ซึ่งในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์จะประกอบด้วย เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์, การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง, การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง, การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, การประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง, การนำเสนอการแสดง ซึ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์เป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนาความรู้และทักษะปฏิบัติในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ได้อย่างสมบูรณ์

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

มาตรฐาน ศ 3.1

ป.6/1 สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงโดยเน้นการถ่ายทอดลีลาหรืออารมณ์

ป.6/2 ออกแบบเครื่องแต่งกายหรืออุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่างง่าย ๆ

ป.6/3 แสดงนาฏศิลป์และละครง่าย ๆ

ป.6/5 แสดงความคิดเห็นในการชมการแสดง

มาตรฐาน ศ 3.2

ป.6/2 ระบุประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงหรือการชมการแสดงนาฏศิลป์และการละคร

รวมทั้งหมด

5 ตัวชี้วัด

โครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ
สาระที่ 3 นาฏศิลป์
ชั่วโมง

รายวิชานาฏศิลป์

ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 16

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

แผนการ เรียนรู้ที่	เรื่อง	จำนวนเวลา	น้ำหนักคะแนน
1	หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์	2	10
2	การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง	2	10
3	การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง	2	10
4	การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง	2	10
5	การประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง	4	20
6	การนำเสนอการแสดง	4	40
รวม		16	100

โครงสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์

แผน ที่	หน่วยการ เรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา ชั่วโมง
1	หลักการ สร้างสรรค์ การแสดง นาฏศิลป์	1. มีความรู้ความเข้าใจ ในเกี่ยวกับหลักการสร้าง สรรค์การแสดงนาฏศิลป์ 2. มีทักษะในการอธิบาย หลักการสร้างสรรค์การ แสดงนาฏศิลป์ 3. มีทักษะในการอธิบาย ความสำคัญและแนวทาง ในการสืบสานอนุรักษ์ นาฏศิลป์	- ศ 3.1 ป.6/1 - ศ 3.2 ป.6/1	การสร้างสรรค์การแสดง นาฏศิลป์ จำเป็นจะต้องคำนึงถึง ความสำคัญและแนวทางในการ อนุรักษ์นาฏศิลป์แต่ละประเภท โดย เริ่มจากการวางกรอบแนวคิดองค์ ประกอบการแสดงนาฏศิลป์ ได้แก่ การฟ้อนรำ เนื้อร้อง จังหวะ ทำนอง เพลงและดนตรี การแต่งกาย แต่งหน้า และอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบ การแสดง และขั้นตอนของการ สร้างสรรค์	2
2	การวิเคราะห์ เนื้อร้องและ ทำนองเพลง	1. มีความรู้ความเข้าใจ ในการวิเคราะห์เนื้อร้อง และทำนองเพลง 2. มี ทักษะใน การ วิเคราะห์เนื้อร้องและ ทำนองเพลง	- ศ 3.1 ป.6/1	การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนอง เพลงเป็นส่วนในการสร้างสรรค์การ แสดงนาฏศิลป์ ซึ่งผู้สร้างสรรค์ จำเป็นต้องมีความรู้ในการวิเคราะห์ เนื้อร้องและทำนองเพลง เพื่อ ประดิษฐ์ทำรำ โดยเริ่มจากองค์ ประกอบของเพลงได้แก่ เนื้อ ร้อง/คำร้อง, ทำนอง, จังหวะ, ดนตรี, เสียงร้อง และมีความเข้าใจ เนื้อหาในบทเพลงสามารถวิเคราะห์ เนื้อร้องและทำนองเพลงได้	

แผน ที่	หน่วยการ เรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา ชั่วโมง
3	การออกแบบ เครื่องแต่งกาย ประกอบการ แสดง	1. มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการออกแบบ เครื่องแต่งกาย ประกอบการแสดง 2. มีทักษะในการ ออกแบบเครื่องแต่งกาย ประกอบการแสดง	- ศ 3.1 ป.6/2	การออกแบบเครื่องแต่ง กายประกอบการแสดงถือว่าเป็น องค์ประกอบที่สำคัญของการ สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ผู้ออกแบบจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในหลักการออกแบบ เครื่องแต่งกายประกอบการแสดง ความหมายของสี อิทธิพลของสีที่มี ผลต่อความรู้สึกของมนุษย์ และ การใช้วัสดุที่เหมาะสมกับชิ้นงาน เพื่อให้การออกแบบเครื่องแต่งกาย มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่จะ แสดงไปในทิศทางเดียวกัน และเกิด ความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น การ ออกแบบเครื่องแต่งกายที่ดีจะ สะท้อนบุคลิกลักษณะของนักแสดง ถือว่าเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วย สื่อสารกับผู้ชม โดยทำให้ผู้ชม สามารถตีความเกี่ยวกับข้อมูลบาง ประการของนักแสดงได้ เช่น เพศ อาชีพ ยุคสมัย วัฒนธรรม ประเพณี เป็นต้น นอกจากนี้เครื่องแต่งกายที่ ดีก็ยังช่วยส่งเสริมจุดเด่นให้ นักแสดงมีบุคลิกลักษณะที่ดี หรือ ช่วยอำพรางส่วนที่บกพร่องของ นักแสดงได้	2

แผน ที่	หน่วยการ เรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา ชั่วโมง
4	การประดิษฐ์ อุปกรณ์ ประกอบการ แสดง	1. มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการประดิษฐ์ อุปกรณ์ประกอบการ แสดง 2. มีทักษะในการ ประดิษฐ์อุปกรณ์ ประกอบการแสดง	- ศ 3.1 ป.6/2	อุปกรณ์ประกอบการแสดงถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ที่จะช่วยให้การแสดงมีความสมจริง ซึ่งผู้ออกแบบจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง และการแสดงนาฏศิลป์บางชุดอาจมีอุปกรณ์ เช่น พัด เทียน กิ่งไม้ หรืออื่น ๆ มาใช้ประกอบการแสดง เพื่อให้การแสดงเกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น	2
5	การประดิษฐ์ ทำรำประกอบ เพลง	1. มีความรู้ความเข้าใจ หลักการประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลง 2. สามารถวิเคราะห์ รูปแบบการแสดง นาฏศิลป์ เช่น ระเบียบ ท่าทางและการแสดง พื้นเมือง 3. มีทักษะในการ ประดิษฐ์ทำรำประกอบ เพลง	- ศ 3.1 ป.6/1	การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงเป็นการแสดงที่เกิดขึ้นจากการเคลื่อนไหวท่าทางต่าง ๆ ให้มีความสวยงามเพื่อสื่อความหมายในเพลงให้ผู้ชมได้เข้าใจ ซึ่งท่าทางที่ใช้ในการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงจะเป็นท่าทางที่เกิดขึ้นจาก การเลียนแบบบ กิริยา อาการธรรมชาติของมนุษย์ สัตว์ สิ่งของ แล้วนำมาประดิษฐ์เป็น ท่าทางต่าง ๆ เพื่อใช้ในการแสดง โดยมีจุดประสงค์เพื่อสื่อความหมาย โดยใช้ท่าทางแทนคำพูด ผู้ประดิษฐ์ ทำรำประกอบเพลงจึงจำเป็นต้อง มีความรู้ความเข้าใจในหลักการ ประดิษฐ์ทำรำ	4

แผน ที่	หน่วยการ เรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา ชั่วโมง
6	การนำเสนอ การแสดง	1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำเสนอการแสดง 2. มีทักษะในการนำเสนอการแสดง	- ศ 3.1 ป.6/1 - ศ 3.1 ป.6/5	การสร้างสรรคการแสดงนาฏศิลป์ การนำเสนอ นั้น นับได้ว่าเป็นหนึ่งในทักษะที่ผู้เรียนต้องมี การนำเสนอผลงานที่ดีจึงต้องคำนึงถึงการเลือกรูปแบบ วิธีการและขั้นตอน ของการนำเสนอให้เหมาะสม นอกจากนี้ตัวของผู้นำเสนอเองก็ นับเป็นอีกองค์ประกอบสำคัญ ที่จะส่งผลให้กระบวนการนำเสนอไปสู่ความสำเร็จ โดยผู้นำเสนอต้องใช้เทคนิควิธีการ การเป็นผู้พูด หรือผู้สรุปงานที่ดี เพราะคุณสมบัติของผู้นำเสนอจะมีอิทธิพลต่อการโน้มน้าวชักจูงให้เกิดความสนใจ และให้เกิดการยอมรับ เชื่อถือ และหากการนำเสนอ นั้นได้เลือกใช้สื่อประกอบการนำเสนอที่เหมาะสมก็จะช่วยส่งเสริมให้เกิดความเชื่อมั่นของผู้รับฟังให้คล้อยตามไปกับเรื่องราวของการนำเสนอได้	4

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชา นาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
ผู้สอน นางสาวชมพีนัน ศรีภักดี เวลา 2 ชั่วโมง

1. **สาระสำคัญ** การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ จำเป็นจะต้องคำนึงถึงความสำคัญและแนวทางในการอนุรักษ์นาฏศิลป์แต่ละประเภท โดยเริ่มจากการวางกรอบแนวคิด องค์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์ ได้แก่ การฟ้อนรำ เนื้อร้อง จังหวะ ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกาย แต่งหน้าและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดง และขั้นตอนของการสร้างสรรค์

2. มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระแกนกลาง

- มาตรฐาน ศ. 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์พากษ์
คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระชื่นชมและ
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
- ศ. 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม
เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น
ภูมิปัญญาไทยและสากล
- ตัวชี้วัด ศ. 3.1 ป.6/1 สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงโดยเน้นการถ่ายทอดลีลาหรือ
อารมณ์ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
- ศ. 3.2 ป.6/2 ระบุประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงหรือการชมการแสดงนาฏศิลป์และ
การละคร

สาระแกนกลาง

การประดิษฐ์ท่าทางประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมืองหรือท้องถิ่นเน้นลีลา
หรืออารมณ์

3. สารการเรียนรู้

หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

- องค์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์
- กรอบแนวคิดการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ขั้นตอนการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ความสำคัญและแนวทางในการสืบสานอนุรักษ์นาฏศิลป์

4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
2. มีทักษะในการอธิบายหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
3. มีทักษะในการอธิบายความสำคัญและแนวทางในการสืบสานอนุรักษ์นาฏศิลป์

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการคิด

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ใช้รูปแบบการสอนนาฏศิลป์แบบซินเนติกส์ ตามขั้นตอน ดังนี้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 1 ชื่นนำ

1. ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์ที่นักเรียนเคยพบเห็น แล้วถามว่าการแสดงนั้น มีลักษณะเป็นอย่างไรให้นักเรียน จำนวน 2-3 คน เล่าให้เพื่อน ๆ ฟังหน้าห้อง
2. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนเรื่อง การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
3. ครูแจ้งนักเรียนทราบว่า จะสอนเรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

พร้อม

แจกใบความรู้ที่ 1

ขั้นตอน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง

1. ครูเปิดวีดิทัศน์การแสดงนาฏศิลป์ชุด ระบายอ่อนแร้ให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนช่วยกันตอบว่านักเรียนสังเกตเห็นอะไรบ้างในการแสดงชุดนี้ เช่น การรำรำ, เพลง, จังหวะ, การแต่งกาย รวมไปถึงอุปกรณ์และลักษณะรูปแบบการแสดง
2. ครูอธิบายเรื่อง องค์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์ โดยใช้ใบความรู้ที่ 1 และสื่อวีดิทัศน์ประกอบการสอน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

1. ครูถามนักเรียนว่า ถ้าการแสดงชุด ระบายอ่อนแร้ที่นักเรียนชมไปแล้ว หากมีการรำรำ แต่ไม่มีเพลง การแต่งกาย และอุปกรณ์ประกอบการแสดง นักเรียนจะสามารถเข้าใจสาระการแสดงที่นำเสนอในมุมมองใดบ้าง ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น
2. ครูให้นักเรียน 1 คน ออกมาแสดงท่าทางบ่งบอกเรื่องราวตามความคิดของตนโดยไม่มีการพูดแล้วให้นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์
3. ครูให้นักเรียนวิเคราะห์เปรียบเทียบการแสดงชุด ระบายอ่อนแร้ กับการแสดงท่าทางโดยไม่มีการพูดของเพื่อน ตามมุมมองของนักเรียนในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้
 - 1) ความเหมือนและความต่างของการแสดงทั้ง 2 อย่าง
 - 2) ความคิดเห็นในมุมมองต่าง ๆ ของนักเรียนทั้งข้อดีและข้อเสีย
 - 3) ประโยชน์ขององค์ประกอบนาฏศิลป์

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง

ครูให้นักเรียนนี้ภาพและแสดงความรู้สึกต่อการแสดงที่มีการรำรำทั้งงดงาม มีเพลง การแต่งกาย และอุปกรณ์ประกอบการแสดง กับการแสดงที่ไม่มีองค์ประกอบดังกล่าว

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

1. ครูสุ่มนักเรียนจำนวน 5 คน ออกมาอธิบายความรู้สึก จากการนี้ภาพตามในขั้นที่ 4 ว่าถ้านักเรียนเป็นผู้ชมการแสดงที่มีการรำรำทั้งงดงาม มีเพลง การแต่งกาย และอุปกรณ์ประกอบการแสดง นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร และหากไม่มีองค์ประกอบดังกล่าวจะรู้สึกอย่างไร

2. ครูอธิบายเรื่อง องค์ประกอบของนาฏศิลป์ และความสำคัญขององค์ประกอบของนาฏศิลป์ที่ทำให้การแสดงสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. ครูอธิบายเรื่อง กรอบแนวคิดและขั้นตอนในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ที่ช่วยให้การแสดงมีทิศทางที่ชัดเจนและตรงประเด็น โดยใช้ใบความรู้ที่1 และสื่อวีดิทัศน์การสอน

4. ครูอธิบายความสำคัญของนาฏศิลป์ และแนวทางในการสืบสานอนุรักษ์นาฏศิลป์ โดยใช้ใบความรู้ที่ 1 ประกอบการสอน

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

ครูให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเรื่องแนวทางในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ตามขั้นตอน โดยใช้องค์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์ แล้วจดลงในสมุด

ขั้นสรุปบทวน

1. ครูให้นักเรียนร่วมกันสรุป และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามคำถามเกี่ยวกับข้อสงสัย ครูตอบคำถามพร้อมให้คำแนะนำ
2. ให้นักเรียนบอกความสำคัญของนาฏศิลป์ และแนวทางในการสืบสานอนุรักษ์นาฏศิลป์ตามแนวความคิดของตนเอง แล้วจดลงในสมุด

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดผล

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

2. ให้นักเรียนส่งสมุดทำายคาบ

การประเมินผล

1. ตรวจแบบทดสอบหลังเรียนเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
2. ตรวจสมุดบันทึก

ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ : มุ่งมั่นในการทำงาน

- แบบสังเกตพฤติกรรม

ประเมินสมรรถนะผู้เรียน : ความสามารถในการคิด

1. จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
2. จากสมุดบันทึก

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. วัสดุทัศน์การแสดงผลนาฏศิลป์
2. หนังสือวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ป.6
3. ห้องนาฏศิลป์

10. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... ผู้บันทึก
(นางสาวชมพิจาน์ ศรีภักดี)

10.1 ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าวิชาการ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกัลยากร บุญนำ)

หัวหน้าวิชาการ และรองผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

10.2 ข้อเสนอแนะจากผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นายวิชัย โสพลพันธุ์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สญ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ด้านใฝ่เรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

เวลา 2 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									
16									
17									

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
18									
19									
20									
21									
22									
23									
24									
25									
26									
27									
28									
29									
30									

ลงชื่อ.....

(นางสาวชมพิจาน์ ศรีภักดี)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน.

ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ

แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรคการแสดงผลนาฏศิลป์						
จุดประสงค์	ความจำ	ความเข้าใจ	นำไปใช้	วิเคราะห์	สังเคราะห์	ประเมินค่า
1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ หลักการสร้างสรรค์การแสดง นาฏศิลป์	ข้อ 1,2,3	ข้อ 4,5,6,7	ข้อ 8,9	ข้อ 10,11,12, 13,14,15, 16 ,	ข้อ 17,18	ข้อ 19,20
2. มีทักษะในการอธิบาย หลักการสร้างสรรค์การแสดง นาฏศิลป์						
3. มีทักษะในการอธิบาย ความสำคัญและแนวทางในการ สืบสานอนุรักษ์นาฏศิลป์						
รวม 20 ข้อ	3	4	2	7	2	2

แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

รายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

คำแนะนำ : ข้อสอบเป็นข้อสอบแบบ 4 ตัวเลือก มีจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ 10 คะแนน

1. ข้อใดตรงกับความหมายของคำว่า “ตีบท” มากที่สุด

- ก. การใช้ท่าเชื่อมในทำนองเพลง
- ข. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อความหมายตามจังหวะ
- ค. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อความหมายตามทำนอง
- ง. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อความหมายตามบทร้อง

2. ข้อใดคือภาษาท่า

- ก. ท่าตั้งวง
- ข. ท่าจีบส่งหลัง
- ค. ท่ารัก
- ง. ท่าล้อแก้ว

3. การพ้อนรำ มีความหมายตรงกับข้อใด

- ก. การแสดงท่าทาง
- ข. การใช้อุปกรณ์
- ค. การแต่งกาย
- ง. การแต่งหน้า

4. ผู้สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ควรมีความรู้ความเข้าใจในหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
ประเภทระบำ ยกเว้นข้อใด

- ก. หลักในการเขียนบท
- ข. องค์ประกอบนาฏศิลป์
- ค. กรอบความคิดในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ง. ขั้นตอนการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

5. ข้อใดตรงกับการใช้ภาษาท่า มากที่สุด
- ก. มาลีสาธิตการจีบส่งหลัง
 - ข. อนุรักษ์อธิบายวิธีการเดินเสา
 - ค. วรรณสาธิตท่ารัก
 - ง. วรรณสาธิตการประดิษฐ์ดอกไม้
6. ลักษณะการใช้ภาษาท่า ตรงกับข้อใด
- ก. มือซ้ายจีบหงายเข้าหาตัวระดับอก
 - ข. มือขวาจีบสอดสูง
 - ค. มือซ้ายจีบส่งหลัง
 - ง. นิ้วหัวแม่มือกดปลายนิ้วชี้เข้าหาฝ่ามือ
7. ข้อใดที่กล่าวเกี่ยวกับนาฏศิลป์ไทยไม่ได้ถูกต้อง
- ก. นาฏศิลป์ไทยสะท้อนการดำเนินชีวิตของคนไทยได้
 - ข. นาฏศิลป์ไทยสามารถแสดงให้แก่ผู้ชมชาวไทยรับรู้ได้ชาติเดียวเท่านั้น
 - ค. นาฏศิลป์ไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่แสดงถึงความเป็นอารยประเทศ
 - ง. นาฏศิลป์ไทยเป็นแหล่งรวมของศิลปะหลายแขนง
8. นักเรียนจะมีส่วนในการสืบสานและอนุรักษ์นาฏศิลป์ได้อย่างไร
- ก. การดูภาพยนตร์เกาหลี
 - ข. การร้องเพลงสากลให้ไพเราะ
 - ค. การชมโฆษณาในโรงละครแห่งชาติ
 - ง. การดูการแสดงคอนเสิร์ตกับเพื่อน
9. การจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ออกสู่สายตาสาธารณชนอย่างต่อเนื่อง ต้องอาศัยความร่วมมือ
ควรเริ่มต้นจากใคร
- ก. ตนเอง
 - ข. เพื่อน ๆ
 - ค. โรงเรียน
 - ง. ประเทศชาติ

10. ข้อใดไม่ใช่คุณสมบัติสำคัญของผู้สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ก. ผู้แสดงต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของท่ารำพื้นฐาน
 - ข. ผู้แสดงต้องมีรู้หลักการออกแบบท่ารำ
 - ค. ผู้แสดงต้องร้องเพลงได้ไพเราะ
 - ง. ผู้แสดงต้องวิเคราะห์เพลงได้
11. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ก. รูปแบบวิธีการนำเสนอ
 - ข. เนื้อหาสาระ
 - ค. การออกแบบประดิษฐ์สร้างสรรค์
 - ง. นักแสดงที่มีหน้าตาสวย
12. ข้อใดไม่ใช่หลักและวิธีการสร้างสรรค์การแสดงโดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์
- ก. การพ่อนรำ
 - ข. จังหวะ
 - ค. ดนตรี
 - ง. นักแสดงที่มีฝีมือ
13. ข้อใดไม่สามารถบอกประวัติ อาชีพรูปร่าง และยศถาบรรดาศักดิ์ของตัวละครได้
- ก. การแต่งกาย
 - ข. การแต่งหน้า
 - ค. ฉากประกอบ
 - ง. แสงและสีบนเวที
14. ข้อใดไม่ใช่กรอบความคิดในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ก. ความคิดรวบยอด
 - ข. ประสบการณ์
 - ค. รูปแบบวิธีการนำเสนอ
 - ง. องค์ประกอบของเนื้อหา
15. การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับนักรบ ควรสื่อถึงสิ่งใด
- ก. ความสวยงาม
 - ข. ความเจริญรุ่งเรือง
 - ค. ความเสียสละ
 - ง. ความมีดีมาน

16. ข้อใดถือเป็นการช่วยกันอนุรักษ์โดยการสืบทอดนาฏศิลป์
- ก. แนนร่วมทำบุญทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
 - ข. นนทเอาจความรู้ที่เรียนมาต่อยอดในการแสดงประจำหมู่บ้าน
 - ค. แนนสอนลีลาศให้น้อง ๆ เพื่อแสดงในวันปีใหม่
 - ง. นนทเป็นหนึ่งในผู้เข้าประกวดนางงามเงาะนาสาร
17. องค์ประกอบของนาฏศิลป์แล้ว ที่ช่วยให้การแสดงมีเอกลักษณ์ ความสมจริง และทำให้การแสดงมีความสมบูรณ์และน่าสนใจมากขึ้น ตรงกับข้อใด
- ก. การฟ้อนรำ
 - ข. จังหวะ
 - ค. ดนตรี
 - ง. ฉากอุปกรณ์ประกอบการแสดง
18. นาฏศิลป์เป็นส่วนหนึ่งของศิลปะสาขาวิจิตรศิลป์ ยกเว้นข้อใด
- ก. วรรณคดี
 - ข. จิตรกรรม
 - ค. สถาปัตยกรรม
 - ง. อุตสาหกรรม
19. ข้อใดคือความสำคัญของจังหวะ
- ก. ทำให้ผู้ชมเข้าใจการแสดงมากขึ้น
 - ข. ทำให้การแสดงมีเอกลักษณ์
 - ค. ช่วยในการสื่อความหมายแทนคำพูด
 - ง. ถูกทุกข้อ
20. ข้อใดไม่ใช่ ความสำคัญของการแต่งหน้า
- ก. ทำให้แสดงท่าทางได้ถูกต้อง
 - ข. ทำให้การแสดงมีความสวยงามวิจิตรยิ่งขึ้น
 - ค. ช่วยอำพรางข้อบกพร่องของใบหน้าของผู้แสดง
 - ง. สามารถบอกลักษณะเฉพาะของตัวละครได้

เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

รายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

คำแนะนำ : ข้อสอบเป็นข้อสอบแบบ 4 ตัวเลือก มีจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ 10 คะแนน

1. ข้อใดตรงกับความหมายของคำว่า “ตีบท” มากที่สุด

- ก. การใช้ท่าเชื่อมในทำนองเพลง
- ข. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อความหมายตามจังหวะ
- ค. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อความหมายตามทำนอง
- ง. การใช้ลีลาท่ารำเพื่อสื่อความหมายตามบทร้อง

2. ข้อใดคือภาษาท่า

- ก. ท่าตั้งวง
- ข. ท่าจีบส่งหลัง
- ค. ท่ารัก
- ง. ท่าล้อแก้ว

3. การพ้อนรำ มีความหมายตรงกับข้อใด

- ก. การแสดงท่าทาง
- ข. การใช้อุปกรณ์
- ค. การแต่งกาย
- ง. การแต่งหน้า

4. ผู้สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ควรมีความรู้ความเข้าใจในหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
ประเภทระบำ ยกเว้นข้อใด

- ก. หลักในการเขียนบท
- ข. องค์ประกอบนาฏศิลป์
- ค. กรอบความคิดในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ง. ขั้นตอนการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

5. ข้อใดตรงกับการใช้ภาษาท่า มากที่สุด

- ก. มาลีสาธิตการจีบส่งหลัง
- ข. อนุรักษ์อธิบายวิธีการเดินเสา

ค. วิชาสาธิตทำรัก

- ง. วรรณสาธิตการประดิษฐ์ดอกไม้

6. ลักษณะการใช้ภาษาท่า ตรงกับข้อใด

ก. มือซ้ายจีบหงายเข้าหาตัวระดับอก

ข. มือขวาจีบสอดสูง

ค. มือซ้ายจีบส่งหลัง

ง. นิ้วหัวแม่มือกดปลายนิ้วชี้เข้าหาฝ่ามือ

7. ข้อใดที่กล่าวเกี่ยวกับนาฏศิลป์ไทยไม่ได้ถูกต้อง

ก. นาฏศิลป์ไทยสะท้อนการดำเนินชีวิตของคนไทยได้

ข. นาฏศิลป์ไทยสามารถแสดงให้แก่ผู้ชมชาวไทยรับรู้ได้ชาติเดียวเท่านั้น

ค. นาฏศิลป์ไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่แสดงถึงความเป็นอารยประเทศ

ง. นาฏศิลป์ไทยเป็นแหล่งรวมของศิลปะหลายแขนง

8. นักเรียนจะมีส่วนในการสืบสานและอนุรักษ์นาฏศิลป์ได้อย่างไร

ก. การดูภาพยนตร์เกาหลี

ข. การร้องเพลงสากลให้ไพเราะ

ค. การชมโขนในโรงละครแห่งชาติ

ง. การดูการแสดงคอนเสิร์ตกับเพื่อน

9. การจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ออกสู่สายตาสาธารณชนอย่างต่อเนื่อง ต้องอาศัยความร่วมมือ
ควรเริ่มต้นจากใคร

ก. ตนเอง

ข. เพื่อน ๆ

ค. โรงเรียน

ง. ประเทศชาติ

10. ข้อใดไม่ใช่คุณสมบัติสำคัญของผู้สร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ก. ผู้แสดงต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของท่ารำพื้นฐาน
 - ข. ผู้แสดงต้องมีรู้หลักการออกแบบท่ารำ
 - ค. **ผู้แสดงต้องร้องเพลงได้ไพเราะ**
 - ง. ผู้แสดงต้องวิเคราะห์เพลงได้
11. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ก. รูปแบบวิธีการนำเสนอ
 - ข. เนื้อหาสาระ
 - ค. การออกแบบประดิษฐ์สร้างสรรค์
 - ง. **นักแสดงที่มีหน้าตาสวย**
12. ข้อใดไม่ใช่หลักและวิธีการสร้างสรรค์การแสดงโดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์
- ก. การพ้อนรำ
 - ข. จังหวะ
 - ค. ดนตรี
 - ง. **นักแสดงที่มีฝีมือ**
13. ข้อใดไม่สามารถบอกประวัติ อาชีพรูปร่าง และยศถาบรรดาศักดิ์ของตัวละครได้
- ก. การแต่งกาย
 - ข. การแต่งหน้า
 - ค. ฉากประกอบ
 - ง. **แสงและสีบนเวที**
14. ข้อใดไม่ใช่กรอบความคิดในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
- ก. ความคิดรวบยอด
 - ข. **ประสบการณ์**
 - ค. รูปแบบวิธีการนำเสนอ
 - ง. องค์ประกอบของเนื้อหา
15. การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับนักรบ ควรสื่อถึงสิ่งใด
- ก. ความสวยงาม
 - ข. ความเจริญรุ่งเรือง
 - ค. **ความเสียสละ**
 - ง. ความมีดีมาน

16. ข้อใดถือเป็นการช่วยกันอนุรักษ์โดยการสืบทอดนาฏศิลป์
- ก. แนนร่วมทำบุญทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
 - ข. นนทเอาจความรู้ที่เรียนมาต่อยอดในการแสดงประจำหมู่บ้าน**
 - ค. แนนสอนลีลาศให้น้อง ๆ เพื่อแสดงในวันปีใหม่
 - ง. นนทเป็นหนึ่งในผู้เข้าประกวดนางงามเงาะนาสาร
17. องค์ประกอบของนาฏศิลป์แล้ว ที่ช่วยให้การแสดงมีเอกลักษณ์ ความสมจริง และทำให้การแสดงมีความสมบูรณ์และน่าสนใจมากขึ้น ตรงกับข้อใด
- ก. การฟ้อนรำ
 - ข. จังหวะ
 - ค. ดนตรี
 - ง. ฉากอุปกรณ์ประกอบการแสดง**
18. นาฏศิลป์เป็นส่วนหนึ่งของศิลปะสาขาวิจิตรศิลป์ ยกเว้นข้อใด
- ก. วรรณคดี
 - ข. จิตรกรรม
 - ค. สถาปัตยกรรม
 - ง. อุตสาหกรรม**
19. ข้อใดคือความสำคัญของจังหวะ
- ก. ทำให้ผู้ชมเข้าใจการแสดงมากขึ้น
 - ข. ทำให้การแสดงมีเอกลักษณ์
 - ค. ช่วยในการสื่อความหมายแทนคำพูด
 - ง. ถูกทุกข้อ**
20. ข้อใดไม่ใช่ ความสำคัญของการแต่งหน้า
- ก. ทำให้แสดงท่าทางได้ถูกต้อง**
 - ข. ทำให้การแสดงมีความสวยงามวิจิตรยิ่งขึ้น
 - ค. ช่วยอำพรางข้อบกพร่องของใบหน้าของผู้แสดง
 - ง. สามารถบอกลักษณะเฉพาะของตัวละครได้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชา นาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
ผู้สอน นางสาวชมพิชา ศรีภักดี เวลา 2 ชั่วโมง

1. **สาระสำคัญ** การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลงเป็นส่วนในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ซึ่งผู้สร้างสรรค์จำเป็นต้องมีความรู้ในการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง เพื่อประติษฐ์ท่ารำ โดยเริ่มจากองค์ประกอบของเพลง ได้แก่ เนื้อร้อง/คำร้อง, ทำนอง, จังหวะ, ดนตรี, เสียงร้อง และมีความเข้าใจเนื้อหาในบทเพลงสามารถวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลงได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระแกนกลาง

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์วิพากษ์
คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระชื่นชมและ
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด ศ 3.1 ป.6/1 สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงโดยเน้นการถ่ายทอดลีลาหรือ
อารมณ์

สาระแกนกลาง

การประติษฐ์ท่าทางประกอบเพลงปลูกใจหรือเพลงพื้นเมืองหรือท้องถิ่นเน้นลีลาหรืออารมณ์

3. สาระการเรียนรู้

การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

- องค์ประกอบของเพลง
- เนื้อหาในบทเพลง
- การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. มีความรู้ความเข้าใจในการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง
2. มีทักษะในการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการคิด

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ใช้รูปแบบการสอนนาฏศิลป์แบบจีนเนติิกส์ ตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูถามนักเรียนว่า ในห้องนี้มีใครชอบร้องเพลงบ้าง ให้นักเรียนบอกชื่อเพลงที่ตนเองชื่นชอบ 2-3 คน
2. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบฉบับที่ 2 ก่อนเรียน เรื่องการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง
3. แจ้งให้นักเรียนทราบว่า จะสอน เรื่องการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง แล้วแจกใบความรู้ที่ 2

ขั้นสอน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง

ครูเปิด “เพลงต้นไม้ของพ่อ” ให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนคิดตาม เพลงจบลง ครูให้นักเรียนช่วยกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของเพลงว่ามีความหมายอย่างไร ครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

เมื่อวิเคราะห์ความหมายของเพลงต้นไม้ของพ่อแล้ว ให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามว่า ในคำว่า “ต้นไม้” ในเพลงต้นไม้ของพ่อ สามารถเปรียบเสมือนสิ่งใด... แล้วให้นักเรียนทุกคนช่วยกันตอบ

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง

1. ครูอธิบายพร้อมยกตัวอย่าง เรื่ององค์ประกอบของเพลง
2. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน จำนวน 2 กลุ่ม และกลุ่มละ 8 คน จำนวน 2 กลุ่ม ส่งตัวแทนออกมาจับฉลากท่อนเพลงต้นไม้มองพ่อ กำหนดการแบ่งท่อนเพลง ดังนี้
ท่อนที่ 1 ตั้งแต่คำร้องที่ว่า “นานมาแล้ว” จนถึงคำร้องที่ว่า “ในบ้านเรา”
ท่อนที่ 2 ตั้งแต่คำร้องที่ว่า “ผ่านมาแล้ว” จนถึงคำร้องที่ว่า “วันต่อไป”
ท่อนที่ 3 ตั้งแต่คำร้องที่ว่า “จนวันนี้” จนถึงคำร้องที่ว่า “ในหัวใจ”
ท่อนที่ 4 ตั้งแต่คำร้องที่ว่า “จากวันนี้” จนถึงคำร้องที่ว่า “ยังงดงาม”
3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์ คำว่าต้นไม้มองพ่อในเนื้อเพลงให้สอดคล้องกับท่อนเพลงที่จับฉลากได้ตามใบงานที่ 1

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มวิเคราะห์ความหมายของแต่ละท่อน ที่มีความหมายตรงกันข้ามกับความหมายในเนื้อเพลงที่วิเคราะห์ในขั้นที่ 4
2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและต่างของความหมายของคำว่า “ต้นไม้มองพ่อ” ที่วิเคราะห์ในขั้นที่ 4 และความหมายที่ขัดแย้ง และสังเคราะห์ในมุมมองที่หลากหลายเกี่ยวกับ ประโยชน์ของคำเติมความหมายที่นักเรียนวิเคราะห์ดังกล่าว

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

ครูให้นักเรียนย้อนกลับไปทบทวนข้อมูลทีวิเคราะห์เปรียบเทียบ ในขั้นที่ 4 ใน และขั้นที่ 5 แล้วสังเคราะห์ สังเคราะห์ประโยชน์ของความหมายในคำแรกกับความหมายของคำที่ขัดแย้ง แล้วบันทึกลงสมุด ผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้น แล้วบันทึกลงในสมุด

ขั้นสรุปบทเรียน

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปข้อมูล แล้วอภิปรายให้เพื่อนต่างกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม
2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอภิปรายเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหาจักรีบรมราชูปถัมภ์ จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราชบรมนาถบพิตร ต่อบางชนชาวไทย

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดผล

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบฉบับที่ 2 หลังเรียนเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง
2. ให้นักเรียนนำเสนอรายงานที่ละกลุ่ม

การประเมินผล

1. ตรวจแบบทดสอบหลังเรียนเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง
2. การนำเสนอรายงานตามใบงานที่ 1

ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ : มุ่งมั่นในการทำงาน

- แบบสังเกตพฤติกรรม

ประเมินสมรรถนะผู้เรียน : ความสามารถในการคิด

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบฉบับที่ 2 หลังเรียนเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับ การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง
2. ให้นักเรียนนำเสนอรายงานตามใบงานที่ 1

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. หนังสือวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ป.6
2. ห้องนาฏศิลป์
3. “เพลงต้นไม้ของพ่อ”
4. ป้ายคำคู่ขัดแย้ง

10. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... ผู้บันทึก

(นางสาวชมพิดาน ศรีภักดี)

10.1 ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าวิชาการ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกัลยากร บุญนำ)

หัวหน้าวิชาการ และรองผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

10.2 ข้อเสนอแนะจากผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นายวิชัย โสพลพันธุ์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ด้านใฝ่เรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แผนการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

เวลา 2 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									
16									
17									
18									

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
19									
20									
21									
22									
23									
24									
25									
26									
27									
28									
29									
30									

ลงชื่อ.....

(นางสาวชมพิดาน ศรีภักดี)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

.

ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ

แผนการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง						
จุดประสงค์	ความจำ	ความเข้าใจ	นำไปใช้	วิเคราะห์	สังเคราะห์	ประเมินค่า
1. มีความรู้ความเข้าใจในการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง	ข้อ 1,2,3, 4	ข้อ 5,6,7, 8,9,10	ข้อ 11	ข้อ 12,13,14, 15,16,17, 18	ข้อ 19	ข้อ 20
2. มีทักษะในการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง						
รวม 20 ข้อ	4	6	1	7	1	1

แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

รายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

คำแนะนำ : ข้อสอบเป็นข้อสอบแบบ 4 ตัวเลือก มีจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ 10 คะแนน

1. ข้อใดคือความหมายของเสียงร้อง

- ก. เสียงที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
- ข. เสียงที่เกิดขึ้นจากเปล่งออกมาจากผู้ขับร้อง
- ค. เสียงที่เกิดขึ้นจากการบรรเลงเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ
- ง. เสียงที่เกิดจากวัตถุ

2. จงเติมประโยคเนื้อเพลงที่ขาดหายไปให้ถูกต้อง

“ลูกได้อยู่ได้คอยอาศัย.....1..... แต่เหมือนว่าหัวใจพอกว้างกว่า”

“ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่.....2.....และยังอยู่เพื่อคอยรักษา”

- ก. (ต้นไม้ที่สูงใหญ่) และ (แตกใบเพื่อให้ร่มเงา)
- ข. (แผ่นดินยังกว้างไกล) และ (และยังอยู่เพื่อคอยรักษา)
- ค. (ต้นไม้ที่พ่อบลูก) และ (จากรอยที่พ่อตั้งใจ)
- ง. (สืบสานและติดตาม) และ (จากรอยที่พ่อตั้งใจ)

3. บทเพลงต้นไม้ของพ่อ สื่อถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระมหากษัตริย์ในข้อใด

- ก. พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว
- ข. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
- ค. พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
- ง. พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

4. ใครคือผู้แต่งเพลงต้นไม้ของพ่อ

- ก. ครูสุลา คุณวุฒิ
- ข. ธงไชย แมคอินไตย์
- ค. นิติพงษ์ ห่อนาค
- ง. ไพบจัน เพชรสุพรรณ

5. สิ่งสำคัญที่ผู้ขับร้องและผู้บรรเลงจะต้องยึดเป็นหลักตรงกับข้อใด

- ก. ชื่อเพลง
- ข. จังหวะ
- ค. ฝีมือ
- ง. ผู้ชม

6. องค์ประกอบของเพลงในส่วนใดที่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน

- ก. เนื้อร้อง
- ข. จังหวะ
- ค. ทำนอง
- ง. ดนตรี

7. คำประพันธ์ที่ใช้สำหรับขับร้อง คือความหมายข้อใด

- ก. เนื้อร้อง
- ข. จังหวะ
- ค. ทำนอง
- ง. ดนตรี

8. ข้อใดคือองค์ประกอบหนึ่งของเพลง ที่บ่งบอกถึงเสียงสูง-ต่ำ

- ก. เนื้อร้อง
- ข. จังหวะ
- ค. ทำนอง
- ง. ดนตรี

9. การขับร้องเป็นหมู่คณะ โดยเปล่งเสียงออกมาพร้อมกัน และผสมผสานกลมกลืนไปในทิศทางเดียวกัน คือข้อใด

- ก. จังหวะ
- ข. ทำนองเพลง
- ค. ดนตรี
- ง. การประสานเสียง

10. เพลงต้นไม้ของพ่อ คำว่า “พ่อ” ในที่นี้หมายถึงใคร

- ก. รุ่นพี่
- ข. ครูบาอาจารย์
- ค. บิดา
- ง. ในหลวง

11. นักเรียนมีหลักในการเลือกเพลงเพื่อใช้ในการประดิษฐ์อย่างไร

- ก. เนื้อเพลงสั้นที่สุด
- ข. เนื้อเพลงยาวที่สุด
- ค. เนื้อเพลงที่ตนเองชื่นชอบที่สุด
- ง. เนื้อเพลงบ่งบอกความหมายชัดเจนที่สุด

12. ข้อใดเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่สุดในการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

- ก. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับผู้ขับร้อง
- ข. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับชนิดของเครื่องดนตรี
- ค. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับชื่อเพลงต่าง ๆ
- ง. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเพลง

13. ข้อใดคือคุณสมบัติที่สำคัญของการขับร้องเดี่ยว

- ก. หน้าตาดี
- ข. มีชื่อเสียง
- ค. มีเสียงที่ใสกังวาน
- ง. ได้เรียนขับร้องกับผู้ที่มีชื่อเสียง

14. เพลงต้นไม้ของพ่อในท่อนต่อไปนี้ สื่อความหมายตรงกับข้อใด

“ผ่านมาแล้วห้าสิบปี ต้นไม้นั้นสูงใหญ่ ลมแรงเท่าไร ก็บรรเทา
ออกผลให้เก็บกิน แตกใบเพื่อให้ร่มเงา คอยดูแลเรา ให้เรายังมีวันต่อไป”

- ก. แม้จะผ่านมรสุมมากมาย แต่ประเทศไทยก็ยังมุ่งไปสู่ความเจริญ ด้วยร่มบารมีของในหลวงด้วยความพอเพียง ประเทศของเราก็ผ่านพ้นมาได้
- ข. คนไทยทุกคนต้องจับมือกัน และทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพราะในหลวงทรงรักประชาชน และรักประเทศไทยอย่างสุดหัวใจ
- ค. ทุกคนมาร่วมกันทำตามปณิธานของพ่อเพื่อให้ต้นไม้ของพ่อยังคงงดงามต่อไปอีกหมื่น ๆ ปี
- ง. ในหลวงทรงต้องแบกรับความหวังของปวงชนชาวไทย ทุ่มเทและไม่ย่อท้อ และลูกจะสัญญากับพ่อว่าจะรักสามัคคีกัน จะอยู่ดูแลประเทศไทยของเราด้วยหัวใจ

15. เพลงต้นไม้ของพ่อในท่อนต่อไปนี้ สื่อความหมายตรงกับข้อใด

“พ่อใช้เหงื่อแทนน้ำรดลงไป เพื่อให้ผลิดอกใบออกผล
ให้เราทุกคน เติบโตอย่างร่มเย็นในบ้านเรา ”

ก. แม้จะผ่านมรสุมมากมาย แต่ประเทศไทยก็ยังมุ่งไปสู่ความเจริญ ด้วยร่มบารมีของในหลวง ด้วยความพอเพียง ประเทศของเราก็ผ่านพ้นมาได้

ข. คนไทยทุกคนต้องจับมือกัน และทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพราะในหลวงทรงรักประชาชน และรักประเทศไทยอย่างสุดหัวใจ

ค. ทุกคนมาร่วมกันทำตามปณิธานของพ่อ เพื่อให้ต้นไม้ของพ่อยังคงงดงามต่อไปอีกหมื่น ๆ ปี

ง. ในหลวงทรงต้องแบกรับความหวังของปวงชนชาวไทย ห่มเทไม่ย่อท้อ พยายามสร้างรากฐานเพื่อให้ประเทศไทยไปสู่อนาคตที่ดี

16. เพลงต้นไม้ของพ่อ ผู้แต่งตั้งใจเขียนเพลงในแนวการเล่าเรื่อง และใช้สิ่งใดเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่ในหลวงทรงทำเพื่อประชาชนมาโดยตลอด

ก. เมล็ดพืช

ข. ต้นไม้

ค. ดอกไม้

ง. ลม

17. เนื้อเพลงในประโยคนี้ “ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่ และยังอยู่เพื่อคอยรักษา” คำว่า รักษา หมายถึงสิ่งใด

ก. จะรักและซื่อตรงในอาชีพของตนเอง

ข. จะคอยรักษายามที่เป็นไข้ได้ป่วย

ค. จะรักษาคำสอนของพระพุทธศาสนา

ง. จะรักสามัคคีกันและจะอยู่ดูแลกันและกัน

18. เนื้อเพลงในประโยคนี้ “ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่ และยังอยู่เพื่อคอยรักษา” ใครจะยังอยู่เพื่อคอยรักษา

ก. เพื่อนที่ดี

ข. สมาชิกในครอบครัว

ค. ประชาชนทุกคน

ง. คนที่เป็นใหญ่เป็นโตในสังคม

19. เพลงต้นไม้ของพ่อ คำว่า “ต้นไม้” เปรียบเสมือนสิ่งใด

ก. ตัวเรา

ข. ครอบครัว

ค. ประเทศ

ง. นายหลวงรัชกาลที่ 9

20. เพลงต้นไม้ของพ่อ มุ่งใหญ่ให้เกิดความรู้สึกใดมากยิ่งขึ้น

ก. รักครอบครัว

ข. รักเพื่อนบ้าน

ค. รักประเทศไทย

ง. รักตัวเรา

เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

รายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

คำแนะนำ : ข้อสอบเป็นข้อสอบแบบ 4 ตัวเลือก มีจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ 10 คะแนน

1. ข้อใดคือความหมายของเสียงร้อง

ก. เสียงที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

ข. เสียงที่เกิดขึ้นจากเปล่งออกมาจากผู้ขับร้อง

ค. เสียงที่เกิดขึ้นจากการบรรเลงเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ

ง. เสียงที่เกิดจากวัตถุ

2. จงเติมประโยคเนื้อเพลงที่ขาดหายไปให้ถูกต้อง

“ลูกได้อยู่ได้คอยอาศัย.....1..... แต่เหมือนว่าหัวใจพ่อกว้างกว่า”

“ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่.....2.....และยังอยู่เพื่อคอยรักษา”

ก. (ต้นไม้ที่สูงใหญ่) และ (แตกใบเพื่อให้ร่มเงา)

ข. (แผ่นดินยังกว้างไกล) และ (และยังอยู่เพื่อคอยรักษา)

ค. (ต้นไม้ที่พ่อปลูก) และ (จากรอยที่พ่อตั้งใจ)

ง. (สืบสานและติดตาม) และ (จากรอยที่พ่อตั้งใจ)

3. บทเพลงต้นไม้ของพ่อ สื่อถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระมหากษัตริย์ในข้อใด

ก. พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว

ข. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ค. พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล

ง. พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

4. ใครคือผู้แต่งเพลงต้นไม้ของพ่อ

ก. ครูสลา คุณวุฒิ

ข. ชงไชย แมคอินไตย์

ค. นิติพงษ์ ห่อนาค

ง. ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ

5. สิ่งสำคัญที่ผู้ขับร้องและผู้บรรเลงจะต้องยึดเป็นหลักตรงกับข้อใด

ก. ชื่อเพลง

ข. จังหวะ

ค. ฝีมือ

ง. ผู้ชม

6. องค์ประกอบของเพลงในส่วนใดที่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน

ก. เนื้อร้อง

ข. จังหวะ

ค. ทำนอง

ง. ดนตรี

7. คำประพันธ์ที่ใช้สำหรับขับร้อง คือความหมายข้อใด

ก. เนื้อร้อง

ข. จังหวะ

ค. ทำนอง

ง. ดนตรี

8. ข้อใดคือองค์ประกอบหนึ่งของเพลง ที่บ่งบอกถึงเสียงสูง-ต่ำ

ก. เนื้อร้อง

ข. จังหวะ

ค. ทำนอง

ง. ดนตรี

9. การขับร้องเป็นหมู่คณะ โดยเปล่งเสียงออกมาพร้อมกัน และผสมผสานกลมกลืนไปในทิศทางเดียวกัน คือข้อใด

ก. จังหวะ

ข. ทำนองเพลง

ค. ดนตรี

ง. การประสานเสียง

10. เพลงต้นไม้มองพ่อ คำว่า “พ่อ” ในที่นี้หมายถึงใคร

- ก. รุ่งพี
- ข. ครูบาอาจารย์
- ค. บิดา

ง. ในหลวง

11. นักเรียนมีหลักในการเลือกเพลงเพื่อใช้ในการประดิษฐ์อย่างไร

- ก. เนื้อเพลงสั้นที่สุด
- ข. เนื้อเพลงยาวที่สุด
- ค. เนื้อเพลงที่ตนเองชื่นชอบที่สุด

ง. เนื้อเพลงบ่งบอกความหมายชัดเจนที่สุด

12. ข้อใดเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่สุดในการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง

- ก. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับผู้ขับร้อง
- ข. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับชนิดของเครื่องดนตรี
- ค. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับชื่อเพลงต่าง ๆ

ง. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเพลง

13. ข้อใดคือคุณสมบัติที่สำคัญของการขับร้องเดี่ยว

- ก. หน้าตาดี
- ข. มีชื่อเสียง
- ค. มีเสียงที่ใสกังวาน
- ง. ได้เรียนขับร้องกับผู้ที่มีชื่อเสียง

14. เพลงต้นไม้มองพ่อในท่อนต่อไปนี้ สื่อความหมายตรงกับข้อใด

“ผ่านมาแล้วห้าสิบปี ต้นไม้นั้นสูงใหญ่ ลมแรงเท่าไร ก็บรรเทา
ออกผลให้เก็บกิน แตกใบเพื่อให้ร่มเงา คอยดูแลเรา ให้เรายังมีวันต่อไป”

ก. แม้จะผ่านมรสุมมากมาย แต่ประเทศไทยก็ยังมุ่งไปสู่ความเจริญ ด้วยร่มบารมีของในหลวงด้วยความพอเพียง ประเทศของเราก็ผ่านพ้นมาได้

ข. คนไทยทุกคนต้องจับมือกัน และทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพราะในหลวงทรงรักประชาชน และรักประเทศไทยอย่างสุดหัวใจ

ค. ทุกคนมาร่วมกันทำตามปณิธานของพ่อเพื่อให้ต้นไม้มองพ่อยังคงงดงามต่อไปอีกหมื่น ๆ ปี

ง. ในหลวงทรงต้องแบกรับความหวังของปวงชนชาวไทย ทุ่มเทและไม่ย่อท้อ และลูกจะสัญญาว่า จะรักสามัคคีกัน จะอยู่ดูแลประเทศไทยของเราด้วยหัวใจ

15. เพลงต้นไม้ของพ่อในท่อนต่อไปนี้ สื่อความหมายตรงกับข้อใด

**“พ่อใช้เหงื่อแทนน้ำรดลงไป เพื่อให้ผลิดอกใบออกผล
ให้เราทุกคน เติบโตอย่างร่มเย็นในบ้านเรา ”**

ก. แม้จะผ่านมรสุมมากมาย แต่ประเทศไทยก็ยังมุ่งไปสู่ความเจริญ ด้วยร่มบารมีของในหลวง ด้วยความพอเพียง ประเทศของเราก็ผ่านพ้นมาได้

ข. คนไทยทุกคนต้องจับมือกัน และทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพราะในหลวงทรงรักประชาชน และรักประเทศไทยอย่างสุดหัวใจ

ค. ทุกคนมาร่วมกันทำตามปณิธานของพ่อ เพื่อให้ต้นไม้ของพ่อยังคงงดงามต่อไปอีกหมื่น ๆ ปี

ง. ในหลวงทรงต้องแบกรับความหวังของปวงชนชาวไทย ท่วมเทไม่ย่อท้อ พยายามสร้างรากฐานเพื่อให้ประเทศไทยไปสู่อนาคตที่ดี

16. เพลงต้นไม้ของพ่อ ผู้แต่งตั้งใจเขียนเพลงในแนวการเล่าเรื่อง และใช้สิ่งใดเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่ในหลวงทรงทำเพื่อประชาชนมาโดยตลอด

ก. เมล็ดพืช

ข. ต้นไม้

ค. ดอกไม้

ง. ลม

17. เนื้อเพลงในประโยคนี้ “ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่ และยังอยู่เพื่อคอยรักษา” คำว่า รักษา หมายถึงสิ่งใด

ก. จะรักและซื่อตรงในอาชีพของตนเอง

ข. จะคอยรักษายามที่เป็นไข้ได้ป่วย

ค. จะรักษาคำสอนของพระพุทธศาสนา

ง. จะรักสามัคคีกันและจะอยู่ดูแลกันและกัน

18. เนื้อเพลงในประโยคนี้ “ลูกที่เกิดตรงนี้นั้นยังอยู่ และยังอยู่เพื่อคอยรักษา” ใครจะยังอยู่เพื่อคอยรักษา

ก. เพื่อนที่ดี

ข. สมาชิกในครอบครัว

ค. ประชาชนทุกคน

ง. คนที่เป็นใหญ่เป็นโตในสังคม

19. เพลงต้นไม้ของพ่อ คำว่า “ต้นไม้” เปรียบเสมือนสิ่งใด

ก. ตัวเรา

ข. ครอบครัว

ค. ประเทศ

ง. นายหลวงรัชกาลที่ 9

20. เพลงต้นไม้ของพ่อ มุ่งใหญ่ฟังเกิดความรู้สึกใดมากยิ่งขึ้น

ก. รักครอบครัว

ข. รักเพื่อนบ้าน

ค. รักประเทศไทย

ง. รักตัวเรา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
ผู้สอน นางสาวชมพิชา ศรีภักดี เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ผู้ออกแบบจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง ความหมายของสี อิทธิพลของสีที่มีผลต่อความรู้สึกของมนุษย์ และการใช้วัสดุที่เหมาะสมกับชิ้นงาน เพื่อให้การออกแบบเครื่องแต่งกายมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่จะแสดงไปในทิศทางเดียวกัน และเกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น การออกแบบเครื่องแต่งกายที่ดีจะสะท้อนบุคลิกลักษณะของนักแสดงถือว่าเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วยสื่อสารกับผู้ชม โดยทำให้ผู้ชมสามารถตีความเกี่ยวกับข้อมูลบางประการของนักแสดงได้ เช่น เพศ อาชีพ ยุคสมัย วัฒนธรรม ประเพณี เป็นต้น นอกจากนี้เครื่องแต่งกายที่ดีก็ยังช่วยส่งเสริมจุดเด่นให้นักแสดงมีบุคลิกลักษณะที่ดี หรือช่วยอำพรางส่วนที่บกพร่องของนักแสดงได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระแกนกลาง

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์พากษ์
คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระชื่นชมและ
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด ศ 3.1 ป.6/2 ออกแบบเครื่องแต่งกายหรืออุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่างง่าย ๆ

สาระแกนกลาง

การออกแบบสร้างสรรค์เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบการแสดง

3. สาระการเรียนรู้

การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

- หลักการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง
- ความหมายของสี และอิทธิพลของสีที่มีผลต่อความรู้สึกของมนุษย์
- วัสดุอุปกรณ์

4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง
2. มีทักษะในการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

อยู่อย่างพอเพียง

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการคิด

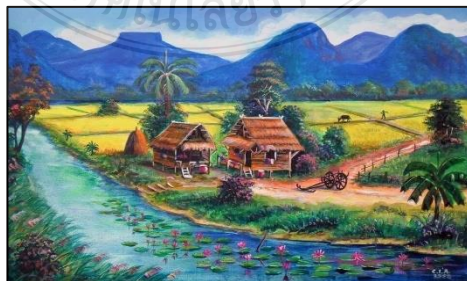
7. กิจกรรมการเรียนรู้

ใช้รูปแบบการสอนนาฏศิลป์แบบจีนเนติกส์ ตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูนำมาภาพที่ 1 ชื่อภาพ “ธรรมชาติบ้านเรา” ให้นักเรียนดูแล้วให้นักเรียนร่วมกันตอบคำถาม ว่านักเรียนเห็นอะไรบ้างในภาพนี้ สื่อความหมายในเรื่องใด แล้วให้นักเรียนร่วมกันอธิบายความรู้สึกที่มีต่อภาพที่เห็น

ภาพที่ 2.1 “ธรรมชาติบ้านเรา”

ชั้นสอน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง

1. ครูให้นักเรียนดูภาพที่ 2 ชื่อภาพ “ป่าไม้” แล้วให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับภาพที่เห็นในเรื่องสาระและสี

ภาพที่ 2.2 “ป่าไม้”

2. ครูให้นักเรียนอภิปรายเปรียบเทียบ “ภาพธรรมชาติบ้านเรา” และ “ภาพป่าไม้” ในเรื่องสาระและสื่อความหมาย สี และความเหมือนและต่างของความรู้สึกที่มีต่อภาพที่เห็นทั้งสองภาพ
3. ครูแจ้งนักเรียนทราบว่าสอนเรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง พร้อมแจก ใบความรู้ที่ 3
4. ครูอธิบายเรื่อง หลักการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง โดยใช้สื่อ PowerPoint และใบความรู้ประกอบการสอน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

1. ครูอธิบายว่า การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์นอกจากผู้สร้างสรรค์จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงนั้นผู้ออกแบบจะต้องมีทักษะในการเลือกใช้สี ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างหนึ่ง
2. ครูสอนเรื่อง ความหมายของสีและอิทธิพลของสีที่มีผลต่อความรู้สึกของมนุษย์
3. ครูหยิบภาพที่ 3 ชื่อภาพ “วิถีชีวิตของคนไทย” ให้นักเรียนดู และถามนักเรียนว่าภาพที่เห็นสื่อถึง เพศ วัย วิถีชีวิตของบุคคลในภาคอะไร

ภาพที่ 2.3 “วิถีชีวิตของคนไทย”

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง

1. ครูถามนักเรียนว่าถ้าต้องการจะสื่อ ความหมายของบุคลิก ลักษณะของบุคคลในด้านอุปนิสัย วิถีชีวิต และวัฒนธรรมของบุคคลในภาค นักเรียนจะสื่ออย่างไร จะเลือกใช้สีใด แล้วให้เวลานักเรียนคิดวิเคราะห์ และช่วยกันตอบพร้อมบอกเหตุผล

2. ครูให้นักเรียนร่วมกันออกแบบ กำหนดสีเครื่องแต่งกายของบุคคลในภาพที่นักเรียนต้องการสื่อถึงความหมาย บุคลิก ลักษณะของบุคคลในด้านอุปนิสัย วิถีชีวิต และวัฒนธรรมของบุคคลในภาค

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

1. ครูอธิบายว่า นอกจากเรื่องสีที่ผู้ออกแบบจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจแล้วนั้น การเลือกใช้วัสดุในการออกแบบเครื่องแต่งกายก็เป็นสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้ออกแบบจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับชนิดของงาน ชนิดของแบบ และต้องใช้วัสดุต่าง ๆ ด้วยความระมัดระวัง

2. ครูอธิบายเรื่อง วัสดุในการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

3. ครูให้นักเรียนกำหนดวัสดุที่ใช้สื่อความหมายของประกอบการนำเสนอ บุคลิก ลักษณะของบุคคลในด้านอุปนิสัย วิถีชีวิต และวัฒนธรรมของบุคคลในภาค

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

1. ให้นักเรียนออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงในใบงานที่ 2 โดยให้นำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้ นำมาออกแบบลงในกระดาษออกแบบที่คุณครูแจกให้ และอธิบายตามหัวข้อต่อไปนี้

- ชื่อชุดที่ออกแบบ
- อธิบายเหตุผลในการออกแบบชุด

2. ครูสุ่มนักเรียน 10 คน ออกมานำเสนอการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบ
การแสดงและให้เพื่อนในห้องฟังและให้เพื่อน ๆ ร่วมกันแสดงความคิดเห็น

ขั้นสรุปทบทวน

ครูให้นักเรียนร่วมกันสรุป และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามคำถามเกี่ยวกับข้อสงสัย ครูตอบ
คำถามพร้อมให้คำแนะนำ

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดผล

ให้นักเรียนออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

การประเมินผล

ตรวจชิ้นงานการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ : อยู่อย่างพอเพียง

- แบบสังเกตพฤติกรรม

ประเมินสมรรถนะผู้เรียน : ความสามารถในการคิด

- จากการทำใบงานที่ 2 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. หนังสือวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ป.6
2. ห้องนาฏศิลป์
3. แผ่นภาพต่าง ๆ

10. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... ผู้บันทึก
(นางสาวชมพิดาน ศรีภักดี)

10.1 ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าวิชาการ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....
(นางสาวกัลยากร บุญนำ)

หัวหน้าวิชาการ และรองผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

10.2 ข้อเสนอแนะจากผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....
(นายวิชัย โสพลพันธุ์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ด้านอยู่อย่างพอเพียง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

เวลา 2 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ใช้ทรัพย์สินของตนเอง เช่น สิ่งของ เครื่องใช้ ฯลฯ อย่าง ประหยัด คมค่า		ใช้เวลาอย่างเหมาะสม		ไม่เอาเปรียบผู้อื่น และไม่ทำ ให้อื่นเดือดร้อน		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									
16									
17									

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ใช้ทรัพย์สินของตนเอง เช่น สิ่งของ เครื่องใช้ ฯลฯ อย่าง ประหยัด คมค่า		ใช้เวลาอย่างเหมาะสม		ไม่เอาเปรียบผู้อื่น และไม่ทำ ให้ผู้อื่นเดือดร้อน		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
18									
19									
20									
21									
22									
23									
24									
25									
26									
27									
28									
29									
30									

ลงชื่อ.....

(นางสาวชมพิชาน์ ศรีภักดี)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

แบบประเมินทักษะ

“การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง”

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

✓ แบบประเมินทักษะการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

เลข ที่	รายชื่อสมาชิก ในกลุ่ม	รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
			5	4	3	2	1
		1. มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ					
		2. มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์					
		3. มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบในงาน					
		4. การควบคุมเวลาตามกำหนด					
		รวม 20 คะแนน (ได้.....คะแนน)					

ผู้ประเมิน.....

(นางสาวชมพินันท์ ศรีภักดี)

✓ เกณฑ์การประเมินทักษะการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

รายการ ประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
	5 = ดีมาก	4 = ดี	3 = ปานกลาง	2 = พอใช้	1 = ควรปรับปรุง
1. มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยการใช้เทคนิคเพิ่มเติมตั้งแต่ 5 อย่างเป็นต้นไป	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยการใช้เทคนิคเพิ่มเติม 4 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยการใช้เทคนิคเพิ่มเติม 3 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยการใช้เทคนิคเพิ่มเติม 2 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยการใช้เทคนิคเพิ่มเติม 1 อย่าง
2. มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ (สำคัญมี 7 อย่าง)	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ครบถ้วน	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ขาด 1 อย่าง	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ขาด 2 อย่าง	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ขาด 3 อย่าง	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ขาดตั้งแต่ 4 อย่างเป็นต้นไป
3. มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบในชิ้นงาน	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบตั้งแต่ 5 ชิ้น ขึ้นไป	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ 4 ชิ้น	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ 3 ชิ้น	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ 2 ชิ้น	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ 1 ชิ้น
4. การควบคุมเวลาตามกำหนดในการออกแบบชิ้นงาน	ใช้เวลาในการออกแบบชิ้นงานตามเวลาที่กำหนด	ใช้เวลาในการออกแบบชิ้นงานเกิน 1 นาที	ใช้เวลาในการออกแบบชิ้นงานเกิน 2 นาที	ใช้เวลาในการออกแบบชิ้นงานเกิน 3 นาที	ใช้เวลาในการออกแบบชิ้นงานเกินตั้งแต่ 4 นาทีขึ้นไป

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 19 - 20 ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก

คะแนน 16 - 18 ระดับคุณภาพ 4 ดี

คะแนน 13 - 15 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง

คะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้

คะแนน 0 - 9 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
ผู้สอน นางสาวชมพิชา ศรีภักดี เวลา 2 ชั่วโมง

1. **สาระสำคัญ** อุปกรณ์ประกอบการแสดงถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ที่จะช่วยให้การแสดงมีความสมจริง ซึ่งผู้ออกแบบจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง และการแสดงนาฏศิลป์บางชุดอาจมีอุปกรณ์เช่น พัด เทียน กิ่งไม้ หรืออื่น ๆ มาใช้ประกอบการแสดง เพื่อให้การแสดงเกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระแกนกลาง

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์วิพากษ์
คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระชื่นชมและ
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด ศ 3.1 ป.6/2 ออกแบบเครื่องแต่งกายหรืออุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่างง่าย ๆ

สาระแกนกลาง

การออกแบบสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบการแสดง

3. สาระการเรียนรู้

การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง

- หลักการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง
- วัสดุอุปกรณ์

4. วัดผลประสงค์การเรียนรู้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง
2. มีทักษะในการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

อยู่อย่างพอเพียง

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการคิด

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ใช้รูปแบบการสอนนาฏศิลป์แบบซินเนติกส์ ตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูถามนักเรียนว่า ในประเทศไทยเรามีอาชีพอะไรบ้าง ให้นักเรียนร่วมกันตอบ
2. ครูแจ้งนักเรียนทราบว่า จะสอนเรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงพร้อม

แจกใบความรู้ที่ 4

ขั้นสอน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง

ครูนำมาแผ่นภาพเรื่อง “อาชีพของคนไทย” มาให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนช่วยกันตอบว่าแต่ละอาชีพต้องใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดบ้าง ในการประกอบอาชีพ ให้นักเรียนร่วมแสดงความคิดเห็น พร้อมคำแนะนำของครู

ภาพที่ 2.4 “อาชีพของคนไทย”

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

1. ครูสุ่มถามนักเรียนเกี่ยวกับอาชีพที่ตนเองใฝ่ฝันที่อยากจะเป็นในอนาคต และบอกเหตุผล ครูสุ่มนักเรียน 5 คน ให้ออกมาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังหน้าชั้น
2. ครูถามนักเรียนในห้องว่า อาชีพของบุคคลที่เพื่อนทั้ง 5 คน ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน ในแต่ละอาชีพ จะต้องใช้อุปกรณ์ใดบ้าง ให้นักเรียนช่วยกันตอบ

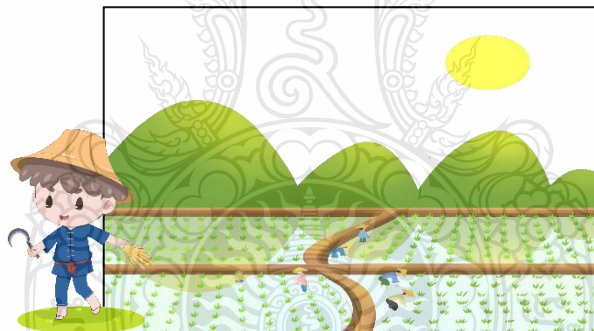
3. ครูอธิบายว่า อุปกรณ์ประกอบการแสดงถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ ที่จะทำให้การแสดงมีความสมจริง และเกิดความสมบูรณ์ในการแสดงมากขึ้น และถ้าสร้างสรรค์ออกมาดี ก็จะทำให้การแสดงดูน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

4. ครูอธิบายเรื่อง หลักการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยใช้ใบความรู้ประกอบการสอน

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง

1. ครูอธิบายเกี่ยวกับ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการแสดง จะต้องมีความเหมาะสมต่อการแสดง เช่น วัสดุที่ใช้จะต้องมีความแข็งแรง ทนทาน น้ำหนักเบา สะดวกต่อการเคลื่อนไหว และอุปกรณ์นั้นต้องไม่เกิดอันตราย

2. ครูยกตัวอย่างให้นักเรียนเห็นภาพ เช่น ถ้าการแสดงเกี่ยวกับอาชีพชาวนา จะต้องใช้ “เคียวเกี่ยวข้าว” ในการแสดง เคียวเกี่ยวข้าวของจริงจะมีความคม และหนักซึ่งอาจจะไม่เหมาะต่อการแสดง เพราะฉะนั้นจะต้องประดิษฐ์อุปกรณ์อย่างไรให้มีลักษณะคล้ายคลึงกับของจริง

ภาพที่ 2.5 “อาชีพชาวนา”

3. ครูถามนักเรียน 2 คำถาม โดยให้นักเรียนวิเคราะห์และตอบคำถาม แล้วบันทึกลงในสมุดดังนี้

1) “เคียวเกี่ยวข้าวของจริง จะมีน้ำหนักเท่าไร” ถ้านักเรียนต้องการประดิษฐ์ ให้มีน้ำหนักเบา นักเรียนจะเลือกใช้วัสดุใดบ้าง เพื่อเหมาะสมต่อการแสดง

2) “เคียวเกี่ยวข้าวของจริง มีความคม เพราะใช้ในการเก็บเกี่ยวข้าว” ถ้านักเรียนต้องการประดิษฐ์ ไม่ให้มีความคม นักเรียนจะเลือกใช้วัสดุใดบ้าง เพื่อความปลอดภัยของนักแสดง

ภาพที่ 2.6 “เคียวเกี่ยวข้าว”

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

ครูสุมนักเรียน 5 คน ออกมาอธิบายคำตอบที่นักเรียนบันทึกลงในสมุดให้เพื่อน ๆ ในห้องฟังและให้เพื่อนร่วมกันแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน ให้ร่วมกันประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่เกี่ยวกับอาชีพในท้องถิ่น โดยใช้วัสดุธรรมชาติหรือวัสดุของเหลือใช้มาประดิษฐ์ ครูให้เวลานักเรียนวางแผนและประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงตามใบงานที่ 3
2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนออุปกรณ์ และให้เพื่อนต่างกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น

ขั้นสรุปบทวน

1. ให้นักเรียนร่วมกันสรุปอีกครั้ง และครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม
2. ครูเน้นย้ำให้นักเรียนทราบว่า การเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ จึงเป็นสิ่งจำเป็นมากในการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงเพื่อให้อุปกรณ์สามารถใช้งานได้จริง คงทน ไม่ก่อให้เกิดอันตราย และเหมาะสมต่อการใช้แสดง

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดผล

1. ให้นักเรียนประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง
2. ให้นักเรียนนำเสนอรายงานที่แต่ละกลุ่ม

การประเมินผล

1. ตรวจสอบชิ้นงานการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง
2. การนำเสนอรายงานตามใบงานที่ 3

ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ : อยู่อย่างพอเพียง

- แบบสังเกตพฤติกรรม

ประเมินสมรรถนะผู้เรียน : ความสามารถในการคิด

1. ให้นักเรียนประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง
2. ให้นักเรียนนำเสนอรายงานตามใบงานที่ 3
3. จากสมุดบันทึก

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. หนังสือวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ป.6
2. ห้องนาฏศิลป์
3. แผ่นภาพเรื่อง “อาชีพของคนไทย”

10. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... ผู้บันทึก

(นางสาวชมพิจาน์ ศรีภักดี)

10.1 ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าวิชาการ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกัลยากร บุญนำ)

หัวหน้าวิชาการ และรองผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

10.2 ข้อเสนอแนะจากผู้บริหารสถานศึกษา

.....

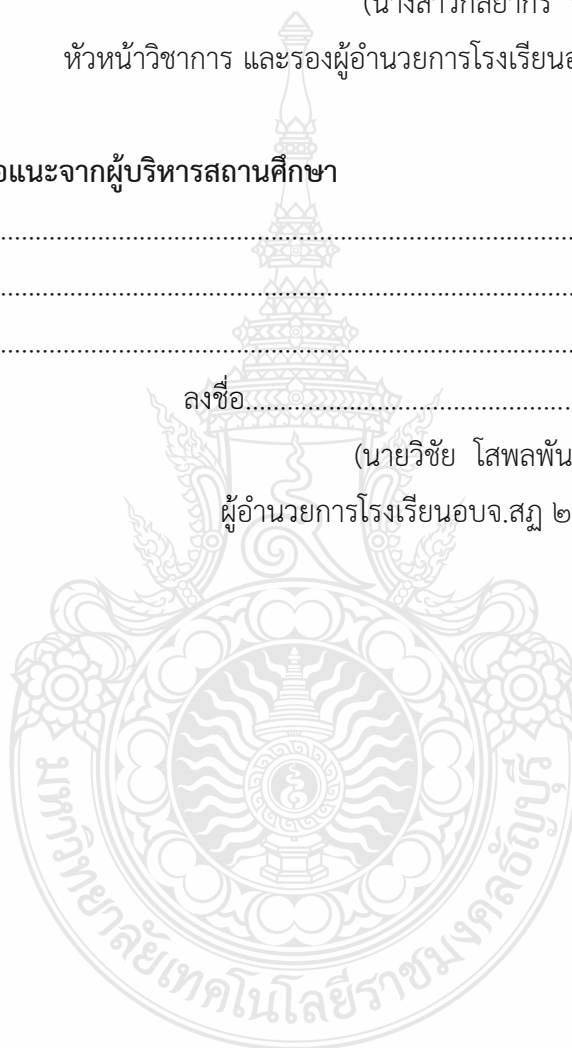
.....

.....

ลงชื่อ.....

(นายวิชัย โสพลพันธุ์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ด้านอยู่อย่างพอเพียง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัส ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แผนการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง

เวลา 2 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ใช้ทรัพย์สินของตนเอง เช่น สิ่งของ เครื่องใช้ ฯลฯ อย่าง ประหยัด คมค่า		ใช้เวลาอย่างเหมาะสม		ไม่เอาเปรียบผู้อื่น และไม่ทำ ให้ผู้อื่นเดือดร้อน		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									
16									
17									

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ใช้ทรัพย์สินของตนเอง เช่น สิ่งของ เครื่องใช้ ฯลฯ อย่าง ประหยัด คัดค้าน		ใช้เวลาอย่างเหมาะสม		ไม่เอาเปรียบผู้อื่น และไม่ทำ ให้ผู้อื่นเดือดร้อน		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
18									
19									
20									
21									
22									
23									
24									
25									
26									
27									
28									
29									
30									

ลงชื่อ.....

(นางสาวชมพูพิชาน์ ศรีภักดี)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

แบบประเมินทักษะการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง
“หัวข้อ การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่เกี่ยวกับอาชีพในท้องถิ่น”

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

✓ **แบบประเมินทักษะการออกแบบและการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง**

เลข ที่	รายชื่อสมาชิก ในกลุ่ม	รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
			5	4	3	2	1
		1. มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์					
		2. มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ ในชิ้นงาน					
		3. มีความคิดสร้างสรรค์ในการ ออกแบบ					
		4. ชิ้นงานมีความแข็งแรงคงทน					
		รวม 20 คะแนน (ได้.....คะแนน)					

ผู้ประเมิน.....

(นางสาวชมพูนันท์ ศรีภักดี)

✓ เกณฑ์การประเมินทักษะการออกแบบและการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง

รายการ ประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
	5 = ดีมาก	4 = ดี	3 = ปานกลาง	2 = พอใช้	1 = ต้อง ปรับปรุง
1. มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ (*สำคัญมี 7 อย่าง)	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ครบถ้วน	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ขาด 1 อย่าง	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ขาด 2 อย่าง	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ขาด 3 อย่าง	มีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ขาดตั้งแต่ 4 อย่างเป็นต้นไป
2. มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบในชิ้นงาน	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบตั้งแต่ 5 ชิ้น ขึ้นไป	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ 4 ชิ้น	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ 3 ชิ้น	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ 2 ชิ้น	มีการนำวัสดุธรรมชาติหรือของเหลือใช้มาออกแบบ 1 ชิ้น
3. มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติมตั้งแต่ 5 อย่างเป็นต้นไป	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม 4 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม 3 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม 2 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม 1 อย่าง
4. ชิ้นงานมีความแข็งแรงคงทน	ชิ้นงานมีความแข็งแรงคงทน	ชิ้นงานหลุดขาด 1 ตำแหน่ง	ชิ้นงานหลุดขาด 2 ตำแหน่ง	ชิ้นงานหลุดขาด 3 ตำแหน่ง	ชิ้นงานหลุดขาดตั้งแต่ 4 ตำแหน่งขึ้นไป

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 19 - 20 ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก

คะแนน 16 - 18 ระดับคุณภาพ 4 ดี

คะแนน 13 - 15 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง

คะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้

คะแนน 0 - 9 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง การประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
ผู้สอน นางสาวชมพิขันธ์ ศรีภักดี เวลา 4 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ การประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลงเป็นการใช้หลักการประดิษฐ์สร้างสรรค์ท่ารำประกอบเพลง โดยการเคลื่อนไหวท่าทางต่าง ๆ ให้มีความสวยงามเพื่อสื่อความหมายในเพลงให้ผู้ชมเข้าใจ ซึ่งท่าทางที่ใช้ในการประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลงจะเป็นท่าทางที่เกิดขึ้นจากการเลียนแบบบิรียาท่าทางธรรมชาติของมนุษย์ สัตว์ สิ่งของ แล้วนำมาประดิษฐ์เป็นท่ารำและท่าทางต่าง ๆ เพื่อใช้ในการแสดง โดยมีจุดประสงค์เพื่อสื่อความหมายโดยใช้ท่าทางแทนคำพูด ผู้ประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลงจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการประดิษฐ์ท่ารำ

2. มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระแกนกลาง

- มาตรฐาน ศ 3.1** เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์พากษ์
คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกความคิดอย่างอิสระชื่นชมและ
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
- ตัวชี้วัด ศ 3.1 ป.6/1** สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงโดยเน้นการถ่ายทอดลีลาหรือ
อารมณ์
- ศ 3.1 ป.6/3** แสดงนาฏศิลป์และละครง่าย ๆ

สาระแกนกลาง

การประดิษฐ์ท่าทางประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมืองหรือท้องถิ่นเน้นลีลาหรืออารมณ์

3. สาระการเรียนรู้

1. หลักการประดิษฐ์ท่ารำ
 - 1.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
 - 1.2 กำหนดกรอบแนวคิดในการออกแบบท่ารำ

- ประเภทและรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์
- การออกแบบท่ารำ

2. การประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง

4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง
2. มีทักษะในการแสดงนาฏศิลป์ประเภทระบำ รำและการแสดงพื้นเมือง
3. มีทักษะในการประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ใช้รูปแบบการสอนนาฏศิลป์แบบซินเนติกส์ ตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์ที่นักเรียนเคยพบเห็น หรือเคยแสดงว่า มีลักษณะและรูปแบบการแสดงเป็นอย่างไร ให้นักเรียนจำนวน 2-3 คน เล่าให้เพื่อน ๆ ฟังหน้าห้อง

2. ครูแจ้งนักเรียนทราบว่าสอนเรื่อง หลักการประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง แล้วแจก ใบความรู้ที่ 5

ขั้นสอน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง

1. ครูอธิบายเรื่อง หลักการประดิษฐ์ท่ารำ ผู้ประดิษฐ์จะต้องศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ประวัติความเป็นมา ความเป็นอยู่ ตำนาน ความเชื่อ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตและบริบททางสังคม ในเรื่องที่ต้องการจะสร้างสรรค์

2. ครูยกตัวอย่างการศึกษาข้อมูลพื้นฐานให้นักเรียนเห็นภาพ เช่น วิถีชีวิตของคนที่มีอาชีพกรีดยางในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นอาชีพหลักของชาวปักษ์ใต้ อาชีพนี้จะเริ่มจากการออกไปกรีดยาง จะมีไฟฉายติดอยู่บนศีรษะ เพราะออกไปกรีดยางตอนดึก และถือมีดสำหรับกรีดยาง พอรุ่งเช้าก็ออกไปเก็บยาง แล้วนำน้ำยางที่ได้ ไปผสมกับน้ำยา แล้วกวนจนน้ำยางแข็งตัว จึงนำไปนวด และรีดเป็นแผ่น แล้วนำออกตากแดด จนถึงการเก็บแผ่นยาง เป็นต้น โดยใช้สื่อวีดิทัศน์ในการสอน

3. ครูอธิบายการนำข้อมูลพื้นฐานดังกล่าว มากำหนดกรอบแนวคิดในการออกแบบท่ารำว่า ผู้ออกแบบควรมีความเข้าใจในเรื่อง ประเภทและรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์

4. ครูอธิบายเรื่อง รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์แต่ละประเภทได้แก่ ระบำ รำ ฟ้อน การแสดงพื้นเมือง พร้อมให้นักเรียนดูวีดิทัศน์ตัวอย่างการแสดงแต่ละประเภท ให้ร่วมกันวิเคราะห์แล้วเลือกรูปแบบการนำเสนอการแสดง เช่น ระบำ รำ ฟ้อน หรือ การแสดงพื้นเมือง

5. ครูอธิบายหลักการประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลงนั้น จะมีหลักในการออกแบบท่ารำแบ่งออกเป็น 3 ช่วง พร้อมยกตัวอย่างการแสดงชุดระบำชาวนา ให้นักเรียนเห็นภาพ แบ่งออกเป็น 3 ช่วง ดังนี้

ช่วงที่ 1 เกี่ยวกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวทำนา ที่ประกอบอาชีพชาวนา เริ่มจากฝ่ายชาย 1 คน ตื่นเข้ามาด้วยความเบิกบาน มองดูท้องฟ้าเมื่อเห็นว่าบรรยายกาลโลงสบาย จึงเรียกฝ่ายผู้ชายอีก 1 คน ไปทำนาพร้อมถืออุปกรณ์ได้แก่ เคียวเกี่ยวข้าว กระดังและเมล็ดข้าว โดยใช้ภาษาท่า เช่น ท่าการแบกหามกระดัง และมีมืออีกข้างถือเคียวเกี่ยวข้าว ทำท่าเดินกันไปที่นา

ช่วงที่ 2 ขั้นตอนการทำนา พอไปถึงที่นา ทั้งผู้หญิงและผู้ชายเดินออกมาทำนา โดยเริ่มตั้งแต่ผู้หญิงหว่านข้าว ผู้ชายไถนา จากนั้น ถึงขั้นตอนการเก็บเกี่ยวข้าวโดยมีอุปกรณ์ประกอบการแสดงคือ เคียวเกี่ยวข้าวและรวงข้าว โดยใช้ภาษาท่าและภาษานาฏศิลป์และการใช้ท่าทางในการแสดง

ช่วงที่ 3 เป็นช่วงเสร็จจากการทำนา เนื่องจากชาวนาเหน็ดเหนื่อย การแสดงในช่วงนี้จึงมีลักษณะเน้นความสนุกสนานรื่นเริง มีการเกี่ยวพาราศีกัน เพื่อให้เกิดความผ่อนคลายจากการทำงาน เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

1. ครูให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนความแตกต่างเช่น “รำ และ ระบำ” หรือ การแสดงพื้นเมืองของแต่ละภาค ครูให้เวลาคิด และให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นร่วมกันทั้งห้อง

2. ครูอธิบายว่า เมื่อนักเรียนรู้จักรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์แล้ว นักเรียนจะสามารถเลือกรูปแบบให้เหมาะสม โดยให้เหตุผลในการเลือกประเภทของการแสดงของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง

1. ครูใช้คำถามเชิงเปรียบเทียบแล้วให้นักเรียนนำเสนอในรูปแบบการแสดงที่เลือก พร้อมให้เหตุผลในเชิงเปรียบเทียบ
2. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกเพลงที่จะสร้างสรรค์แล้วออกแบบท่ารำตามหลักการประดิษฐ์ท่ารำ โดยให้เวลา 30 นาที
3. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอแนวคิดในการออกแบบและประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง โดยนำเสนอเป็น 3 ช่วง
4. ครูให้นักเรียนตอบคำถามว่า ถ้านักเรียนประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลง ในการออกแบบท่ารำนั้น ถ้านักเรียนแต่ละกลุ่มออกแบบการแสดงที่มีประเภทและรูปแบบการแสดง และช่วงการแสดงที่แตกต่างจากที่เลือก แล้วให้บันทึกลงในสมุด

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

1. ครูสุ่มนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมาอธิบายสิ่งที่บันทึกลงในสมุด จากขั้นที่ 4 ให้เพื่อน ๆ ฟังหน้าห้องและร่วมกันแสดงความคิดเห็น
2. ครูให้คำแนะนำเพิ่มเติมการให้เหตุผลความเหมาะสมหรือความบกพร่องในการคัดเลือกและรูปแบบการแสดงตามหลักประดิษฐ์สร้างสรรค์การแสดง

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเดิมจากครั้งที่แล้ว โดยให้นำความรู้ที่ได้มาวิเคราะห์ร่วมกันในกลุ่ม แล้วออกแบบและหาแนวทางในการประดิษฐ์ท่ารำประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมือง หรือท้องถิ่น โดยนำข้อมูลที่วิเคราะห์ได้ในแผนที่ 3 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง และแผนที่ 4 เรื่อง อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่ได้ประดิษฐ์แล้วมาใช้ในใบงานที่ 4 ครูให้เวลา 30 นาทีตามหัวข้อ ดังนี้

ข้อที่1. เลือกเพลง

ข้อที่2. ตั้งชื่อชุดการแสดง

ข้อที่3. รูปแบบการแสดง

ข้อที่4. องค์ประกอบและอุปกรณ์ประกอบการแสดง

ขั้นสรุปบทวน

ให้นักเรียนร่วมกันสรุปข้อมูล และครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดผล

- ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอรายงานตามใบงานที่ 4 ที่ละกลุ่มจนครบทุกกลุ่ม

การประเมินผล

- การนำเสนอการประดิษฐ์ทำร่ำประกอบเพลงตามใบงานที่ 4

ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ : มุ่งมั่นในการทำงาน

- แบบสังเกตพฤติกรรม

ประเมินสมรรถนะผู้เรียน : ความสามารถในการสื่อสาร

- ให้นักเรียนนำเสนอการแสดงตามใบงานที่ 4
- จากสมุดบันทึก

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. หนังสือวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ป.6
2. ห้องนาฏศิลป์
3. วิดีทัศน์ตัวอย่างการแสดงแต่ละประเภท

10. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... ผู้บันทึก

(นางสาวชมพิดาน ศรีภักดี)

10.1 ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าวิชาการ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกัลยากร บุญนำ)

หัวหน้าวิชาการ และรองผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

10.2 ข้อเสนอแนะจากผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นายวิชัย โสพลพันธุ์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ด้านใฝ่เรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัส ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แผนการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง

เวลา 4 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....

(นางสาวชมพิชาน์ ศรีภักดี)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

แบบประเมินการนำเสนอรายงาน

“หัวข้อ การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมือง หรือท้องถิ่น”

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชานาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

✓ แบบประเมินการนำเสนอแนวคิดการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง

เลข ที่	รายชื่อสมาชิก ในกลุ่ม	รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
			5	4	3	2	1
		1. แนวคิดในการกำหนดรูปแบบการแสดง					
		2. กำหนดทำรำสอดคล้องตามกรอบแนวคิด					
		3. ทำรำที่ออกแบบสื่อความหมายได้ชัดเจน					
		4. ทำรำสอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลง และจังหวะ					
		รวม 20 คะแนน (ได้.....คะแนน)					

ผู้ประเมิน.....

(นางสาวชมพินันท์ ศรีภักดี)

✓ เกณฑ์ประเมินการนำเสนอแนวคิดการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง

รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
	5 = ดีมาก	4 = ดี	3 = ปานกลาง	2 = พอใช้	1 = ต้องปรับปรุง
1. แนวคิดในการกำหนดรูปแบบการแสดง	การแสดงทำโดยมีแนวคิดในการประดิษฐ์ทำรำและกำหนดรูปแบบการแสดงชัดเจน	การแสดงทำโดยมีแนวคิดในการประดิษฐ์ทำรำชัดเจนแต่กำหนดรูปแบบการแสดงไม่ชัดเจน	ทั้งแนวคิดในการประดิษฐ์ทำรำและมีการกำหนดรูปแบบการแสดงไม่ชัดเจน	การแสดงทำโดยมีแนวคิดในการประดิษฐ์ทำรำไม่ชัดเจนและไม่มีการกำหนดรูปแบบการแสดง	การแสดงทำโดยไม่มีแนวคิดในการประดิษฐ์ทำรำและไม่มีกำหนดรูปแบบการแสดง
2. กำหนดทำรำสอดคล้องตามกรอบแนวคิด	กำหนดทำรำสอดคล้องตามกรอบแนวคิด ตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป	กำหนดทำรำสอดคล้องตามกรอบแนวคิด 4 จุด	กำหนดทำรำสอดคล้องตามกรอบแนวคิด 3 จุด	กำหนดทำรำสอดคล้องตามกรอบแนวคิด 2 จุด	กำหนดทำรำสอดคล้องตามกรอบแนวคิด 1 จุด
3. ทำรำที่ออกแบบสื่อความหมายได้ชัดเจน	ทำรำที่ออกแบบสื่อความหมายได้ชัดเจน ตั้งแต่ 5 ทำขึ้นไป	ทำรำที่ออกแบบสื่อความหมายได้ชัดเจน 4 ทำ	ทำรำที่ออกแบบสื่อความหมายได้ชัดเจน 3 ทำ	ทำรำที่ออกแบบสื่อความหมายได้ชัดเจน 2 ทำ	ทำรำที่ออกแบบสื่อความหมายได้ชัดเจน 1 ทำ
4. ทำรำสอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลง และจังหวะ	ทำรำสอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลงและจังหวะครบสมบูรณ์	ทำรำไม่สอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลง และจังหวะ 1 วรรค	ทำรำไม่สอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลง และจังหวะ 2 วรรค	ทำรำไม่สอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลง และจังหวะ 3 วรรค	ทำรำไม่สอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลง และจังหวะ ตั้งแต่ 4 วรรค เป็นต้นไป

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 19 - 20 ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก

คะแนน 16 - 18 ระดับคุณภาพ 4 ดี

คะแนน 13 - 15 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง

คะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้

คะแนน 0 - 9 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชา นาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง การนำเสนอการแสดง
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)
ผู้สอน นางสาวชมพิชา ศรีภักดี เวลา 4 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ การนำเสนอการแสดงนั้นถือได้ว่าเป็นหนึ่งในทักษะที่ผู้เรียนต้องมี การนำเสนอผลงานที่ดีจึงต้องคำนึงถึงการเลือกรูปแบบ วิธีการและขั้นตอนของการนำเสนอให้เหมาะสม นอกจากนี้ตัวของผู้นำเสนอเองก็นับเป็นอีกองค์ประกอบสำคัญ ที่จะส่งผลให้กระบวนการนำเสนอไปสู่ความสำเร็จ โดยผู้นำเสนอต้องใช้เทคนิควิธีการ การเป็นผู้พูด หรือผู้สรุปงานที่ดี เพราะคุณสมบัติของผู้นำเสนอจะมีอิทธิพลต่อการโน้มน้าวชักจูงให้เกิดความสนใจ และให้เกิดการยอมรับ เชื่อถือ และหากการนำเสนอที่ได้ออกมานั้นได้เลือกใช้สื่อประกอบการนำเสนอที่เหมาะสมก็จะช่วยส่งเสริมให้เกิดความเชื่อมั่นของผู้รับฟังให้คล้อยตามไปกับเรื่องราวของการนำเสนอได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระแกนกลาง

มาตรฐาน ศ. 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์พากษ์
คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระชื่นชมและ
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด ศ. 3.1 ป.6/1 สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงโดยเน้นการถ่ายทอดลีลาหรือ
อารมณ์

ศ. 3.1 ป.6/5 แสดงความคิดเห็นในการชมการแสดง

สาระแกนกลาง

การประดิษฐ์ท่าทางประกอบเพลงปลุกใจหรือเพลงพื้นเมืองหรือท้องถิ่นเน้นลีลาหรือ
อารมณ์

3. สารการเรียนรู้

หลักการนำเสนอการแสดง

- ความสำคัญของการนำเสนอ
- ประเภทของการนำเสนอ
- วิธีการนำเสนอการแสดง
- ประเด็นในการนำเสนอการแสดง

4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำเสนอการแสดง
2. มีทักษะในการนำเสนอการแสดง

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการคิด

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ใช้รูปแบบการสอนนาฏศิลป์แบบซินเนติกส์ ตามขั้นตอน ดังนี้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับประสบการณ์ในการนำเสนอผลงานต่าง ๆ ที่นักเรียนเคยนำเสนอมาว่านักเรียนเคยนำเสนอในงานในลักษณะแบบไหน และมีการเตรียมตัวอย่างไรบ้างในการนำเสนอ ครูเลือกนักเรียนจำนวน 2-3 คน เล่าให้เพื่อน ๆ ฟังหน้าห้อง
2. ครูแจ้งนักเรียนทราบว่า จะสอนเรื่อง การนำเสนอการแสดงพร้อมแจกใบความรู้ที่ 6

ขั้นตอน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง

1. ครูอธิบายว่า การนำเสนอเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญและสำคัญมาก เพื่อให้ผลงานเป็นที่ยอมรับและได้รับการรับรอง ซึ่งเราจะเห็นผลงานบางอย่างจัดทำมาอย่างดีผ่านการศึกษาและผ่านกระบวนการวิเคราะห์มาแล้ว แต่กลับไม่เป็นที่ยอมรับเพียงเพราะขาดการนำเสนอที่ดี ดังนั้นการนำเสนอถือว่าเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญจะต้องฝึกฝน เพราะเป็นทางนำมาซึ่งความสำเร็จ

2. ครูอธิบายเรื่อง การนำเสนอการแสดง โดยใช้ใบความรู้ที่ 6

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

1. ให้นักเรียนดูภาพดังกล่าวแล้วถามนักเรียนว่า ถ้านักเรียนจะนำเสนอเกี่ยวกับภาพนี้ นักเรียนจะนำเสนออย่างไร ครูให้เวลานักเรียนคิด 5 นาที

ภาพที่ 2.7 “ดอกบัว 4 เหล่า”

2. ครูสุ่มนักเรียน 3 คน เพื่อออกมานำเสนอให้เพื่อน ๆ ได้ฟังหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง

ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นลงในสมุด เกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียในการนำเสนอของเพื่อน ๆ ทั้ง 3 คน ที่ได้นำเสนอ (ในขั้นที่ 3)

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

1. ครูสุ่มนักเรียนจำนวน 5 คน ให้นักเรียนออกมาอธิบายในสิ่งที่ได้เขียนลงในสมุด (ในขั้นที่ 4) ทั้งข้อดีและข้อเสียในการนำเสนอของเพื่อน ๆ ทั้ง 3 คน โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็น และครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม

2. ครูอธิบายเรื่องวิธีการนำเสนอการแสดงและประเด็นในการนำเสนอการแสดง

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน (โดยใช้กลุ่มเดิม) ให้นำความรู้ที่ได้มาวางแผนร่วมกันในกลุ่มเกี่ยวกับการนำเสนอการแสดง โดยใช้เพลงเดิมที่ได้ประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 มานำเสนอ ตามใบงานที่ 5 ครูให้เวลานักเรียนวางแผนและซักซ้อมนำเสนอการแสดง โดยมีประเด็นในการนำเสนอ 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนนำ

- กล่าวทักทายและแนะนำสมาชิกกลุ่ม
- ชื่อชุดการแสดงที่จะนำเสนอ
- ความเป็นมาในการจัดทำการแสดง

ส่วนที่ 2 เนื้อหา

- นำเสนอชุดการแสดง โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอการแสดงหน้าชั้นเรียน ตามรูปแบบการแสดงที่กำหนดแนวคิดไว้แล้ว แล้วให้เพื่อนร่วมกันแสดงความคิดเห็น และครูคอยให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ส่วนที่ 3 ส่วนท้าย

- กล่าวขอบคุณผู้ชม

2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอการแสดง และให้เพื่อนต่างกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น

ขั้นสรุปบทวน

ครูให้นักเรียนร่วมกันสรุป และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามคำถามเกี่ยวกับข้อสงสัย ครูตอบคำถามพร้อมให้คำแนะนำ

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดผล

1. ให้นักเรียนนำเสนอการแสดงทีละกลุ่ม
2. ให้นักเรียนส่งสมุดท้ายคาบ

การประเมินผล

1. การนำเสนอการแสดงตามใบงานที่ 5
2. ตรวจสมุดบันทึก

ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ : มุ่งมั่นในการทำงาน

- แบบสังเกตพฤติกรรม

ประเมินสมรรถนะผู้เรียน : ความสามารถในการคิด

1. ให้นักเรียนนำเสนอรายงานตามใบงานที่ 5
2. จากสมุดบันทึก

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ภาพประกอบ
2. หนังสือวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ป.6
3. ห้องนาฏศิลป์

10. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... ผู้บันทึก
(นางสาวชมพิชาน์ ศรีภักดี)

10.1 ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าวิชาการ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....
(นางสาวกัลยากร บุญนำ)

หัวหน้าวิชาการ และรองผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

10.2 ข้อเสนอแนะจากผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....
(นายวิชัย โสพลพันธุ์)
ผู้อำนวยการโรงเรียนอบจ.สฎ ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง)

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ด้านใฝ่เรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชานาฏศิลป์ รหัส ศ16101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แผนการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การนำเสนอการแสดง

เวลา 4 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									
16									
17									

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
18									
19									
20									
21									
22									
23									
24									
25									
26									
27									
28									
29									
30									

ลงชื่อ.....

(นางสาวชมพิดาณี ศรีภักดี)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

แบบประเมินการนำเสนอการแสดง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การนำเสนอการแสดง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง : แบบประเมินการนำเสนอการแสดงมีทั้งหมด 2 ตอน คือ แบบประเมินการนำเสนอรายงาน และ แบบประเมินการแสดง

เลข ที่	รายชื่อสมาชิก ในกลุ่ม	รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
			5	4	3	2	1
		✓ ตอนที่ 1 : แบบประเมินการนำเสนอรายงาน					
		1. การนำเสนอได้น่าสนใจ					
		2. นำเสนอได้เป็นธรรมชาติ					
		3. มีความเชื่อมั่นในการนำเสนอโดยไม่ติดขัด					
		4. การควบคุมเวลาตามกำหนด					
		20 คะแนน (ได้.....คะแนน)					
		✓ ตอนที่ 2 : แบบประเมินการแสดง					
		1. ทำท่าสอดคล้องตามเนื้อร้องและทำนองเพลง					
		2. จังหวะถูกต้อง					
		3. การสื่ออารมณ์ความรู้สึก					
		4. ความพร้อมเพรียง					
		20 คะแนน (ได้.....คะแนน)					
		รวม 40 คะแนน (ได้.....คะแนน)					

ผู้ประเมิน.....

(นางสาวชมพิจาน์ ศรีภักดี)

✓ ตอนที่ 1 : เกณฑ์การประเมินการนำเสนอรายงาน (20 คะแนน)

รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
	5 = ดีมาก	4 = ดี	3 = ปานกลาง	2 = พอใช้	1 = ควรปรับปรุง
1. มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ	มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ การแสดง โดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม ตั้งแต่ 5 อย่างเป็นต้นไป	มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ การแสดงโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม 4 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ การแสดงโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม 3 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ การแสดงโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม 2 อย่าง	มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ การแสดงโดยใช้เทคนิคเพิ่มเติม 1 อย่าง
2. นำเสนอได้เป็นธรรมชาติทั้ง 5 อย่าง ดังนี้ 1. ใช้ภาษาและท่าทีที่สุภาพ 2. การนำเสนอเน้นการพูดสรุปให้เข้าใจ ไม่เน้นท่องจำ 3. การใช้สายตาประสานสายตากับกลุ่มผู้ฟัง 4. ยิ้มแย้มขณะนำเสนอ 5. การใช้เสียง พูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป	นำเสนอได้เป็นธรรมชาติครบถ้วนทั้ง 5 อย่าง	นำเสนอได้เป็นธรรมชาติแต่ขาด 1 อย่าง	นำเสนอได้เป็นธรรมชาติแต่ขาด 2 อย่าง	นำเสนอได้เป็นธรรมชาติแต่ขาด 3 อย่าง	นำเสนอได้เป็นธรรมชาติแต่ขาดตั้งแต่ 4 อย่างขึ้นไป
3. มีความมั่นใจในการนำเสนอโดยไม่ติดขัด	มีความมั่นใจในการนำเสนอโดยไม่ติดขัด	นำเสนอติดขัด 1 จุด	นำเสนอติดขัด 2 จุด	นำเสนอติดขัด 3 จุด	นำเสนอติดขัดตั้งแต่ 4 จุดขึ้นไป
4. การควบคุมเวลาตามกำหนด	ใช้เวลาในการนำเสนอตามเวลาที่กำหนด	ใช้เวลาในการนำเสนอเกิน 1 นาที	ใช้เวลาในการนำเสนอเกิน 2 นาที	ใช้เวลาในการนำเสนอเกิน 3 นาที	ใช้เวลาในการนำเสนอเกินตั้งแต่ 4 นาทีขึ้นไป

✓ ตอนที่ 2 : เกณฑ์การประเมินการแสดง (20 คะแนน)

รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้				
	5 = ดีมาก	4 = ดี	3 = ปานกลาง	2 = พอใช้	1 = ควรปรับปรุง
1. ทำท่าสอดคล้องตามเนื้อร้องและทำนองเพลง	ปฏิบัติทำท่าตรงกับคำร้องและทำนองเพลงครบสมบูรณ์ทั้งเพลง	ปฏิบัติทำท่าไม่ตรงกับคำร้องและทำนองเพลง 1 วรรค	ปฏิบัติทำท่าไม่ตรงกับคำร้องและทำนองเพลง 2 วรรค	ปฏิบัติทำท่าไม่ตรงกับคำร้องและทำนองเพลง 3 วรรค	ปฏิบัติทำท่าไม่ตรงกับคำร้องและทำนองเพลง ตั้งแต่ 4 วรรคขึ้นไป
2. จังหวะถูกต้อง	จำได้ลงจังหวะครบสมบูรณ์ทั้งเพลง	จำไม่ลงจังหวะ 1 จังหวะ	จำไม่ลงจังหวะ 2 จังหวะ	จำไม่ลงจังหวะ 3 จังหวะ	จำไม่ลงจังหวะ ตั้งแต่ 4 จังหวะขึ้นไป
3. การสื่ออารมณ์ความรู้สึก	สื่ออารมณ์ความรู้สึกได้สมบูรณ์ตลอดทั้งเพลง	สื่ออารมณ์ความรู้สึกขาด 1 ช่วง	สื่ออารมณ์ความรู้สึกขาด 2 ช่วง	สื่ออารมณ์ความรู้สึกขาด 3 ช่วง	สื่ออารมณ์ความรู้สึกขาด ตั้งแต่ 4 ช่วงขึ้นไป
4. ความพร้อมเพรียง	ปฏิบัติทำท่ามีความพร้อมเพรียงสมบูรณ์	ปฏิบัติทำท่าขาดความพร้อมเพรียง 1 ช่วง	ปฏิบัติทำท่าขาดความพร้อมเพรียง 2 ช่วง	ปฏิบัติทำท่าขาดความพร้อมเพรียง 3 ช่วง	ปฏิบัติทำท่าขาดความพร้อมเพรียงตั้งแต่ 4 ช่วงขึ้นไป

รวมทั้ง 2 ตอน คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน

- คะแนน 36 - 40 ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก
- คะแนน 31 - 35 ระดับคุณภาพ 4 ดี
- คะแนน 26 - 30 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง
- คะแนน 20 - 25 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
- คะแนน 0 - 19 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล นางสาวชมพิชาณ์ ศรีภักดี
วัน เดือน ปีเกิด วันศุกร์ที่ 6 เดือนกันยายน 2534
การศึกษา ปริญญาตรี ศษ.บ. (ศึกษาศาสตร์บัณฑิต)
คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปริญญาโท ศษ.ม. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)
คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ประวัติการทำงาน
พ.ศ.2560 ถึง 2564 ตำแหน่ง ผู้ช่วยครู โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒
(บ้านดอนเกลี้ยง)
พ.ศ.2565 – ปัจจุบัน ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านพังกาญจน์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2
อีเมล s.chompicha@gmail.com
โทร 087-3613336